தமிழ்க்
கட்டுரைக் களஞ்சியம்

மதுரை வித்தியாபாநுப் பத்திராதிபர்

மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர்

இயற்றியது.

இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன்,

புத்தக வர்த்தகர்.

மதுரை, :: திருநெல்வேலி, :: சென்னை.

பதிப்புரிமை] :: **1955** :: [விலை ரூ. 1-8-0

Previous Edition—1947
Reprinted —1955

Printed at the Excelsior Power Press. Madura.

முகவுரை

தமிழ் மொழியில் செவ்விய முறையில் உரைநடை நூல்கள் எழுதப்படல் வேண்டுமென்பது யாவருமறிந்ததே. ஆதலின், திரு. மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர் அவர்கள் அத்துறையில் முயன்று, மக்களுக்கு நலம் பயப்பனவாகிய கட்டுரை பல இயற்றி, அவற்றை 'வியாசத் திரட்டு' என்னும் பெயரான் வெளி வந்துலவச் செய்தனர். அவற்றுள் கலாசாலையில் தமிழ்பயிலும் மாணவர், மாணவியர்கட்குப் பெரிதும் பயன்படத்தகுந்த சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து இப்பொழுது 'தமிழ்க் கட்டுரைக் களஞ்சியம்' என்னும் பெயரான் இந்நூலை வெளியிட்டுள்ளோம். தமிழ் நலம் கருது மன்பர் பலரும் இந்நூலை அன்புடனேற்று, ஆதரிக்கக் கோருகிறோம்.

பிரசுர கர்த்தர்.

உரிமையுரை

தருமலியு ஞானக்கோ முத்தியில்வீற் றிருக்குந்
தயாபரஅம் பலவாண சற்குருவே! நினது
திருவடியம் போருகத்தி னருண்மதுவை வியாசத்
திரட்டிரண்டாம் பாகமெனச் செறியும்வரி யினமு
மருவுவது வேட்டுநின்பால் வருமெம்மா மலரும்
வருவரிக்கு மதுவளிக்க மறுவுலக வழக்கைக்
கருதியருள் கிடைக்குநலம் படைக்குமென வுள்ளங்
களிக்கின்றே னினதுபுகழ் காலமெலாம் வாழி.

மு. ரா. க.

பொருளடக்கம்

பொருள்.		பக்கம்
1.	அன்னையும் பிதாவும்	... 1
2.	விருந்தோம்பல்	... 8
3.	இன்சொல்	... 16
4.	செய்ந்நன்றி யறிதல்	... 19
5.	கல்வி யின்பம்	... 30
6.	கேள்வி	... 44
7.	கவிகளும் கவிஞர்களும்	... 50
8.	அறிவுடைமை	... 60
9.	உபந்நியாசம்	... 69
10.	பிரசங்கமும் வியாசமும்	... 76
11.	பிரசங்க மரபு	... 81
12.	சங்கங்கள்	... 87
13.	கஷ்டத்தாலடையும் நன்மை	... 90
14.	அறச்சிறப்பு	... 93
15.	வாய்மை	... 106
16.	பொய்ம்மைத் தீமை	... 113
17.	நட்பு	... 120
18.	பழக்கம்	... 136

தமிழ்க்
கட்டுரைக் களஞ்சியம்

1. அன்னையும் பிதாவும்

'அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்,' என்ற மூதாட்டியாரின் திவ்விய வசனத்தை நாம் அதி பாலியத்திலேயே கற்றுள்ளோம். பாலப் பருவமே கல்வி கற்றற்கு ஏற்றகாலம். ஆயின், அப் பருவத்தே நாம் கற்பவற்றின் பொருள் வளப்பத்தை நன்கு சிந்திப்பதில்லை. சிந்திக்கத் தக்க அறிவுத் திட்பமும் பற்றாது. ஆகவே, அப்பருவத்தில் நாம் கற்பவற்றுள் பெரும்பாலன உரிய பலன் தருவதில்லை. அப்படித் தராமை நம் ஆராய்ச்சிக் குறையே யல் லாது வேறென்ன? நாம் சிறு பருவத்தே கிளிப் பிள்ளைத் தொனியளவாகவே கற்றுக்கொள்ளும் ஒவ் வொரு சிறு வாக்கியமும் ஒவ்வோர் அரிய மாணிக்க மேமென்று கூறினும், அவற்றின் பெருமைக்குப் பற்றுதாம். தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த ஒளவைப் பிராட்டியாரருளிய பால நீதிகளே இகபர சாதனங் களாகும். இது பற்றி யன்றே இந்நீதி நூல்கள் பலவும் பல்லாயிரங்காவ தங்கட் கப்பால் வழங்கும் பல வேறு பாஷைகளிலும் எடுத்துப் பாராட்டத் தக்க வாயின? இவற்றைப் புற நாட்டார் எத்துணை மேம் பாடாகக் கருதுகின்றாரோ, அத்துணையாக நாம் போற்றுகின்றிலம். சாதாரணமாகத் தூரத்துள்ள

வற்றைச் சிறப்பித்தலும், சமீபத்துள்ளவற்றைப் புறக்கணித்தலும் மனித ரியல்பு. 'புறக்கடைப் பச்சிலை மருந்துக்குதவாது' என்பது அறிந்த தன்றே? இக்கிழவியாரின் திருவாக்கை மட்டும் சற்று ஊன்றிப் பார்த்து உட்கொள்ளுவோமாயின், நாம் எய்தற்கரியது ஒன்றுண்டோ?

'அன்னையும் பிதாவும்—தாயும் தந்தையும், முன் அறி தெய்வம்—முதலில் அறிந்துகொண்ட கடவுளராவர்,' எனச் செம்பொருள் தோன்றுவ தாயினும், விசேடம் பல வுள. தந்தையைப் பார்க்கினும் தாயே சிறந்தவள் என்பது தோன்ற, 'அன்னையும்,' என முதலிற் கூறினர். குழந்தைகள் பத்து மாத காலம் கருப்பையிலிருந்து பிறந்தது முதல் பாலருத்தி வளர்க்கப்படுதலின், பிறர் காட்ட வேண்டாது, தாங்களே தங்கள் தாயை யறியும்; பின்னர்த் தாயானவள், 'இவர் நின் தந்தையார்,' என்று காட்டவே பிதாவை உணரும்; பின்பு, பிதாவால் குருவையும், குருவினால் கடவுளையும் அறியலாகும். இம்முறை பற்றியேதான், 'மாதா பிதா குருவே தெய்வம்,' என வழங்குவது மென்க. எல்லா ஜீவன்களும் தங்களையும், தங்களுக்காதாரமாகிய கடவுளையும் உள்ளவாறு உணர்ந்த பொழுதே பிறப்பு அற்று வீடுபேறடைதல் கூடும். கடவுளைக் குருவினாலும், குருவைப் பிதாவாலும், பிதாவை மாதாவாலும், மாதாவைச் சுயமாகவும் அறிந்து கொள்ளுதலின், மேற் கூறிய நால்வரும் கடவுளரே யாவர். அங்ஙனம் அறிதலுள்ளும் தாயும், தந்தையுமே முதலில் அறியப் படுகின்ற கடவுளரென்றார். அவ்வாறு அவர் கூறியது,

இயல்பாக எல்லாராலும் பிரயாசையின்றி, அறிந்து, கொள்ளப் படுதலால் என்க. குருவும், தெய்வமும் பின்னறி தெய்வமென்று கொள்ளுதலில் ஒரு சூக்ஷ்மமுண்டு: மாதாவும், பிதாவும் ஒரு பிரிவும், குருவும், தெய்வமு மொரு பிரிவுமாகக் கொள்ளலாம். மாதாவானவள், உடலைவளர்த்துப் பிதாவைக் காட்டு வாள்; பிதாவோ ஞானத்தை வளர்க்கக் குருவைக் காட்டுவார். குருவோ, ஞானத்தை வளர்த்துக் கடவுளை யுணர்த்துவார். மாதா, உடல்வளர்தற்கு வேண்டும் உதவி புரிதலாலும், பிதா உண்டி, உடையாதிகளுக்கு உதவி புரிவதாலும் மாதாபிதாக்களை முன்னறி தெய்வமென்றல் எவ்வளவு சிறந்த பொருளை யடக்கி நிற்கின்றது!

தாய், தந்தையினும் சிறந்தவளென்று மேலே கூறினேம். புதல்வரைப் பெற்று, வளர்த்து வருதலி லும், குழந்தைகளிடத்து அன்பு பாராட்டும் வகை யிலும், தாயைப் போல்வார் பிறர் உண்டோ? தாயானவள் தன்னுடைய சரீர வருத்தத்தையும், மன வருத்தத்தையும், பிற சௌகரியங்களையும் கருதாது, மக்களை வளர்ப்பதற்குப் படும் சிரமத்தையும், அவளது எலும்புங் கரைந்து பெருகக் கொண்டுள்ள உள்ளன்பையும் எவ்வாறு அளவிடுவது? இதைப் பற்றி முற்றுங் கூற யாராலாகும்? இதுபற்றி யன்றே இல்லறம் விடுத்துத் துறவறம் பூண்டு தந்தையும் வணங்கப் பெறுகின்ற மகான்களும் தங்கள் தாயைக் கண்டால் வணங்குகின்றார்கள்? இதனை,

"தந்தை தாய் பணித்தல் செய்யுந்
தவமலால் தவம்வே றில்லை

மைந்தருக்கு யதிகளேனும்,
வணங்குவர் தாயை. தந்தை
அந்தமைந் தனேயே போற்ற
வேண்டும் மற்றுதல் தன்னுல்
சிந்தையுற் றுணரில், தாயே
தந்தையில் சிறந்தாள் மன்னே"

என்னுங் கவியால் அறியலாம். இக்கவியின் "தந்தை தாய் பணித்தல் செய்யுந் தவமலாள் தவம் வேறில்லை மைந்தருக்கு," என்பது, எவ்வளவு அருமையைக் காட்டுகின்றது! மக்கட்குத் தவமென்பது மாதா பிதாக்கள் கட்டளைப்படி நடத்தலேயாம். பிறிது தவம் இல்லை. இஃது எத்துணை வற்புறுத்தியுரைத்தவாறுகின்றது! ஒவ்வொருவரும் இவற்றை நன்கு கடைப்பிடித்துத் தந்தம் தாய் தந்தையருக்கு அடங்கிப் பயபக்தியுடன் அருமை பாராட்டிப் போற்றி வருவது இன்றியமையாததே. ஒருவன் தன் தாய், தந்தையரை அவமதித்து நடத்துவானுயின், அவன் மகனும் அவனை அவமதித்து நடத்துவானன்றே? நமது நாட்டில் இக்காலம் புதிய நாகரிகப் பயிற்சியைக் கைக்கொண்டவர் போல நினைத்த, இறுமாப்புற்றுக் களிக்கும் பல்லோர் தம் தாய் தந்தையரை அடிமைகளைப்போல அவமதித்து நடத்துகின்றனர். அந்தோ! இஃதென்ன பாவம்! இவர்களுடையும் கதிதான யாது? இன்னோர்கட்கு ஒரு சிறிய கதை புகல்கின்றோம்.

ஒருவன் மனைவி சொற் கேட்டு மயங்கிய மனத்தனுகி, வயது முதிர்ந்த பிதாவைச் சிறிதும் மதியாது,

அப்பிதாவின் முதுமைப் பருவத் தோற்றத்தைக் கண்டு, அருவருத்துத் தன்னுடன் வைத்துப் போஜனம் செய்யவும் சகியாமல், அவர்க்கு ஓர் ஓடு கொடுத்து, அவ்வோட்டிலே வார்க்குங் கஞ்சியைப் புறத்தே வைத்துக் குடித்து, ஒதுங்கி யிருக்கச் செய்தான். கைப்பொருளனைத்தும் புத்திரனுக்களித்துக் கை கால் வலிமை குன்றிக்கண்ணொளி குறைந்து, காதறி விழுந்து, வாயொலி மழுங்கித் தள்ளாடி யிருக்குங் கிழவர் யாது செய்வர்? அந்தோ! பரிதாபம்!! அவர் கொடிய புத்திரனது கொடுஞ்சொற்களைக் கேட்டுக் கொண்டு, வெட்கத்தையும் விடுத்து, வயிற்றுக் கஞ்சியையே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இங்ஙன மிருக்கையில், இக்கொடிய புத்திரனுடைய புத்திரனொருவன் இவ்வநீதியைக் கண்டு, சகியாதவனாகி, மனம் புழுங்கி, எப்படியாவது தன் பாட்டனார் கஷ்டத்தை நீக்கவேண்டுமெனவும், தந்தைக்குப் புத்தி கற்பிக்கவேண்டு மெனவும் நினைத்தான். ஒரு நாள் பாட்டனார் உண்கலமாகிய மண்கலத்தை யெடுத்து, ஒளித்துவைத்துவிட்டான். போஜன காலத்தில் கிழவர் ஓட்டைத் தேடினார்; வைத்த விடத்தில் காணாது வருந்தினார்; 'மகனும், மருகியும் யாது கூறுவார்களோ! என்று பயந்தார். இதற்குள் மகன் வந்து, 'ஏ கிழவா! ஓட்டை யெடுத்துவந்து, கஞ்சிவாங்கிக்கொள்ளக் கூடத் தீரவில்லையா? சீக்கிரம் வந்தாலொழியக் கஞ்சி கிடையாது,' என்று அதட்டினான். இடியேறுண்ட நாகம்போல் நடுங்கிய கிழவர் "அப்பா! ஓடு களவு போய்விட்டது. தேடித் தேடிப் பார்த்தேன்; அகப்படவில்லை," என்று நயந்து மொழிந்தார். மகனுக்குக்

கடுங்கோபம் பிறந்தது. அவன் 'கிழட்டுச் சனியனுக்குத் தினமொரு ஓட்டுக்கு யார் அழுகிறது? பத்திரமாக வைத்துக்கொள்ளக் கேடென்ன?' என்று வெடுவெடுத்துக் கூறி, அடிக்கச் சென்றான்.

அவ்வேளையில் அவன் மகன் ஓடி வந்து, தந்தையை நோக்கி, 'அப்பா, பாட்டனரை அடியாதே; அவ்வோட்டை நானே எடுத்து வைத்திருக்கிறேன்,' என்றான். உடனே அவன் 'அடே! நீ எதற்காக அதையெடுத்தாய்'? என்று கேட்கப் பையன் 'அப்பா சமீபத்தில் நீயும் கிழவனாகிவிடுவாய்; அப்போது உனக்கு ஓர் ஓடு நான்தானே தேடிக் கொடுக்க வேண்டும்? ஆதலின், இப்போதே அதை எடுத்து வைத்திருக்கிறேன்,' என்று கூறினான். அவன் இது கேட்டவுடன், 'அடே பயலே, எனக்கும் ஓடு கொடுக்கப் போகிறாயா'? என்று அதட்டினான். சிறுவன் அஞ்சாது, 'ஏனப்பா கோபித்துக் கொள்ளுகிறாய்? நீ உன் பிதாவை எவ்வாறு பரிபாலிக்கிறாயோ, அவ்வாறுதானே உன் பிள்ளையாகிய நான் உன்னைப் பரிபாலிப்பேன்? இதில் நீ வருந்தவும், கோபிக்கவும் நியாயமில்லையே!' என்று எதிர்த்துக் கூறினான். உடனே துஷ்டனுக்கு நற்புத்தி வந்தது. அவன் தன் பிதாவை வணங்கி, அதுவரை செய்த பிழையைப் பொறுக்க வேண்டிக்கொண்டு, தன் புத்திரனை வியந்து, முத்தமிட்டு நன்றி பாராட்டினான். அவன் அன்று தொட்டுத் தன் தந்தையார்பால் தேவ விசுவாசத்துடன் நடந்தான்.

'தந்தை எப்படி, மைந்தன் அப்படி,' என்னும் பழமொழிக்கிணங்க, நாம் தாய் தந்தையர் முதலா

னோரிடம் எவ்வளவு அன்பு பாராட்டுகின்றோமோ, அவ்வளவு நம்மிடம் நம்மக்கள் அன்பு பாராட்டி நடப்பார்கள். இஃது இம்மையிற் கைகண்ட பலன் அன்றோ? மறுமைப் பலன் வேறு பெரியதாக விருக்கிறது. இப்படி யெல்லாமிருந்தும், நம்மவருட் பல்லோர் மாதா பிதாக்களைப் படுத்தும் பாடு சகிக்கொண்ணாது. சிலர் மாதாபிதாக்கட்கு அற்ப வுணவு கொடுத்து, அவரெதிரே தாம் நல்லுணவுண்கின்றார். இவர் எய்துங்கதிதான் யாதோ! தாய் தந்தையரிடத்து அன்பில்லாதவர் யாரோ, அவர் தமக்கும் அன்பில்லார்; பிறர்க்கும் அன்பில்லார். புவிக்குப் பெருஞ்சுமையானவர் அவரே. இப்படிப் பட்டவரைப் பார்த்தாலும், அவருடன் பேசினாலும், பழகினாலும், உண்டாலும், உறவு கொண்டாலும் வருவன பழியும், பாவமுமன்றிப் பிறிதொன்றில்லை.

"ஈன்று வளர்த்த தாய்தந்தைக்
கேவரே கைம்மா றியற்றிடுவார்?
ஆன்ற மதலை நூறுவய
தளவும் அடிமைத் திறம்பூண்டு,
மூன்று புவனத் துள்ளபொருள்
முற்றும் அளித்து, முறைமுறையே
ஏன்று வழிபா டியற்றிடினும்,
ஒருநாள் வளர்த்தற் கியையாதே."

என்னும் அருமைப் பாடல் நன்கு கவனித்துணரற் பாற்று.

2. விருந்தோம்பல்

"இருந்தோம்பி யில்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு."

மேலே கூறியவாறு இல்வாழ்வார்க்கு வேண்டிய குணஞ் செயல்கள் பலவற்றுள்ளும் விருந்தோம்பல் மிகச் சிறந்த தொன்றாகும். விருந்தினர் பண்டறி வுண்மையிற் குறித்துவந்தாரும், அஃதின்மையிற் குறியாதுவந்தாருமென இருவகைப்படுவர். ஒருவன் விருந்து போற்றுதற்கு அன்பும், இன்சொல்லும் இன்றியமையாதன வென்பதை விளக்குதற்கே விருந்தோம்பற்கு முன்னும், பின்னும் அன்புடைமை, இனியவைகூறல் என்ற அதிகாரங்களைத் திருவள்ளுவர் தாம் இயற்றிய திருக்குறள் என்னும் நூலில் வகுத் தருளுவாராயினர். விருந்தினரைத் தூரத்திற் காண் புழி முகமலர்ச்சியும், அருகு வந்தவழி இன்சொற் கூறலும், அது கேட்டு அமர்ந்தவழி வேண்டுவன புரிதலும் விருந்துபோற்றும் முறையாம். விருந்தி னர்க்கு மலர்முகங் காட்டாது சிறிது புறக்கணிப்பின், அவ்வளவின் அவர் வாடிச் செல்வர்.

"மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து."

என்பவாகலின், விருந்தினரை மகிழ்ந்தேற்பதே இல் லறத்தார் கடனும்.

விருந்தின் பெருமை:— வேதமோதலாகிய பிரம யாகமும், ஓமம் வளர்த்தலாகிய தேவயாகமும், விருந்

தோம்பலாகிய மானுட யாகமும், நீர்க்கடனாற்றலாகிய பிதிர்யாகமும், பலியீதலாகிய பூதயாகமும் ஆகிய ஐவகை யாகத்துள்ளே விருந்தோம்பலும் ஒன்றாக நிற்பதுமன்றி, அவற்றுள் நடுநாயகமாக நிற்றலும் உடையது. இன்னும் ஒப்பில்லாத் திப்பியத் தமிழ்மறை யென்று பல்லோராலும் பரிந்தோதப்படும் திருக்குறளின்,

"தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்
ஐம்புலத்தா றோம்பல் தலை".

என்பதில் தென்புலத்தாரும், தெய்வமும் கட்புலனாகாமையாலும், ஒக்கல் தொடர்பு பற்றினமையாலும் தான் தற்பயன் குறித்தமையாலும், விருந்து பிரத்தியட்ச தெய்வமெனவும், தொடர்புபற்றலுந் தற்பயன் குறித்தலுமில்லாததெனவும் கருதி, இதன் சிறப்புத் தோன்றவே நடுவண் வைத்த முறையும் இதன் மாண்பை நன்கு விளக்கும்.

விருந்து போற்றற்குரிய சாதனம் :— இன்னணமாக இல்வாழ்வார் புரியும் எல்லா அறங்களினும் தலைமை பெற்றுள்ள விருந்து ஓம்புதற்கு மனைவியின் நற்குணமே முக்கிய சாதனமாம். எத்துணைப் பெருஞ் செல்வமுற்றிருப்பினும், மனைவி குணமிலியாயக்கால், விருந்தினரை மகிழ்வித்தல் ஒரு சிறிதும் இயலாது. அறக்கொடிய வறுமையுற்ற காலத்தே மிகப் பெரிய விருந்தினர் வரினும், மனைவி குணமுடையாளாயின், அது மிகச் சிறப்ப நடைபெறும். விருந்தினரைப் போற்றுதற்குக் குணம் மிக வேண்டுமேயன்றிப் பணம் மிக வேண்டுவதில்லை.

"குடநீரட் டுண்ணும் கொடுங்காலப் போழ்தும்
கடனீ ரறவுண்ணுங் கேளிர் வரினுங்
கடனீர்மை கையாறுக் கொள்ளும் கருத்தே
மடமொழி மாதரார் மாண்பு."

என்பதால் தானுற்ற வறுமையால் விருந்தோம்பலிற் குறைபாடுறாமை பெறப்படும். அன்றியும், விருந்தாக வந்தார் தகுதி நோக்காது, தமது பொருளளவிற்கேற்ப மலர்முகமும், இன்சொல்லும், உள்ளன்புங் கொண்டு, இயைந்த மட்டில் உண்டி முதலிய தந்து போற்றலே இல்வாழ்வார் கடனாகும். இதனை,

"ஒல்லும் வகையான் அறவினை யோவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்."

என்ற வாயுறை வாழ்த்துக்குப் பொருள் கூறும் ஆசிரியர் பரிமேலழகர், "இல்லறம் பொருளளவிற் கேற்பவும், துறவறம் யாக்கை நிலைக் கேற்பவும் செய்தல்" என்று பணித்தருளு மாற்றா லுணர்ந்து கோடலமையும். இங்ஙனம் விருந்து போற்றலின் அருமை பெருமைகளனைத்தையும் தேவர் கூறிய விருந்தோம்பல் என்ற அதிகாரத்திற் பரக்கக் காணலாம்.

விருந்து போற்று முறை :—

"விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல், சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று."

என்றவாறு தேவாமிர்த மாயினும், முதலில் விருந்தினரை யுண்பிக்கவேண்டும். இங்கே அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்பவன் தனக்கு அமிழ்தினு மரிதாகக் கிடைத்த நெல்லிக் கனியைத் தானுண்ணாது, விருந்

தாக வந்த ஔவைப் பிராட்டியாருக் கீந்தமையைக் கருதவேண்டும். அன்றியும், இளையான்குடிமாற நாயனார் அற்புதச் சரிதமும் இதற்கு அறிகுறியாகும்.

என்னை? ஒரு நாள் முழுதும் தமக்கு உணவின்றி வறுமையால் தளர்வுற்றிருந்த அந்நாயனாரும், அவர் தேவியாரும் நள்ளிருட்போழ்தின் கொண்மூப் பொழிந்து குளிருமேல்வையில் விருந்தாகப் போந்த ஒரு சிவனடியாரை உண்பிக்கக் கருதினர். தமக் குணவின்மையையும், கடன் தருவாரின்மையை யும், இருட்காலையென்பதையும், வானம்பொழிதலை யும் நினைந்து, மனம் புழுங்காது, பசித்துவந்தவரை யுண்பிக்க வேண்டுமென்று, உண்மையாக நினைத்தன ராதலின், முற்பகற்போழ்து வயலிடை வித்திட்ட நென்முளையே அரிசியாயது; மனைக்கூரையே விற காயது; முளைக்கீரையே கறியாயது. அக்கீரையுஞ் சோறும் அவ்வடியார்க்கு அமிழ்தினுமினிய உண வாயின. வறுமைக் காலத்திலும் மனந்தளராது விருந்து போற்றற்கு இதனிற் சிறந்த பிறிது சான்று முண்டுகொல்? 'விருந்தில்லாச் சோறு மருந்து,' என்னும் உலக வழக்கு மொழியும், 'மருந்தே யாயினும் விருந்தோடுண்,' என்ற நீதிவாக்கியமும் எக்காலத்தும் விருந்தினரைப் போற்றவேண்டு மென்பதை வலி யுறுத்துவனவாம். இல்வாழ்வார் விருந்தினரைப் புறக்கணிப்பாராயின், விருந்தினர் செய்த பாவ மெல்லாம் இல்வாழ்வாருக்கும், இல்வாழ்வார் செய்த புண்ணிய மெல்லாம் அவ்விருந்தினருக்கும் சேரு மென்று நூல்கள் முழங்குகின்றன.

இம்மைப் பயன்:— பெரியோர் விருந்து போற்று வார்க்கு இம்மையில் இலக்குமிகடாக்ஷத்தால் செல்வப் பெருக்கமுண்டாமெனவும், அவரது விளை புலங்க ளெல்லாம் நன்றாக விளைவெய்துமெனவும், மற்றும் பல சௌக்கியங்களும் உண்டாகுமெனவும், கூறுவர். இதனை,

"அகனமர்ந்து செய்யா ளுறையும் முகனமர்ந்
 தின்சொல னாகப் பெறின்."

"வித்தும் இடல்வேண்டுங் கொல்லோ, விருந்தோம்பி
 மிச்சில் மிசைவான் புலம்?"

என்பனவற்றா லறியலாம்.

மறுமைப் பயன்:— இம்மையில் விருந்து போற்று தலைச் செவ்வனே செய்து வந்தவர்கள், அப்புண்ணிய விசேடத்தாலே மறுமையில் தேவர்களெல்லாம் எதிர் கொண்டழைத்துப் பெருஞ்சிறப்புச் செய்யத் 'தேவ போகமனுபவித்து வாழ்வார்கள் என்பதனை,

"செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்
 நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு."

என்பதாற் காண்க.

விருந்தயர முடியாமைக் கிரங்கல்:— இராமபிரானைப் பிரிந்த சீதாப்பிராட்டியார், தம் பிரிவால் தம் தலைவர் வருந்தி நிற்கும் நிலைகளை நினைந்து, வருந்துதலைக் கூறுமிடத்து,

"அருந்தும் மெல்லட காரிட அருந்தும்!' என்றழுங்கும்;
'விருந்து கண்டபோ தென்னுறுமோ!' என்றுவிம்மும்;
'மருந்தும் உண்டுகொல் யான்கொண்ட நோய்க்கு?' என
 [மயங்கும்;
'இருந்த மாநிலஞ் செல்லரித் திடவுமாண் டெழாதாள்."

எனவும், கணையாழி பெற்றவுடன் மகிழ்ந்த நிலையைக் கூறுமிடத்து,

" இருந்துபசி யாலிட ருழந்தவர்க ளெய்தும்
அருந்துமமு தாகிய தறத்தவரை யண்மும்
விருந்துமென லாகியது வியுமுயிர் மீளும்
மருந்துமென லாகியது வாழிமணி யாழி."

எனவும் கவிச்சக்கரவர்த்தியாராகிய கம்பர் கூறுவாராயினர். கோவலன் மனைவியாகிய கண்ணகி யென்பாள், பண்டு தான் இழந்தவற்றைக் கூறுங்கால்,

"அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலுந் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த வென்னை,"

எனக் கூறினள். இங்கே, "தொல்லோர் சிறப்பின் விருந்தெதிர் கோடல்," என விசேடணங் கொடுத்து இளங்கோவடிகள் கூறியது, விருந்து போற்றலின் உயர்வைக் கருதியேயாமென்பது கவனித்தற்பாற்றாம். "இல்லாளை யஞ்சி விருந்தின் முகங்கொன்ற நெஞ்சிற் புல்லாளனாக," எனச் சீவகன் கூறும் வஞ்சின மொழியில் திருத்தக்க தேவர் கூறுவாராயினர். இவற்றால், விருந்து போற்றுதலால் வரும் விழுப்பத்தையும், போற்றாமையாற் போதரும் இழுக்கத்தையும் நம் முன்னோர்கள் மட்டு மன்றிப் புறமதத்தினரும் எடுத்துக் கூறி வந்திருக்கின்றனரென்பது பெறப்படும்.

பொது வகை:—இவற்றை யுணராது, இக்காலத்துச் செல்வரிற் பல்லோர், புதியராய்ப் போந்தார்க்கு

நகைமுகங் காட்டி, நன்மொழி கூற நாடொப்புன செய்ய நாடாதவராகிக் கண்ணிருந்துங் குருடராகவும், செவி யிருந்தும் செவிடராகவும், வாயிருந்தும் மூக ராகவும், பொருளிருந்தும் வறியராகவும் செல்வச் செருக்காலிறுமாந்து, தம் வாழ்நாளைப் பாழ்நாளாக்கு கின்றனர்.

"செல்வம்வந் துற்ற காலை
தெய்வமுஞ் சிறிது பேணார் ;
சொல்வன வறிந்து சொல்லார் ;
சுற்றமும் துணையும் நோக்கார் ;
வெல்வதே நினைவ தல்லால்,
வெம்பகை வலிதென் றெண்ணார் ;
வல்வினை விளைவும் ஓரார் ;
மண்ணின்மேல் வாழு மாந்தர்."

என்னுங் கவி இவர்கள் செயல்களை யுள்ளவாறு புலப் படுத்துவதாகும்.

"ஈகை யரிதெனினும் இன்சொலினும் நல்கூர்தல்
ஓகோ கொடிது கொடிதம்மா!"

என்றவாறு குளிர்ந்த மொழி கூறவும் பிற்படுகின்ற னர். இவ்வுலக மனைத்தும் நயமொழிக்கு வசப்படும். இன்சொற் கூறாது எத்தனை பொருளை வாரி இறைப் பினும், அப்பொருளைப் பெற்றவர் மன மகிழ்ச்சி கொள்ளார். கொடை சுருங்கினும், முகமலர்ந்து வர வேற்பு நன்மொழி கூறப்பெற்றால் அவ்வளவில் மிக மகிழ்வதே யுலகியல். இவற்றாற் செலவதிகப்படுவ தில்லை; உலகத்தாரது அன்பெல்லாம் வரவாக அமை யும்.

"எதிர்சென்று முகமன் கூறி,
இருக்கையும் நல்கி, 'உண்டே
யதிசயம்?' எனவி னவி,
அவரவர்க் கியன்ற வாறு
துதிபுரிந் துபசரிக்குந்
தொழிலினற் செலவொன் றில்லை;
அதிர்கட லுலகு ளோர்தம்
அன்பெலாம் வரவாம் மன்னே."

என்பதை இல்வாழ்வார் நன்கு கவனித்தற்பாலர். இன்சொற்கூறல் முதலிய எல்லா அறங்களையும் வழுவாது நடத்தி வரவேண்டும். அவை ஒவ்வொன்றையும் விரிக்கிற் பெருகு மாதலின், விருந்தோம்பலாகிய இவ்வொன்றைப்பற்றி மட்டும் இவண் சிறிது கூறினேம். ஏனையவற்றையும் தெய்வநூலாகிய மெய்ந்நூல்களானும், ஆன்றோர் மொழியானும் அறிதலமையும்.

3. இன்சொல்

ஒருவனுடைய மனத்தின்கண்ணேயுள்ள நன்மையை வெளிப்படுப்பன மலர்முகமும், இன்சொல்லுமாம். இவற்றுள் இன்சொல் ஏனையதையும் தரவல்லது. இன்சொற் கூறுங்கால் முகமலர்ச்சியும் வேண்டுவதாகும். யாரிடத்தும் இனிமையாகப் பேசுகிறவனுக்கு உலகமெல்லாம் வசமாகும். அவனுக்கு யாரும் பகைவராகார். கடுஞ்சொற் பேசுபவன், எத்தனை உபகாரச் செயலை உடையவனாயினும், அவனை உலகத்தார் வியக்கமாட்டார். சகல நன்மைகளும் நல்வார்த்தைகளாலும், சகல கெடுதியும் கொடுஞ்சொல்லாலும் விளையும். இன்சொல் இல்லறத்தார்க்கு இன்றியமையாததுபோலத் துறவறத்தார்க்கும் அருள் போல்வது. அருளில்வழித் துறவறம் சிறவாது. இன்சொல் இல்வழி இல்லறம் சிறவாது. நாம் எப்போதும் தனித்திராமல், பலருடன் பழகி, வாழத்தக்கவர்களாதலின், யாரிடத்தும், எக்காலத்தும் இனிமையாகவே பேசி, உபகாரம் செய்தற்குப் பொருளாதிகள் இல்லாதிருக்கலாம். இன்சொற் கூறுதற்கு நம் மனத்தில் இல்லாததொன்றுமில்லை. இதனாற் செலவொன்றுமில்லை; விருந்தினரை வெட்டெனப் பேசி, அவர் மனத்தைப் புண்படுத்தி வேண்டுமுதவியைச் செய்வார்க்குப் புகழும், புண்ணியமுமில்லை.

"அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச்சொ னான்கும்
இழுக்கா வியன்ற தறம்."

எனத் தேவரும், "நல்லவை நாடிச் சொல்லுங்காலும் கடியவாகச் சொல்லின், அறனாகா," எனப் பரிமேலழகரும் கூறுவர்.

."அல்லவை தேய அறம்பெருகும் நல்லவை
நாடி யினிய சொலின்.''
"சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல் மறுமையும்
இம்மையும் இன்பந் தரும்.''

என்பனவும்தேவர் திருவாக்குக்களே. கோபந் தோன்றியக்காலும் இன்சொற் கூறுவோமாயின், அக்கோபம் தானேயடங்கிவிடும். கடுஞ்சொற் கூறுவோமாயின் கோபமதிகரித்துப் பாவத்தையும், பகைமையும் பெருக்கி, மீளாநரகுக்கும் ஆளாக்கிவிடும்.

ஆகவே, இன்சொற் கூறுவோனுக்கு மனத் தூய்மை பெருகி நிலைத்தலால், அறமும், அவ்வறத்தால் யாவரையும் பகையின்றி நட்புக்கோடலும், பொருளும்; இவ்விரண்டாலும் இன்பமும் எய்தும். இம்மூன்றும் பெற்றான் புண்ணிய மேலீட்டாற் சுவர்க்காதி இன்பங்களுக்கும் உரியவனவன். இதனாற்றான், "இன்சொல் மறுமையும், இம்மையும் இன்பந்தரும் என்றார் பெரியார். இவைகட்கு மாறாக மனத் தூய்மையின்மையும், பகைமையும், பொருளிழப்பும், துன்பமும் பிறவும் தருவன கொடுஞ்சொற்களாமென்பது சொல்லாமலே யமையும். இக்கருத்துக்களை வைத்துத்தான், "ஞயம்பட வுரை''; வெட்டெனப் பேசேல்,'' எனக் கட்டளையிட்டனர் ஔவைப் பிராட்டியார். இன்சொல் புகழும், புண்ணியமும், பிற நலங்களும் வளரச் செய்யும் பெருமையையும், கொடுஞ்சொல் யாவரும் இகழும் பாவமாதி பிற கேடுகளைத் தருஞ் சிறுமையையும் நோக்கி யன்றோ,

"இனிய வுளவாக இன்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.''

எனச் செந்நாப்போதாரும், 'கனி' ஔவை யுண்ட நெல் லிக்கனி; காய், காஞ்சிரங்காய்,' எனப் பரிமேலழகரும் கூறுவாராயினர். எவ்வளவு பொருளைத்தான் அள்ளி யள்ளிக் கொடுப்பாராயினும், வெட்டெனப்பேசித்தரு வார்க்குப் புகழும், புண்ணியமும் உளவாகா. சிறி தளவே கொடுப்பாராயினும், இன்சொற்கூறி யுதவு வார்க்கு அவருதவும் பொருளளவிற்கு அதிகமான புகழும்,புண்ணியமுமுண்டாகும். இவ்விஷயத்தை நாம் பலரிடம் நேரில் அறிகின்றோம். இன்சொல், கொடுஞ் சொல் கூறுவார் முறையே குயிலும், நாயும் போல்வர். குயில், தனக்குக் கவலை வந்த காலத்தும் இனிமையான தொனியையே செய்யும்; நாயோ தனக்கு மகிழ்ச்சி வந்த காலத்துங் கேட்பவர் காதில் நாராசம் நுழைந் தாற்போல ஊளையிட்டுக் குரைக்கும்.

எல்லாரும், எக்காலத்தும், எல்லாரிடத்தும் இன் சொற்களையே கூறவேண்டும்; கொடுஞ் சொற்களை அறவே யொழிக்க வேண்டும். வாயாற்சொல்லுதற் குக்கூறிய இவ்விதிதான் எழுதுபவரும் கொள்ளத் தக்கது. சிலர் தாமெடுத்த விவகாரம் முற்றுப்பாடுற் றபோது தூஷணைத்திரப் பிரயோகஞ் செய்ய வருகின் றனர்; இதனாற் பலராலும் இகழப்பட்டு, அவமான மடைகிறார். பேசுபவரும், எழுதுபவரும் எச்சமயத் தும் இனியவசனங்களையே யுபயோகித்தால்தான் தகுதி.

"அகனமர்ந்து செய்யா ளுறையும் முகனமர்ந்
தின்சொல ஞகப் பெறின்."

4. செய்ந்நன்றி யறிதல்

'செய்ந்நன்றி யறிதல்,' என்பது, 'ஒருவன் தான் பிறர்க்குச் செய்யத் தக்க நன்றியை யறிதல் எனவும்' 'பிறர் தனக்குச் செய்த நன்றியை யறிதல் எனவும்' இரு பொருள் தோற்றுவிப்பதாகும். இவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் மானிடப் பிறவி யெடுத்த எல்லோருக்கும் இம்மை, மறுமை யிரண்டற்குந் துணை செய்யத் தக்க ஒப்புயர்வில்லாத திப்பிய அறமாமென்பது எப்புலவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாம்.

தான் நன்மை செய்தலாவது, பசி பிணியாதி யவற்றால் பிறர் வருந்தக் காணினும், கேட்கினும், தானே விரைந்து அவர் துன்பத்தை நீக்கி, மன மொழி மெய்களா லியன்ற உபகாரம் செய்தல் என்பது. இங்ஙனம் உபகரிக்குங்கால் அவ்வுதவியைப் பெறுவார் துயரத்தைக் கண்டு, மனவிரக்க முற்று, "இவ்வுதவியை இது பொழுது இவர்க்கு யாம் செய்யப் பெற்றேம்!" என்று மகிழ்ச்சி யடைந்து, முக மலர்ச்சியுடன் இனிய மொழி கூறி, அன்னம், ஆடை முதலியவற்றை அளித்தல் ஆதியவாக ஏற்றவற்றைக் காலந் தாழாது செய்து முடிக்கவேண்டும்.

கொலை களவாதிய தீச்செயல் புரிவாரைக் கண்டால், " அந்தோ ! இக் கொடுஞ் செயலால் இவர் மீளா நரகிற்கு ஆளாகுவரே !" என்று உள்ளங் கசிந்து, அக்கொடுந்தொழிலால் வருந் தீங்குகளை அவர்க்கு எடுத்துக் கூறி, அவரை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும். அதிகாரம் முதலியவற்றால் செல்வாக்குப் படைத்திருப்

பின், தன் வாக்குச் சகாயத்தாலும், செல்வம் படைத்திருப்பின், பொருள் வகையாலும், சரீர வலிமிருப்பின், உடல் முயற்சியாலும் பிறர்க்கு உதவி செய்வதை யாவரும் மேற்கொள்ளவேண்டும். அதனை,

"ஒல்லும் வகையால் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல்."

என்னுந் திருவள்ளுவர் திருவாக்கு வலியுறுத்துமாறு காண்க.

இவ்வுலக வாழ்க்கையில் ஒவ்வொருவரும் பிறருதவி கொண்டு சுக வாழ்க்கை யடைய வேண்டுமேயன்றிப் பிறருதவி யில்லாமல் வாழ முடியாது. ஒவ்வொருவரும் தமக்கு வேண்டியவற்றையே செய்து, பிறர்க்கு உதவி செய்யாதிருந்தால், உலகமே நடைபெறாது. இது அனுபவத்தால் யாவரும் அறிந்துள்ளதேயாம்.

" தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே
உண்டா லம்ம இவ் வுலகம்!"

என்னும் புறப்பாட்டை நோக்குவோம். 'எந்த முயற்சியும் தன் பொருட்டாக மட்டுஞ் செய்யாது, பிறர்க்குதவியாகும் பொருட்டுச் செய்வார் இருத்தலாற்றான் இவ்வுலகம் நிலைபெற்றுள தாகின்றது,' என்பது இதன் கருத்தாம். ஆகவே, ஒவ்வொருவரும் பிறர்க்குதவி செய்யக் கடமைப் பட்டிருப்பதை யறிய வேண்டும். இந்த உயர் குணம் வளர வளர, 'எனக்கு வேண்டும்! எனக்கு வேண்டும்!' என்கிற பற்று

முற்றும் அற்றுவிடும். பற்றற் றொழியவே, பிற உயிர்களையும் தம்முயிராகக் கருதும் அன்பு மேலிட்டு, அருள் பெருகுவதாகும். உயர்ந்தவர் மாட்டு அன்பும், தாழ்ந்தவர் மாட்டு அருளும் உடையராயவழி, மனந் தூய்மை யெய்தும். மனத் தூய்மையால் புண்ணியம் பெருகி, மோக்ஷமும் சித்திப்பதாகும்; "அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு" என்ற முதியோர் வாக்குப் பிரத்தியக்ஷப்படுவதாகும்.

இவற்றை யெல்லாம் கருதாது, எல்லாப் பொருளையும் தமக்கென ஈட்டிப் பிறர்க்குதவி செய்யாராயின், அவரது அவாவே அவரது அறிவைக் கொன்று, புண்ணிய பாவ உணர்ச்சியை மறைத்து, மேலுமேலும் பிறவிக் கேதுவாகி நிற்கும். உலகத்தாரும் அவர்களை நடைப் பிணமாகக் கருதி இகழ்வர். அவர்க்கு மனத்தூய்மை வருவது மில்லை.

"அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து."

என்பவாகலின், அவா வுடையார் ஒருபொழுதும் மனச்சாந்தி பெறமாட்டார். பரோபகார தருமமானது இம்மையிற் புகழ் கொடுப்பதுடன் நில்லாது, மறுமையில் வீட்டுக்கும் ஏதுவாகக் கூறப்படுதலின், இதை யொத்ததோர் அறச் செயல் எதுவு மில்லை யென்க.

"அற்றேல், பொருளாலேனும், வாக்காலேனும், காயத்தாலேனும் உதவி செய்யச் சக்தி யற்றவர்க்குப் புகழும், புண்ணியமு மில்லையாமோ?" என்னின், அற்றன்று.

" இசையா வொருபொருளை யில்லென்றல் யார்க்கும்
வசையன்று ; வையத் தியற்கை. "

" ஒல்லுவ தொல்லு மென்றலும் யாவர்க்கும்
ஒல்லா தில்லென மறுத்தலும் இரண்டும்
ஆள்வினை மருங்கிற் கேண்மைப் பாலே. "

என்பவாகலின், இயலாதார் இயற்றுவிடத்துத் தீமையில்லை. உடையார் செய்யாக்காற்றான் தீமையாகும்.

ஆயின், "இயலாதார் நன்மை செய்வதெவற்றாலுளதாம்?" என்னெனில், அவர் செயற்பால நலமுமுண்டு. அன்னார் பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்யாதிருத்தலே பெரியதொரு நன்றியாம். பறவைகளைச் சிறை செய்தலும், நாய், கழுதை முதலியவற்றைக் காரணமின்றி, விளையாட்டுத் தனத்திற்காகவே நையப் புடைத்தலும், எளியாரை நலிவுறுத்தலும், இரப்போரை ஏசுதலும் இன்னோரன்ன பல வகையான தீச்செயல் செய்கின்றவர்கள் எத்தனைபேருள்ளார்? பயனற்ற விளையாட்டிடத்து இன்னல் செய்தலேயன்றியும், அற்பப் பொருள் முதலியவற்றின் வேட்கையால், கொலை, களவாதிய செய்கின்ற கொடும் பாதகர் எத்தனை பேருள்ளார்? எவ்வாற்றானும் பிறர்க்குச் சிறிதும் இடுக்கண் செய்யாது வாழ்தலே மிக்க நன்றியாம். இதுபற்றி யன்றே,

"நல்லது செய்தல் ஆற்றீ ராயினும்,
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின். அதுதான்
எல்லாரு முவப்ப தன்றியும்
நல்லாற்றுப் படூஉ நெறியுமா றதுவே."

எனத் தமிழ்ப்புலவர் பெருமக்களும், "பிறரை வருத் தாமையே பெரும் புண்ணியமாகும்," என்ற பொருளை விளக்கி, "அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம:" என்று வட மொழி வல்லாரும் கூறிச் செல்வாராயினர்? ஆகவே, இயல்பவர் யாவரும் பிறர்க்கு உதவி செய்தலும், இயலாதார் பிறர்க்குத் தீங்கியற்றாமையும் ஆகிய இவ்விரண்டுமே முதலிற் கூறியபடிதான் செய்ந் நன்றியாம்.

இதை மூன்று வகைப்படுத் துரைப்பாரு முளர். அவையாவன ஒருவர் வருத்தங் கண்டவுடன் மன மிரங்கித் தாமே வலியச்சென்றுதவுதல் தலையாய நன்றி; வருந்துவார்வந்து கேட்க உதவுதல் இடை யாய நன்றி; கேட்ட பின்னும் மனவிரக்க மின்றி அலைப்புறுத்தி வெறுப்போடு செய்யுமுதவி கடை யாய நன்றி. இவையாவும் பெறுவார்க்குத் துன்பந் துடைத்து, இன்பம் பெருக்குவனவே யாதலின், நன்றி யாகவே யமைவனவாம்.

அன்றியும், இரக்கங் காரணமாகச் செய்தல், முன் தமக்குச் செய்த நன்றி காரணமாகச் செய்தல், பின் தமக்கு வரும் நலங் காரணமாகச் செய்தல் என்று நன்றியை மூன்று வகுப்பாக்கி யுரைத்தலு முண்டு. "நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம்;" என்பவாகலின், விதித்தன செய்தலும், விலக்கியவை செய்யாமையும் ஆகிய இரண்டும் ஒவ்வொருவனும் தான்செய்ந்நன்றியென்று துணிந்து கொள்ளத்தகும்.

இனிப் பிறர் தனக்குச்செய்த நன்றி மறவாதறி தலாவது, தனக்கு இடுக்கண் வந்தக்கால் உதவு

வோரை மறவாது, அவர் செய்த நன்றியை நினைந்து, அவர்க்கு ஏதேனும் துன்பம் வருமாயின், அக்காலத்துத் தன்னுயிரையுங் கொடுக்க ஒருப்பட்டு நிற்றலாம். நன்றியினளவின் சிறுமை, பெருமை கருதாது, அதன் பயனையே கருதி மதிக்க வேண்டும். தனக்குப் பிறர் செய்த நன்றி சிறிதாகவும், தான் அவர்க்குப் பெரியதோர் உதவி செய்யும்படி நேருமாயின், அக்காலத்து அவர்முன் தனக்குச் செய்த நன்றியின் பயனைக் கருதித் தான் செய்யத் தக்கது எத்துணைப் பெருநன்றியே யாயினும், அதனை அப்பொழுதே மனமகிழ்ந்து செய்யவேண்டும். இதனை,

“தினைத்துணை நன்றி செயினும், பனைத்துணையாக்
கொள்வார் பயன்றெரி வார்.”

எனவும்,

“அல்லி யரும்பதமும் அட்குங் காயுங் குளநெல்லும்
நல்ல கொழும்பழனுங் கிழங்குந் தந்து நவைதீர்த்தார்க்
கில்லையே கைம்மாறு.”

எனவும் பெரியோர் கூறியவாற்றால் நன்கு தெளிக.

அன்றியும், ஒரு பொழுது ஒரு நன்றி செய்தவர் பிற்காலத்துப் பல துன்பம் செய்தாராயினும், அவர் செய்த நன்றி ஒன்றையே பெரிதாக இடை விடாது நினைந்து பாராட்டி, அவர் செய்த தீமைகளை யெல்லாம் நினையாது விட்டுவிடுதல் வேண்டு மென்பார்,

“கொன்றன்ன இன்னா செயினும், அவர்செய்த
ஒன்றுநன் றுள்ளக் கெடும்.”
“நன்றி மறப்பது நன்றன்று; நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.”

என்பவாகலின், நன்றி மறவாமை மிகவற்புறுத்தப் பட்டவாறு காணலாம். அற நூல்களாலே மறச்செயல் களாக விலக்கப்பட்டன பல. அவற்றுள் மாதுர் ஹத்தி, பிதுர் ஹத்தி, குரு ஹத்தி முதலிய தீச்செயல்கள் மிகக் கொடிய பாதகங்களாக விலக்கப்பட்டன. அவற்றிற்கு விதித்துள்ள இராஜ தண்டனையும், தெய்வ தண்டனை யும் கேட்டால் அம்மம்ம நெஞ்சு நடுநடுங்காநிற்கும். இவ்விதக் கொடிய பாவங்கள் எல்லாவற்றிலும் அறக் கொடிய பெரும்பாவம் நன்றி மறப்பதே என்று நம் பெருநூல்கள் முழங்குகின்றன. மாதுர் ஹத்தி முதலி யன செய்தார்க்குப் பிராயச்சித்த முண்டாயினும், செய்ந்நன்றி கொன்றவர்க்கு எவ்வாற்றானும் கழுவா யில்லை யெனவும், அவரே மீளா நரகிற்கு ஆளாகுவர் எனவும் பொய்யில் புலவராதிய உண்மை யறிஞர்கள் மிகக் கடிந்து வற்புறுத் துரைத்துள்ளார்க ளென்பது பின் வருங் கவிகளாலறிந்துகொள்ளத் தகும்.

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு,"

"சிதைவகல் காதற் றாயைத்
தந்தையைக் குருவைத் தெய்வப்
பதவியந் தணரை ஆவைப்
பாலரைப் பாவை மாரை
வதைபுரி குநர்க்கும் உண்டாம்
மாற்றலாம் ஆற்றல்; மாயா
உதவிகொன் றார்க்கொன் றேனும்
ஒழிக்கலாம் உபாயம் உண்டோ?"

பார்த்தீர்களா! செய்ந்நன்றி மறத்தலை எவ்வளவு கொடியதாக நம் முன்னோர்கள் எள்ளி யுரைத்துள்

ளார்கள்! "நம் சுக துக்கங்களனைத்தும் தமவாகவும், அதற்கு மேலாகவும் பாவித்து நம்மிடத்தினின்றும் பிரதி யுபகாரம் ஒன்றையும் எதிர்பாராமல் நம்மைப் போற்றி வளர்த்ததாய்தந்தையர்களென்ன; விலங்கையும், மரத்தையும் ஒத்திருந்த நமக்கு ஞானக்கண் கொடுத்து மனிதராகச்செய்த உபாத்தியாயர்களென்ன; மற்றும் உற்றுழியுதவிய மூத்தோர்களென்ன; இத்தகையோர் பலரும் நமக்குச் செய்த உதவிகளைக் கணக்கிட்டுரைக்க ஆதிசேடனைப்போல் இரண்டாயிரம் நாவைப் படைத்தாலும் முடியுமா? இவர்கட்கு நாம் எத்தனை நாள் ஊழியஞ் செய்வோமாயினும், நம்பொருட்டாக இவர்கள் ஒரு நாளடைந்த சிரமத்துக்குத்தாலும் ஈடாகுமா?

இவற்றையெல்லாம் சிந்தியாது, இக்காலத்து வாலிபரிற் பலர், நன்றி கெட்டவர்களாகி, மாதா பிதாக்களிடம் வணக்க மின்றி, மிருகம்போல நடக்கின்றனரே! இஃது என்ன பரிதாபம்! நாம் நம் முதியோர்களிடம் எவ்வாறு நடந்து கொள்கின்றோமோ, அவ்வாறுதானே நம் மக்களாதியர் நம்மிடம் பின் நடந்துகொள்ளுவர்? ஆகவே, நம்முடைய நடையானது நம்மையுங் கெடுத்து, நம் பின்னவர்களையும் கெடுப்பதாகவன்றோ அமையும்?" என்று இவர்கள் கருத வேண்டாவா? ஆங்கிலக் கல்வி கற்ற மாணாக்கர்களிற் சிலர், "உபாத்தியாயர் என்ன? சம்பளம் பெற்றுக் கற்பிப்பவராதலின், அவர் ஒரு வித வேலைக்காரர்தாமே!" என்று பிறரிடம் கூறவும் இவ்விதக் கெட்ட எண்ணத்தால் அவரிடம் மரியாதை

யின்றி நடக்கவும், நாம் நேரில் கேட்டும், கண்டும் இருக்கின்றோ மன்றோ! இவ்வாலிபர்கள் இம்மை, மறுமை யிரண்டு மற்றவர்களென்பது நாம் இங்கே கூறவேண்டுவதில்லை.

நன்றி கெட்டவர் நாயினும் கடையரே. தீக்குண மும், கொடுந்தொழிலும் இயற்கையாகக் கொண்டதும் பல நாள் உணவின்றி வேண்டுமென்றே பட்டினி போட்டு வைக்கப்பட்டதால் அதி மூர்க்கத்துடன் இருந்ததுமான ஒரு சிங்கத்துக்கு இரையாகும்படி அந்திரோகிலீசு என்னும் அடிமை தண்டனை விதிக்கப் பட்டு, நிராயுத பாணியாக அதன் முன் நிறுத்தப்பட் டதும், இடியேறன்ன பேரொலியுடனும், கனலுமிழுங் கண்களுடனும் கண்டார் நடுங்க அச்சிங்கம் தன் இரையை நோக்கிக் கடுவிசையுடன் சென்றது. ஆனால், அஃது அவ்வாறு செய்யாமல் ஆட்டுக் குட் டியினும் அதி சாந்தமாகி இறந்த மகவினை மீண்டும் உயிருடன் கண்ட தாய்போலவும், நாய்க்குட்டியைப் போலவும் மகிழ்ச்சி கூர்ந்து நன்றி யறிதலைக் காட் டியதும், பாடசாலைகளிற் பயிலும் பலரும் நன்கறிவர். அஃது இவ்வாறு தன் பசியையும், இயல்பையும் மறந்து, பேருவகை பூத்து, அவனது ஆருயிரைக் காத்தது. அவன் தனக்கு முன் ஓர் அமையத்து நன்மை செய்த நண்பன் என்பது பற்றியன்றோ? பகுத்தறிவில்லா அத்தீய விலங்கும் நன்றி யுணர்ச்சி யைக் காட்டிற்று; என்றால், பெறுதற்கரிய மானிட ஜன்மத்தைப் பெற்ற ஆறறிவுடைய நாம் இன்னா செய்தாரை யொறுத்தலும், இனிய செய்தாரை மறத் தலும் எத்துணை இழிவான காரியம்?

ஆதலின், நம்மால் எவ்வகையிலும் மாறுதவி செய்ய முடியாத பேருதவி செய்து வரும் பெருந்தகை யாளர்களாகி, நம்மை யெப்பொழுதுங் காத்துவருகின்ற கடவுளிடத்தும், அரச னுவாத்தியான் தாய் தந்தை தம்முன் ஆகிய ஐங்குரவரிடத்தும், உற்றுழி யுதவும் மற்றவரிடத்தும் நாம் எப்பொழுதும் நன்றி பாராட்டி நடந்து வருவோமாக.

"தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்றெரி வார்.

"செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது.

"தந்தை மகற்காற்று நன்றி யவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்.

"மகன்றந்தைக் காற்று முதவி, 'இவன்றந்தை
யென்னோற்றான் கொல்?' என்னுஞ் சொல்."

என்னும் திருவள்ளுவர் வாக்கையும்,

"'மடந்தைபொன் திருமே கலைமணி யுகவே
மாசறத் திகழுமே காந்த
இடந்தனிற் புரிந்தே யானயர்ந் திருப்ப,
'எடுக்கவோ? கோக்கவோ?' என்றான்"
திடம்படுத் திடுவே லிராசரா சனுக்குச்
செருமுனைச் சென்றுசெஞ் சோற்றுக்
கடன்கழிப் பதுவே யெனக்கினிப் புகழுங்
கருமமுந் தருமமும்,' என்றான்.

"ஒருவரும் ஒருகுலமும் இல்லா வென்னை
உன்குலத்தி லுள்ளாரி லொருவ னாக்கி,

தேருரு மவர்மனைக்கே வளர்ந்த வென்னைச்
செம்பொன்மணி முடிசூட்டி யம்பு ராசி
நீருரும் புவிபாலர் பலரும் போற்ற
நின்னினுஞ்சீர் பெறவைத்தாய் நினக்கே யல்லால்
'ஏருருங் கதிர்முடியாய்! எதிர்ந்த போரி
லியார்க்கினியா னுயிரளிக்க விருக்கின் றேனே?''

என்று *கூறிய* **கன்னன்** *கூற்றையும்,*

"நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி
நெடிதுநாள் வளர்த்துப் பிள்ளைப்
போர்க்கோலஞ் செய்து விட்டார்க்
குயிர்கொடா தங்குப் போகேன்.
தார்க்கோல மேனி மைந்த!
என்னுயிர் தவிர்த்தி யாயிற்
கார்க்கோல மேனி யானைக்
கூடுதி கடிதின்', என்றான்."

என்னும் கும்பகர்ணன் *மொழியையும் நாம்* **சிந்திக்கக்** *கடவோமாக.*

5. கல்வி யின்பம்

கல்வியானது ஈண்டு வித்தை யென்னும் பொருள் தந்து நிற்பதாம். ஒரு பொருளை அறியுங்கால் பிண்டமாக அறியும் நிருவிகற்ப வுணர்ச்சி போலாது, அப்பொருளைப் பற்றிய விவரணங்களைப் பாகுபாடுசெய்து அறியும் சவிகற்ப வுணர்ச்சியைத் தருதற்குக் கருவியாவது இக் கல்வியேயாம். இக்கல்வி யில்லாதார் சவிகற்ப வுணர்ச்சியைக்கூடப் பெறார். விலங்கினங்களோடொப்ப அறியும் பஞ்சேந்திரிய வுணர்ச்சியின் வேறாய், மனிதர்க்கே யுரியதாய், மனத்தின்கண் நிகழும் பெற்றித்தாய், நல்லதன் நலனும், தீயதன் தீமையும் பகுத்தறிந்து கோடற்குக் கருவியாயுறுவதும் இக்கல்வியேயாம்.

கல்விச் சிறப்பு:— கல்வியே மனத்தைத் தீய வழியிற் புகவிடாது, நல்வழியிற் செலுத்தி மாட்சி பெறுவிப்பது; மனிதரிடத்துள்ள மிருகத் தன்மையை மாற்றி, அவர்க்கு மனிதத் தன்மையைக் கொடுக்க வல்லது;

"மேற்பிறந்தா ராயினும் கல்லாதார் கீழ்ப்பிறந்துங்
கற்று ரனைத்திலர் பாடு."

என்பதால் உடலோடொழியும் குலச் சிறப்பினும் மிக்க சிறப்புடையது.

"எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரே யாயினும்
அக்குடிக் கற்றோரை மேல்வரு கென்பர்."

என்பதனாலுங் கல்விச் சிறப்பு விளங்கும்.

அது கள்வராற் கவரப்படாதது; தாயத்தாரால் பாகிக்கப்படாதது; அரசரால் கொள்ளப்படாதது;

வெள்ள முதலியவற்றால் அழிக்கப்படாதது; பிறர்க்குக் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறைவெய்தாது நிறைவுறுவது; அறிவை வளர்ப்பது; இவைபோல்வனவாகிய மற்றும் பல வகைச் சிறப்புக்களையுடையது.

"வைப்புழிக் கோட்படா; வாய்த்தீயிற் கேடில்லை;
மிக்க சிறப்பி னரசர்செறின் வௌவார்."
"கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவர்க்கு
மாடல்ல மற்றைய வை"

என்பனவாதியவற்றால் அதன் பெருமை நன்கு புலப்படும். அன்றியும்,

"ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி யொருவற்
கெழுமையு மேமாப் புடைத்து.

என்றவாறு, ஒரு பிறப்பின்கண் பயின்ற கல்வியானது அப்பிறவியொழியினும் ஒழியாது, உயிருடன் எழுமையுந் தொடர்ந்து சென்றுதவுந் தன்மையது; 'நற்பொருள் செய்வார்க்கிடம்; பொருள் செய்வார்க்கு மஃதிடம்,' என நற்பொருளென்று திருத்தக்க தேவர் சிறப்பித்துக் கூறுதலுங் கருதற்பாற்றாம். இதுபற்றியன்றே,

"அறம்பொரு ளின்பமும் வீடும் பயக்கும்;
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டும்: - உறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியி னூங்கில்லை
சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை."

என்றார் ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள்? இதைவிட வேறு கூறுதல் மிகையாமென இம்மட்டில் நிறுத்தி மேற் செல்வோம்.

கற்ருர் பெருமை :— உலகத்தார் அரசனைத் தெய்வமாக மதிப்பர். அவ்வரசனிலும் பல மடங்கு சிறப்பெய்துவார் கற்ருர். அரசனுக்கு அவன் நாட்டில் மட்டுமே சிறப்பாம். கற்ரோர்க்கோ, சென்ற விடங்களெல்லாம் சிறப்பாம்; எந்தநாடும் நாடாம்; எந்தவூரும் ஊராம்; எல்லாரும் உறவினரே யாவர்;, கற்ரோர் எல்லாராலும் புகழ்ந்து போற்றப்படுவர்; கடவுள் கருணைக்கு மூரியராவர். இவற்றைப் பண்டைப் புலவர் சரிதவாயிலானும் நன்கு காணலாம். சோழமன்னனல் சிறிது புறக்கணிக்கப்பட்டு, நீர்நாட்டை நீங்கி, மலைநாட்டிலெய்திய கம்பநாட்டாழ்வார் அம் மலைநாட்டு மன்னர் பெருமானல் மிகப் பாராட்டி, மதிக்கப்பட்டு மீண்ட சரிதமொன்றே இதற்குப் போதிய சான்ருகும்.

"விலங்கோடு மக்க ளனையர்; இலங்குநூல்
கற்ருரோ டேனை யவர்."

"கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்ரோர்; முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்."

என்பவற்ருலும் கற்ருர் பெருமை இனிது விளங்கும். அன்றியும்,

"கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்த தெனினும்,
மலரவன் வண்டமிழோர்க் கோவ்வான்—மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோல் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யு முடம்பு."

என்பதனனே கற்ருர் பெருமை இனைத்தென வொருவாறு தெரிதல் சாலுமென்க.

.கற்கத் தக்கன:—

“ அலகுசால் கற்பின் அறிவுநூல் கல்லா
துலகநூ லோதுவ தெல்லாம்—கலகல
கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றம்
போஒந் துணையறிவா ரில்.”

“ எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை; தீர்ந்தால்
மொழித்திறத்தின் முட்டறப்பா னாகும்;-மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்த நல்லோன் முதனூற் பொருளுணர்ந்து,
கட்டறுத்து வீடு பெறும்.”

“ கல்வி கரையில; கற்பவர் நாள்சில;
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல;—தெள்ளிதின்
ஆராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகில் தெரிந்து.”

“ பொருவி லாவிதி காச புராணங்கள்
தெருளு மாந்தர் சிறப்புள ராகுவர்.
தரும நூலும் புராணத்தின் தன்மையும்
கருதி யோர்ந்தவ ரேகலை வல்லரே.”

என்பவாகலின், கற்கப் புகுபவர் அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்னும் புருஷார்த்தங்களைப் போதிப்பனவாகிய நூல்களையே கற்கக் கடவர். அன்றியும், அரச நீதி முதலியவற்றை யுணர்த்தும் நூல்களையும், தொழின் முறைகளைக் கற்பிக்கும் நூல்களையும் கற்க வேண்டும். இங்ஙனமன்றி, அற்ப விஷயங்களை யுணர்த்தும் நூல்களைக் கற்றல் வீண் காலப் போக்காவதன்றிப் பிறிதில்லை. இக் காலத்தில் ஆங்கிலக் கல்வி பல்கத் தொடங்கவே பல இடங்களில் நம் முன்

ஞோர் கொள்கை நழுவ விடப்படுகின்றது. ஆங்கிலக் கல்வி மணம் வீசத் தலைப்பட்ட கலாசாலையில் நம் சிறுவர்கள் இளமையில் கற்கும் பாடங்களைப் பார்த்தால், பெரும்பாலும் நாய், பூனை, கழுதை, சிங்கம், ஓநாய் என்பவற்றைப் பற்றியனவைகளாக இருக்கின்றன. நம்முன்னோர் ஏற்படுத்திய பாடங்களைப் பார்ப்போம். அவை ஆத்திசூடி, கொன்றைவேய்ந்தான், வெற்றிவேற்கை, நல்வழி, நன்னெறி முதலியனவாகும். இச்சிறு நூல்களி லமைந்துள்ள பொருளமைப்பைப் பார்த்தால் எவரே வியவார்? 'தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்,' 'சிறுமையிற் கல்வி சிலையி லெழுத்து,' என்ற வண்ணம், இந்நீதி நூல்களால் இளமைப் பருவத்தில் கற்றறிந்த நீதிகள் நம்முள்ளத்தே யூன்றிப் பதிவன வாகும். அங்ஙனம் பதியவே, நம்மக்கள் எத்தனை வயது சென்ற பின்னும், இளமையிற் படித்த சிறு நூல்களின் சாரம் அவருள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு, பன்னலம் புரிவனவாகும்.

இச்சிறு நீதி நூல்களின் பொருளமைப்பே வேறு பெருநூல்களில் பலபட விரிந்து தோன்றுவதாம். ஆதலால், கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் மாணக்கர் பருவத்துக்கு ஏற்றவாறு நற்பொருள் போதிக்கும் சிறந்த நூல்களைப் படிப்படியாகக் கற்பிக்கவேண்டும். தமக்கும், பிறர்க்கும் பயன்செய்யாது விநோத மாத்திரையாகச் சிறுபோது மகிழ்வூட்டும் பெற்றி வாய்ந்துள்ள வேடிக்கைப் பாக்களையும், தெம்பாங்கு முதலியவற்றையும், போலிச் சரித்திர நூல்களையும் போதித்தல் கூடாது. கற்பிப்பாரும், கற்பாரும் நன்கு

ஊகித்துணரற் பாலது இது. இவ்விருவருள்ளும் முதலில் இப்பொறுப்புக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்க்கே யுரியதாம். இதனுற்றான் நல்லாசிரியரை யடுத்துக் கற்கவேண்டும் என்று கருதி, ஆசிரிய ரிலக்கணத்தை நன்கு விரித்தோதிவைத்துள்ளார் நம் முதியோர். நம்மவர் பலர் இதனைச் சிந்திப்பதில்லை. முன்னர்க் கவனியாது மக்கள் கல்வியின் பொருட்டுச் சிறிது பொருட் செலவிடுதற்கஞ்சிக் கிறித்தவர் கலாசாலை களில் தம் மக்களை விட்டுக் கற்கச் செய்து, பின்னர் அம்மக்களின் மனநிலை வேறுபட்டு, ஒழுக்கம் பிறழ்ந்துபோதலைக் கண்டு, கண்ணீர் விட்டுக் கதறி யழுகின்றவர் எத்தனை பேருள்ளார்? அந்தோ! பரிதாபம்!!

கற்கும் முறை:— கற்கும்போது துன்பமாகத் தோன்றும்; 'தொடங்குங்காற் றுன்பமா யின்பம் பயக்கும்,' என்றவாறு, பிற்பயப்பதான இன்பத் தைக் கருதி, வருத்தமுற்றாலும் சலியாது, ஊக்கத் துடன் கற்கவேண்டும். காலந்தவறாது கலாசாலைக் குச் சென்று, ஆசிரியரை மகிழ்ச்சியுடன் வழிபாடு செய்து, ஆசிரியர் குறிப்பறிந்து, அவராணைக்கடங்கி நின்று, பசித்துண்பவனைப்போலக் கற்பதில் விருப்ப மிகக்கொண்டு, கற்கவேண்டும். கற்ற பாடங்களைத் தனியே யிருந்து நன்றாகச் சிந்திக்கவேண்டும். தம் மோடொத்த மாணவர்களுடன் அளவளாவி யறிய வேண்டும். தாம் கற்ற பாடங்களையெல்லாம் தம்மிற் றாழ்ந்த நிலையிலுள்ள மாணுக்கர்கட்குப் போதிக்க வேண்டும். இவை யெல்லாம் தாம் கற்ற கல்வியை

நிலை நாட்டற்குரியன. கற்குங்கால் மனத்தை வேறு வகையிற் செலுத்தல் கூடாது. இதைப்பற்றியொரு சிறு கதை கூறுவதுண்டு.

காரிகை நூல் கற்கப் புக்க மாணுக்கனெருவன் மிக்க கவனத்துடன் கற்று வருங்கால், ஒரு நாள் உண்ணும்போது அன்னத்தில் நெய் விடுவதற்குப் பதிலாக மறதியால் வேப்பநெய்யை அவன்ருய் வார்த்தனள். அவன் படிப்பிலேயே கவலத்தைச் செலுத்தியிருந்தாணதலின், கசப்பறியாது, வழக்கப்படி யுண்டு சென்ருன். அவன் தாய் தான் மறதியால் வேப்ப நெய்யூற்றியதையும், தன் மகன் படிப்பின் கவனத்தால் கசப்பறியாதுண்டதையுமறிந்து, அவ்வாறே தினமும் வேப்ப நெய்யையூற்றி வந்தனள். அவனும் உண்டு வந்தான். காரிகைப் பாடம் முடிந்தது. மனக் கவலை மாறியது. பின்பு வழக்கப்படி யுண்ணும்போது அவன் 'அம்மா நெய் கசக்கிறதே!' என்ருன். அவள் 'அப்பா இன்றுதான் உனக்குப் படிப்பும் கசந்தது போலும்!' என்ருள். பின்னர் நடந்த செய்தியை யறிந்து, பாடம் முடிந்ததை யுணர்ந்து இருவரும் மகிழ்ந்தனர்.

இங்ஙனமாக ஒரு வழிப்பட்ட மனத்துடன் கற்ருல் மட்டுமே கல்வி நிரம்புவதாகும். பழைய பாடங்களைப் போற்ருது, புதிய பாடங்களையே ஆசிரியரிடம் கேட்டு வருதல், பயனற்ற செயலேயாம். அது கையிலுள்ள பொருளைப் பாதுகாவாது, கொட்டிவிட்டு, மீட்டும் வருந்திப் பொருள் தேடுவார் செயலையே யொக்கும். இக்கருத்தை

"வருந்தித்தாம் கற்றன வோம்பாது, மற்றும்
பரிந்துசில கற்பான் றொடங்கல்,—கருந்தனம்
கைத்தலத்த வுய்த்துச் சோரிந்திட் டரிப்பரித்தாங்
கேய்த்துப் போருள்சேய் திடல்."

என்பதா லறியலாம்.

சிறிதளவாகக் கற்பினும், கற்றமட்டில் சந்தேக மின்றி, இதற்கிதுவே பொருளா மென்று நிச்சயித்துக் கொண்டே மேற் கற்க வேண்டும். முன்னர்க் கற்ற பாடங்களின் பொருளை நன்கு தெளிந்து கொள்ளா மல், ஐயப்பாட்டுடன் விட்டு, மேலு மேலுங் கற்றுப் போதல் கூடாது. உண்மைப் பொருளை நன்கு தெரிந்துகொண்ட பின்னரே மேலே கற்கவேண்டும்.

'கற்க கசடறக் கற்பவை; கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக."

என்ற முறை கவனிக்கற் பாலது.

கற்றவர் கடமை:— 'கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக,' என்றவாறு, கற்றறிந்தவர் தாம் கற்ற நூல் களிற் கூறிய வொழுக்கங்களின் வழுவாது நடக்க வேண்டும். கல்வியின் பயன் ஒழுக்கமே யாகும். கற்றும் அதன்படி யொழுகாதவர் கல்லாதவரினும் கடையரே யாவர். ஆதலின், கற்றவர் ஒழுக்கந் தவ றாது நடக்கக் கட்டுப் பட்டவராவர் என்பதை நன்றாக அறிந்து நடக்கக் கடவர். மெய்வருத்தம் பாராது, பசி நோக்காது, கண் துஞ்சாது, எவ்வெவர் தீமையும் மேற் கொள்ளாது, அருமையும், அவமதிப்பும் கரு தாது, அரிதின் முயன்று கற்ற பின், கற்றவாறு

ஒழுகலை விடுத்து, வீண் வாதம் இட்டுக் காலத்தை அவமே போக்கல் மதியீனமாம்.

"ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்
பேதையிற் பேதையா ரில்."

எனவும்,

"கற்றதுங் கேட்டதுந்தா னேதுக் காக?
கடபடமென் றுருட்டுதற்கோ? கல்லா லெம்மான்
குற்றமறக் கைகாட்டுங் குணத்தைக் கண்டு
குணங்குறியற் றின்பநிட்டை கூட வன்றோ?

எனவும்,

"கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றா டொழாஅ ரெனின்.?"

எனவும் வரும் மேலோர் திருவாக்குக்களை யுய்த்துணர்தல் வேண்டும்.

கல்லாமையின் இழிவு:— கல்லாதவர் முகம் சுடுகாட்டை யொக்கு மெனவும், கல்லாதவர் உருவம் மரம்போலு மெனவும், கல்லாதவர் கண்கள் முகத்திலிரண்டு புண்களே போலு மெனவும், கற்றோரவையிற் கல்லாதார் போயிருத்தல் நாயிருப்பது போலு மெனவும், அவர் அங்கே யேதேனும் பேசுதல் நாய் குரைப்பது போலு மெனவும், கல்லாதா ருடம்பு அவர்க்குப் பாழேயாகும் எனவும் அறிஞர் கூறுவர். இதனை,

"கற்றி லாய்கலை கற்றுணர் ரார்முகம்
உற்று நோக்கின் மயானத்தை யொக்குமால்
பெற்று ளார்பெறும் பேறுதங் காதலர்
சொற்ற கல்வியிற் றூயரென் றோதலே."

"கல்லாது நீண்ட வொருவன் உலகத்து
நல்லறி வாள ரிடைப்புக்கு—மெல்ல
இருப்பினும் நாயிருந் தற்றே; இராஅ
துரைப்பினும் நாய்குரைத் தற்று."

"கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தே நிற்கும்
அவையல்ல நல்ல மரங்கள்;—சவைநடுவே
நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய
மாட்டா தவனன் மரம்."

என்பவற்றாலறிக; அன்றியும்,

"எல்லா விடத்து முளனெங்க டம்மிறை
கல்லா தவர்கள் கலப்பறி யாரே."

"எல்லா வுயிர்க்கு மிறைவனே யாயினும்,
கல்லாதார் நெஞ்சத்துக் காணவொண் ணாதே."

"கல்லா மனிதர் கயவ ருலகினிற்
பொல்லா வினைத்துயர் போகஞ்செய் வாரே."

"கல்லாத மூடரைக் காணவு மாகாது;
கல்லாத மூடர்சொற் கேட்கக் கடனன்று;
கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாதார் நல்லராம்;
கல்லாத மூடர் கருத்தறி யாரே."

"கல்லார் நெஞ்சில் நில்லா னீசன்.
சொல்லா தாரோ டல்லோம் யாமே."

என்பவற்றால் இறைவனை யறிந்து வழிபட்டுய்யுந் தன்மை கல்லாதவர்கட்கில்லை யென்பதும் பெறற்றாம்.

கற்றவர்பாலிறைவனருள்:— *பஞ்சேந்திரியங்களா லறியப்படும் பொருள்களைப் பற்றிய சவிகற்ப வுணர்ச் சிக்குங் கூடக் கல்வி வேண்டப் படுவதாயின், எங்கும்*

கிறைந்தும் யாவர்க்கும் தோன்றாது, எள்ளினுள் எண்ணெய் போன்று நிற்கும் இறைவனைப்பற்றி யறிய வேண்டின், கலைஞானம் இன்றியமையாத தென்பது கூறாமலே யமையும். மாய வலையிற் சிக்கி யுழன்று, எண்ணிலாப் பிறவிகளை யெடுத்தெடுத் துழலும் ஆன்மா இறைவனை யறிந்து, பிறவிப் பெருங்கட லீந்தி, அழியாப் பேறு பெற்றுய்தற்கு முக்கியத் துணையா யுதவுவது வித்தையேயாம். "உவமையிலாக் கலைஞானம்" எனச் சிறப்பித்தோதும் ஸ்ரீ சேக்கிழார் பெருமான் திருவாக்கும் ஈண்டுச் சிந்திக்கற்பாலதாம்! கற்றவர் பக்கல் இறைவனருட் பெருக்கம் தெற்றென விளங்குதலைப்பற்றி நம் பெரியார் கூறியுள்ள அருமைத் திருவாக்குக்களிற் சிலவற்றை யீண்டுத் தருதும் :

"கற்றல் கேட்டலுடை யார்பெரி யார்கழல்
கையாற் றொழுதேத்தப்
பெற்ற மூர்ந்தபிர மாபுர மேவிய
பெம்மா னிவனன்றே."

"பின்னுவார் சடையான் றன்னைப்
பிதற்றிலாப் பேதை மாக்கள்
துன்னுவார் நரகந் தன்னுள்
தோல்வினை தீர வேண்டின்
மன்னுவான் மறைக ளோதி
மனத்தினுள் விளக்கொன் றேத்தி
உன்னுவா ருள்ளத் துள்ளா
னொற்றியூ ருடைய கோவே."

"கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக் கனியைக்
கரையிலாக் கருணைமாக் கடலை

மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை
மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
செற்றவர் புரங்கள் செற்றவெஞ் சிவனைத்
திருவீழி மிழலைவீற் றிருந்த
கொற்றவன் றன்னைக் கண்டுகண் டுள்ளங்
குளிரவென் கண்குளிர்ந் தனவே."

கல்வியாற் பெறும் இன்பம்:— உலகிற் றோன்றிய ஆன்மாக்களெல்லாம் இன்பத்தை விரும்பும். துக்க நிவிர்த்தியையும், இன்பப் பேற்றையும் விரும்பாத உயிர்கள் கிடையா. ஆகார நித்திரை யாதியவற்றால் வரும் இன்பம் எல்லா வுயிர்கட்கு முண்டு. அவ்வின்பம் நிலையற்றதாம்; ஆதலின், சிற்றின்ப மெனப்படும். இம்மை, மறுமை யிரண்டிடத்தும் இன்பமே தந்து, ஆன்றோராற் புகழப்படும் மற்றின்ப மொன்றுண்டு. அதுதான் கல்வி யின்பம் என்னப்படுவது. அது தொடங்குங்கால் துன்பமாகத் தோன்றிப் பின்னர்ப் பெரிதும் இன்பந் தந்து நிற்கும். இதனைத்

"தொடங்குங்காற் றுன்பமா யின்பம் பயக்கும்
மடங்கொன் றறிவகற்றுங் கல்வி."

என்பதனு லறிக.

சிற்றின்பம் ஞானத்தைக் கெடுக்கும்; கல்வியின்பம் ஞானத்தைக் கொடுக்கும். சிற்றின்பங் கவலையை ஆக்கும்; கல்வி யின்பம் கவலையை நீக்கும். சிற்றின்பம் அறம், பொருள், வீடு பேற்றுக்குத் தடையாம்; கல்வி யின்பம் அவைகளை யீட்டற்குத் துணையாம். சிற்றின்பத்தை யடைந்தவர் தாமடைந்தவாறே பிறரடையச் சகியார்; கல்வி யின்பத்தை யடைந்தவர்

தாமடைந்தவாறே யுலகமெல்லா மெய்த விரும்புவர். சிற்றின்பாநுபவ நலத்திற்சிறந்ததான தேவருலக வாழ்க்கையைக் கல்வியின்பமடைந்தவர் கொள்ளக் கருதார். இவைகளை,

" அறம்பொரு ளின்பமும் வீடும் பயக்கும். "

" தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார். "

" தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையார்
இகலிலர் எஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ
நகலி னினிதாயிற் காண்பா மகல்வானத்
தும்ப ருறைவார் பதி. "

என்பனவற்றாற் காண்டலமையும்.

" ஆயுந் தோறுந்தோறு மின்பந் தருங்கல்வி "

" வறுமையால் மடமை தன்னால்
வருந்திநெஞ் சழியுங் காலை
யுறுதிசெய் துணையாங் கற்ற
வுணர்வினை வளர்க்கு மென்றும்
இறுதியில் லாத வின்பம்
ஈட்டுமா தலினாற் கற்று
மறுவறு மொழுக்க முள்ளார்
வாய்மொழி போற்றல் வேண்டும். "

என்பவற்றால் கல்வியாற் பெறும் இன்பப் பேற்றைப் பற்றி நன்கு தெளிதல் சாலும்.

இங்ஙனம் இம்மையிற் பெறும் இன்பத்தோ டமையாது, மறுமைக்கண்ணும் இன்பமுறச் செய்ய வல்லது கல்வியேயாமென்பதனை

"கற்பக் கழிமட மஃகும் ; மடமஃகப்
புற்கந்தீர்ந் திவ்வுலகிற் கோளுணரும் ; கோளுணர்ந்தால்,
தத்துவ மாய நெறிபடரும் ; அந்நெறி
இப்பா லுலகத் திசைநிறீஇ அப்பால்
உயர்ந்த வுலகம் புகும்."

என்பது தெளிவிக்கும்.

இங்ஙனம், இம்மை மறுமை யிரிடத்தும் இன்பந் தருதல் பற்றியே கல்வியைக் கற்புடைப் பெண்டிராகவும், கவி பாடுதலை மக்கட்பேறாகவும், பிறவும் ஏற்ற வாறு புனைந்து கூறிவைத்தார் போலும்!

"கல்வியே கற்புடைப் பெண்டிர்அப் பெண்டிர்க்குச்
செல்வப் புதல்வனே யீர்ங்கவியாச்—சொல்வளம்
மல்லல் வெறுக்கையா மாணவை மண்ணுறுத்துஞ்
செல்வமு முண்டு சிலர்க்கு."

என்பது அது.

"கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே."

6. கேள்வி

பெறுதற்கரிய இம்மானிடப் பிறவிக்கு மற்றப் பிறவிகளினுமுள்ள விசேடமெல்லாம் நல்லதன் நலனும், தீயதன் தீமையும் பகுத்தறிதற்குக் கருவியாகிய மனமென்னும் இந்திரியத்தை இது விசேடமாகப் படைத்திருத்தலேயாம். இம்மனவிந்திரியம் இல்லையேல், மக்கட் பிறவியேயாயினும், அது விலங்கின் பாற்பட்டு, மாக்கள் என்ற வேறு சாதியாமென்பது நம் முன்னோர் கொள்கை. இதனை,

"மாவும் மாக்களும் ஐயறி வினவே;
மக்க டாமே யாறறி வுயிரே."

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் அறிக.

மக்களது பகுத்தறிதற் கருவியாகிய இம்மனப் பொறியானது ஏனை மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவி என்ற இந்திரியங்களை நடத்துந் தலைமையும், இன்றியமையாமையும் உடையது. இம்மனமொன்றில்லையாயின், ஏனையவை தம் தொழில்களைச் செய்யா. ஐம்பொறிகளுடன் மனம் உடனின்று நடத்துவதாலேதான் இவ்வுலகப் பேறுகள் யாவும் சித்திக்கின்றன. இவற்றுள் ஆன்மகோடிகள் இம்மை, யம்மைப் பேறுகளை அடைந்துய்தற்கு இன்றியமையாத காரணமாயுள்ளது மனமுஞ் செவியும் சேர்தலாகும். இதுவே 'கேள்வி' எனப்படும்.

கேள்வியாவது, கேட்டற்குரிய பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் சொல்லக் கேட்டலாம். இது கற்றார்க்கும், கல்லாதவர்க்கும் ஒப்ப வேண்டத் தக்கதொன்று.

கல்லாதவர் பெரியோர் சொல்லிய உறுதிகளைக் கேட்பாராயின், தாமும் கற்றவர் பெற்றுள்ள அறிவைப் போன்ற அறிவை எளிதிற் பெறுவர்; கற்ருேர் அங்ஙனங் கேட்பாராயின், தங் கல்வியினாலாய அறிவைப் பின்னுஞ் சிறப்பித்துப் பெருக்கியவராவர்.

. இங்ஙனம் கற்ருேர், கல்லார் இருவர்க்கும் ஒப்ப உயர்தர ஞானத்தை ஊட்டவல்ல கேள்வி விளையும் நிலங்கள், கற்று முதிர்ந்த அறிஞர் குழுமிய கழகங்களேயாகும். ஞானங்களின் பிறப்பிடமாதல் பற்றியே அவையையும், அவைத் தலைவரையும், "நமஸ் ஸதஸே; நமஸ் ஸதஸஸ் பதயே," என்று வேதமும் வாழ்த்தி வணங்குவதாயிற்று. நம் வேத வேதாங்கங்களும், இதிகாச புராணங்களும், இக்கேள்வியாலன்ருே, புண்ணிய பூமியாகிய இப்பாத கண்டத்தை இன்றுவரை அலங்கரித்து வருகின்றன? வேதத்துக்குக் கேள்வி எனப்பொருள் கொண்ட சுருதி என்பது பெயராக வழங்குவது கண்டு கொள்க. இக்கேள்வியானது முதற் பொருளாகிய கடவுளை அறிந்து உய்தற்குரிய உபாயங்களுள் முதலாவதாம். சிரவணமாகிய இதன் சிறப்பு,

> " கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்,
> மற்றீண்டு வாரா நெறி."

என்னும் பொது மறையால் அறியத் தக்கது.

பல நூல்களைப் பலகாலும் கற்றும், கேட்டும் தருவியாராய்ந்த பெரியோர் அவையின்று அவர்பால் கேட்கப் பெறும் விஷயங்கள் எத்தனை அருமை

பெருமை வாய்ந்தன வாதல் வேண்டும்! நல்லூழும், பெருமுயற்சியுங் கொண்டு பல்லாண்டு பயின்று தெரிதற்குரிய அரும் பொருள்களை எளிதிற் பெறச் செய்வது இக்கேள்வியேயன்றோ? ஆதலால், கல்வியினும் சிறப்பு வாய்ந்தது இக்கேள்வி என்பது பெறப்படும். இதுபற்றியே,

"—கணக்கினை

முற்றப் பகலு முனியா தினிதோதிக்
கற்றலிற் கேட்டலே நன்று."

என்றார் மூன்றுறையரும். ஞானவிருத்தி குறைந்துவிட்ட இக்கலியுகத்தே, கேள்வியின் நிலைக்களமாகிய சங்கங்களினின்றே நம் சக்திகளைப் பெருக்க வேண்டியிருத்தலால், ஞானவிருத்திக்கு இச்சபைகளே இன்றியமையாத சாதனங்களாகும். 'ஸங்கே சக்தி: கலௌயுகே,' என்ற ஸ்மிருதியின் கருத்தும் இதுவேயாம். இச்சங்கங்களின் வாயிலாக அடையும் கேள்வியினையே,

"செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிச்செல்வம், அச்செல்வம்
செல்வத்து ளெல்லாந் தலை."

என்று நாயனாரும் சிறப்பித்தருளினார்.

பெரியோர் குழுவினின்று உயர்ந்த விஷயங்களை எத்துணையாகக் கேட்பினும், அது பெரும் பயனை விளைவிக்கும்.

"எனைத்தானு நல்லவை கேட்க, அனைத்தானும்
ஆன்ற பெருமை தரும்."

என்றார் தெய்வப்புலவர். கேட்பவை சிலவேயாயினும் விடாது பெரியோரை அடுத்திருந்து, கேட்குமிடத்து, அக்கேள்வி மழைத்துளிபோலத் திரண்டுவந்தீண்டி அறிவுப் பெருக்கெடுக்கும் என்பது இதன் கருத்து. இங்ஙனம் ஞான விளைவுக்கேதுவாகிய கேள்வி என்னுங் கருவியால் துளைக்கப்படாத செவிகள் அவை ஓசை யறியுந் துவாரமுடையவாயினும், செவிடுகளே யாகு மென்க.

> "பாட்டும் உரையும் பயிலா தனவிரண்
> டோட்டைச் செவியு முள."

என்றார் ஔவையாரும். கேள்வித் துணை பெறாத ஒருவனுக்கு இம்மைச்செல்வமும், இயற்கையறிவும் நிரம்ப விருப்பினும், இருமைப்பயன்களும் அவனுக் கில்லையாம்.

> "இருவிழிகள் வாண்முகத்தி லிருந்தாலும்
> வானிரவி யெழுந்தா லன்றிக்
> கருதுநிலப் பல்பொருளுங் காண்டலரி
> தாம்: உலகிற் கண்போல் யாரும்
> பெருகியச்செல் வமுமறிவும் பெற்றாலும்
> நூற்கேள்வி பெறுவார்க் கன்றித்
> திருவளர்புண் ணியபாவ மிம்மைமறு
> மையும்வீடுந் தெரியா வன்றே."

இதனாற் கேள்வியின் ஆவசியகம் வற்புறுத்தப் படுதல் காணலாம். கல்வியாகிய கண்ணில்லாதவர்க்கும் இக்கேள்வியானது ஊன்று கோலாய் நின்று உதவுவதன்றோ?

" கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் ; முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர். "

என்றதனல் கல்லாதவரைக் கண்களற்ற முழுக் குருடராகக் குறிப்பிட்ட நாயனர்.

" கற்றில னாயினுங் கேட்க: அஃதொருவற்
கொற்கத்தி னூற்றாந் துணை."

என்றார். இதனல், முன் கூறியபடி கல்லாராகிய குருடர்க்கு இக்கேள்வியிருப்பின், இஃது அக்குருட்டு நிலையினும் உதவக் கூடிய ஊன்று கோல்போலாகும் என்பது தெய்வப் புலவர் உள்ளமாதலும் காண்க.

இத்தகைய கேள்வி மிகப் பெற்றவர்கள் இதன் ரஸத்தையே பானம் பண்ணித் துன்ப மென்பதறியாது, இன்பம் அடைபவராதலின், வள்ளுவனர் இன்னோரை அவியுணவின் ஆன்றோராகிய தேவரோடொத்தவராகப் புகழ்வர். தம்மை வியத்தல், பணிந்த மொழிகளில்லாமை முதலிய தீக்குணங்களெல்லாம் பெரியாரை அடுத்துக் கேள்வி செய்யாமையால் வருவனவே.

" நுணங்கிய கேள்விய ரல்லார் வணங்கிய
வாயின ராத லரிது."

என்பது பொய்யாமொழி. இத்தகைய செவிச் சுவைகளின் பரமானந்தத்தை யுணராது, வாய்ச்சுவையொன்றையே அறியும் ஐயறிவினராகிய மாக்கள் இருப்பதும், இராததும் ஒன்றே என்னுங் கருத்துப்பட,

" செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்,
அவியினும் வாழினு மேன் ? "

என்றனர் நாயனர்.

இவற்ருற் கேள்வி என்பது, ஆன்மாவின் ஞானபிவிருத்திக்கு உரியதாய் வீட்டிற்கேதுவா மென்பதும், அது கற்ருர்க்கும், கல்லார்க்கும் ஒப்ப உறுதி பயப்பதென்பதும், அஃதின்றேல் மாணிடப் பிறவி பயனற்றுக் கழியுமென்பதும், நல்லோர் குழுமிய அவைகளே கேள்வித் தானமாமென்பதும் ஒருவாறு விளங்கும். இத்தகைய கேள்விப் பெருக்கு எங்கும் ஓடி வெள்ளமிடும்படி செய்வது, பரமோபகார மென்பது சொல்லவேண்டா. அதற்குரிய சங்கங்கள் நாடெங்குந் தழைத்து, ஞானம் விளைப்பன வாகுக.

7. கவிகளும் கவிஞர்களும்

அமிழ்தினு மினிய தமிழ்மொழி யகத்து எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை, எதுகை, மோனை முதலிய பல உறுப்புக்களையுடைய கவிகள், வெண்பா முதலிய நான்கு வகையினவாகி, அவற்றி லொவ்வொன்றும் பலவகைத்தாகி, ஒருவித ஓசைக் கட்டுப்பாடு பெற்று நிகழும். அங்ஙனம் தோன்றும் கவி செய்யுள், பா, பாட்டு, தூக்கு முதலிய பல பெயர் களைக் கொண்டதாகும். இயற்கை யறிவும், நூலறிவும் பெற்ற புலவர்கள் தங்கள் மனத்திற்றோன்றிய அரிய பெரிய விஷயங்களை உலகங் கண்டு களிக்குமாறும், பின்பற்றி உய்யுமாறும், கவிகளாகச் செய்து வைத்துள்ளார்கள். வசனமாக எழுதி வைப்பின், அது பிறர் மனத்தைக் கவரும் ஆற்றல் மிகக் கொள் ளாதென்பது கருதியே மனத்தைக் கவரத்தக்க இனிமை வாய்ந்த ஓசைச் சுவையுடன் சொற்சுவை, பொருட்சுவைகளு மமையும் வண்ணம் கவிகளாக்கி வைத்தார்கள்.

பலவகைத் தாதுக்களா லமைந்த நமதுடல் உயிர்க்கிடனாதல் போலப் பலவகைச் சொற்களா லமைந்த கவி பொருட்கிடனாகி விளங்கும். ஆகவே, பொருட் சுவையற்ற கவியானது உயிரில்லாத உடலை யொப்பதல்லது சிறவாது. இதனாற்றான்,

"பல்வகைத் தாதுவி னுயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக வுணர்வினில்
வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்."

என்றார் பெரியோர். அன்றியும், மலரவன் செய்யும் உடல் மாய்தல்போலப் புலவர்கள் செய்யும் கவியாகிய உடல் மாயாமல் என்றென்றும் நிலைபேறுடைய தாகும். கவிஞர்கள் தாம் குறித்த பொருள் முழுதும் நன்கு வெளிப்படுமாறு செய்வதே கவியெனப் படும். அல்லாதன கவியாகா.

"எழுத்து முதலா வீண்டிய வடிவில்
குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்
யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்."

என்பதனானே இதனை அறியலாம்.

குறித்த பொருள் நன்கு தோன்றலாவது, ஒரு கவியின் பொருள் வீரம், சோகம், உவகை, நகை முதலியவற்றுள் யாதானு மொன்றைப் பற்றியதாயின், அக்கவியைக் கேட்டுப் பொருளறிந்தவுடன், கேட்டார்க்கு அவ்வகையில் மெய்ப்பாடு தோன்றவே யாம். உத்தமப் புலவர்கள் செய்த நூல்களிலிருந்து சோகரசமுள்ள கவிகளைக் கேட்டறிந்தவுடன் கண்ணீர் விட்டு, மனங் குழைதலும்; வீரம், உவகை, நகை முதலியவும் அவ்வாறே கேட்பார்க்கு மெய்ப்பாடு நன்கு தோன்றுதலும் பலரிடம் நேரில் காண்கின்றோம். பெரிய புராணம் முதலியவற்றிலுள்ள பத்திச் சுவைகனிந்த பாடல்களைக் கேட்டபோது கருங்கல் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள் தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்து, நீர்பாய நிற்பவரை யாண்டுங் காண்கின்றேம். இதனைப் 'பத்திச் சுவைநனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவிவலவ," என்று ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகளை மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் கூறும்

வாக்காலும் அறியலாம். இத்தகைய தோற்றந்தான் குறித்த பொருள் நன்கு தோன்ற லென்பதாம்.

நாவிற் புக்க நல்லுணவானது நாவிற்கு இனிமையும், உடற்குப் பலமுந் தருவதுபோலக் காதிற் புக்க நற்கவியும் காதிற்கு இன்பமும், மனத்திற்கு வலிமையும் தரவேண்டும். பரிசன வேதி இரும்பின் இயற்கையியல்பை மாற்றி, அதை மாற்றுயர்ந்த பசும்பொன்னாக்குதல்போல, நற்கவியும், மனத்தின் இயற்கையாகிப் பொறிவழிச் செல்லும் புல்லொழுக்கை மாற்றி, ஆன்றோர் கொண்ட நல்லொழுக்கத்திற் சேர்க்க வேண்டும். காட்சிப் பொருள்கள் யாவும் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி போல, மனக் கண்ணாற் காணும் உலகிய லொழுக்கங்களனைத்தும் பிரதிபலிக்கும் பெற்றி வாய்ந்து நிற்பதே கவியாம். கவிதா சக்தியும், நூலறிவும் வாய்ந்தவர்களிடம் உள்ளடங்கா மகிழ்ச்சியாலும், கொதிப்பாலும், பிறவற்றாலும் கவி தானாகவே வெளிப்படும். இங்ஙனம் வெளிப்படுவதே கவிதா சக்தியாம். இந்தச் சக்தியானது ஒருவனுக்கு இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் அமையப் பெற்றவனே சிறந்த கவிஞனாவான். அவன் கவியே உலகைத் தன் வயப்படுத்தி மகிழ்விக்கும். இயற்கையமைப்பாகிய கவிதா சக்தி யில்லாதவர் காரிகை முதலிய நூல்களைப் படித்து, அந்நூல்களிற் கூறப்பட்ட விதிகளைப் பொருத்தி, முயன்று, கவி பாடுவாராயின், அக்கவி இலக்கண விதி வழுவாததாகுமல்லது, மெய்ப்பாடு தோன்றச் செய்து உலகைத் தன் வயமாக்கும் சிறப்பைப் பெறாதென்பதும்; ஆகவே, உலகத்தார் அதனை மதியா ரென்பதும் துணிபாம்.

கவிதா சக்தி நிரம்பப் பெற்றவர்கள் காரிகை முதலிய நூல்களை முறையாகக் கல்லாதவராயினும், அவர்கள் கூறுங் கவிகள் இலக்கண விதிக்கு மாறுபடா வண்ணம் சீர், தளை, எதுகை, மோனை முதலிய எல்லா நலங்களும் தாமாகவே அமையப்பெறும். கவிதா சக்தியியற்கையிற் பெறுதவர் இலக்கண நூல்களைப் படித்துச் செய்யுள்விதி தெரிந்து, அதன்படி கவி பாடத் தொடங்கி, ஒரு சொல்லோடு பிறிதொரு சொல்லைச் சேர்க்குந்தோறும் இலக்கண விதியைப் புணர்த்திப் பார்த்துப் பாடலை முடிக்கும் முன் அவர் படும்பாடு பெரிதாகும்.

"காரிகை கற்றுக் கவிசொலு முன்னே,
பேரிகை கொட்டிப் பிழைப்பது நன்று."

என்பதும் இக்கருத்தையே யுடையதாகும். இயற்கையாகிய கவிதா சக்தி முதற்கருவியும், இலக்கிய இலக்கண வுணர்ச்சி துணைக்கருவியு மாகுமென்று கொள்ள வேண்டும்.

இக்காலத்தும் இலக்கிய இலக்கண வல்லுநரான சில பண்டிதர்கள் கவி பாடுந்திறம் பெறுமையும், அவற்றின் படிப்பு நிரம்பாத சிலர் கவி பாடுந் திறமை மிகப்பெற்றிருத்தலும் பிரத்தியட்சமேயாம். ஆகவே, எத்தனை நூல்களை எழுத்தெண்ணிக் கற்பினும், கவிதா சக்தி இயற்கையிற் பெற்றாலன்றி, நற்கவி பாடும் நற்கவிஞராகா ரென்பது எவரும் ஒப்ப முடிந்த தொன்றும். நூலுணர்ச்சியும், கவிதா சக்தியும் வாய்ந்தவர்களே உத்தமக் கவிஞர்களாவார்கள்.

உத்தமக் கவியின் இயல்பினை விளக்க வந்த கம்ப நாட்டார் எனும் கவிச் சக்கரவர்த்தியார்,

“புவியினுக் கணியாய் ஆன்ற
பொருடந்து, புலத்திற் றாகி,
அவியகத் துறைக டாங்கி,
யைந்திணை நெறிய ளாவி,
சவியுறத் தெளிந்து, தண்ணென்
றொழுக்கமுந் தழுவிச் சான்றோர்
கவியெனக் கிடந்த கோதா
விரியினை வீரர் கண்டார்.”

எனக் கூறியுள்ளார். இக்கவியில் சான்றோர் கவிக்குக் கூறும் பொருளை மட்டும் அடியில் காட்டுவாம்:

சான்றோர் கவிக்குச் சிலேடைப் பொருள் வருமாறு:—புவியினுக்கு அணியாய்—புவியி லுள்ளவர்களுக்கு அலங்காரமாகி, ஆன்ற பொருள் தந்து—அமைந்த சதுர்விதப் புருஷார்த்தங்களை யளித்து, புலத்திற்றாகி—அறிவினதாகி, அவி அகத் துறைகள் தாங்கி—தேவருணவினை யொத்த அகப்பொருட் டுறைகளைக் கொண்டு, ஐந்திணை நெறி அளாவி—ஐவகை நிலத்தின் மார்க்கத்தினைக் கலந்து, சவி உறத் தெளிந்து - (மனம்) ஒளி பெறத்தெளிந்து, தண் என்று—தண்ணளி பூண்டு, ஒழுக்கமும் தழுவி—அவ்வவ்வருண நிலைகட்கேற்ற ஒழுக்கமுந் தழுவி என்பதாம்.

புவி: ஈண்டு ஆகுபெயராய் மக்களை யுணர்த்திற்று. அணி என்றது ஐவகை யிலக்கணத்து ளொன்றாகிய அணி என்பதனை; இனிச் சான்றோர்

கவியை மேற்கோளாக எடுத்துரைப்பார் சொற்கழகாய் என்றலுமாம்; அணி—அழகு; "நூற்கியைந்த சொல்லின் வனப்பே வனப்பு," என்றார் ஆன்றோரும். 'ஆன்ற' ஈண்டமைந்த என்னும் பொருட்டு. "ஆன்ற பெரியா ரகத்து," என நாயனாரும், "மரங்கள் - ஆன்ற பருவத்தாற் பூத்து," எனக் கம்பநாடரும் அமைந்த என்னும் பொருளிலுரைத்தமை யறிக. ஆன்ற பொருள் - சதுர்விதப் புருஷார்த்தம்.

" அறம்பொரு ளின்பம் வீடென நான்கும்
திறம்படு பொருளெனச் செப்பினர் புலவர்."

என்பவாகலின், சான்றோர் தாம் கற்றுங் கேட்டும் பெற்ற பல அரிய, பெரிய விஷயங்களும், கற்பித்த கற்பனைகளும் அக்கவியின் கணடங்கி ஆக்கியோற் பேராற்றலைக் குறிக்குமென்பார், 'புலத்திற்றூகி' என்றார். நூல் வழிப்பட்டதெனினு மமையும். புலம் நூலாதலை, "புலம் தொகுத்தோன்," என்னும் தொல்காப்பியப்பாயிரத்தாற் கண்டு தெளிக. அகப்பொருட்டுறைகள் இன்பத்தின் பாலனவாகலின் அகத்துறைகட்குத் தேவருணவாகிய அமிர்தத்தை உவமை கூறினர். ஐவகைத் திணைகளும், திணை மயக்கங்களும் விரவி நடத்தலின், 'ஐந்திணை நெறி யளாவி, என்றார். கற்போர் தாம் மடமை நீங்கி அறிவா மொளியைப் பெறுதற்கு அக்கவியே காரணமாக விருத்தலின் 'சவியுற' என்றார். தெளிவு, குன்றக் கூறன் முதலிய குற்றங்களி னீங்கிய தன்மை. இனி, 'ஐந்திணை' என்பதற்கு, ஐந்தின் இணையாகிய பத்து' எனக் கொண்டு, சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல் முத

விய பத்து விதத்திற் கலந்து, அழகு பொருந்தத் தெளிவடைந்து என்றலுமாம். உலகம் இருள் தருமா ஞாலத்து வழி தெரியாது, உழன்று, பின் எரிவாய் நரகிற் கிரையாகாமே நன்னெறிச் செலுத்தி முத்தியை யளிக்குந் தண்ணளி பூண்டுள்ளதாதலின், 'தண்ணென்று' என்றார். தண்மை, தண்ணளி யென்றார் பரிமேலழகியாரும். நான்கு வருணத்தாரும் தத்தம் வருணத்திற் பிறழாது நிலை பெறப் பாதுகாத்தல் அறநிலை அறமாகலின், இன்றியமையாத அவ் வறத்தையும் விளக்கிக் காட்டுவ தென்பார், 'ஒழுக்கமுந் தழுவி,' என்றார்.

"வருணக் காப்பிற் பிறழா நெறிநிலை
பெறுதற் குரித்தாய்ப் பேணும் பெற்றி
அறநிலை யறமென் றறைந்தனர் புலவர்."

என்பது பிங்கலந்தை நிகண்டு. 'கிடந்த' என்ற சொல்லாற்றலான், ஆக்கியோர் பூத வுடம்பு பொன்றினும், புகழுடம்பு பொன்றாது நிலைத்திருக்கு மென்பது விளங்குத லறிக.

இன்னும் இக்கம்ப நாடர் கவிதா சக்தி நிரம்பிய அரும் பெரும் புலவர் திலக ராதலால்,

"பாவருங் கிழமைத் தோன்மைப் பருணிதர்
பணித்த பத்தி,
காவருங் கிளவிச் செவ்வி நடையள்."

என மற்றோரிடத்தும்,

" கவிஞர் நாட்டிய,
சொற்பொரு ளாமெனத் தோன்றல் சான்றது "
எனப் பிறிதோரிடத்துங் கூறுவா ராயினர்.

இத்தகைய உத்தமக் கவிஞர் திலகரியற்றிய நற் கவிகளானே உலகத்தில் சகல தருமங்களும் நிலைபெற்றுள்ளனவாகும். செஞ்சொற்களின் செறிவும், இனிய வோசைப் பொலிவும், உலக மொப்பத் தக்க செம்பொருள் நிறைவும் கொண்டுள்ள கவிகள் பிறர் மனத்தைக் கவரும் சக்தி பெற்றிருத்தலாற்றான், அவற்றை மனப்பாடஞ் செய்வது சுலபமாகின்றது. மனப் பாடம் செய்தலில் வருத்தத்தை யுண்டாக்கும் கவி எதுவாயினும், அது கவிதாசக்தியிற் றோன்றியதன் றென்பது நிச்சயம். நிகண்டு முதலிய நூல்களிலுள்ள கவிகளை மனப்பாடஞ் செய்யுங்கால், அக்கவிகள் மனத்தில் தங்குவதில்லை. மிக வருந்திப் பன்முறை படித்து, நாத்தழும்பு படுமாறு பயின்று, மனங் கொள்ள நேரிடுகின்றது. இதன் காரணம் யாதெனில், அக்கவிகளில் கவிதாசக்தி அமைவதற்கு இடமில்லாமையே யாகும்.

பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம், கம்பராமாயண மாகியவற்றிலுள்ள கவிகளையும் மற்றும் பல தனிக் கவிகளையும் மனப்பாடம் செய்யத் தொடங்கினல், வெகு சுலபத்தில் பாடமாகின்றமைக்குக் காரணம் அவை கவிதாசக்தி மிகுதியா லியற்றப்பட்டமையேயாம். இதனுற்றான் பண்டு தோன்றியனவும், இன்று தோன்றுகின்றனவுமான நூல்களும், தனிக் கவிகளில் ஒரு சிலவும் யாவரானும் பாராட்டப் பெறு

தலும், ஒரு சில அங்ஙனம் பாராட்டப்படாது அபிமானம் வைத்த சிலரால் மட்டும் பாதுகாக்கப் படுதலும் பெற்றுள்ளமை தெளியத்தகும். இக்கவிதாசக்தியானது முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினைக்கேற்ப, இறைவன் கூட்டுவித்தாலல்லது, சிரமப்பட்டு, முயன்று தேடிக்கொள்ளக் கூடியதன்று. இவ்வுண்மையை உணராமல், "செஞ்சொல்லை நினைந்துருகு நெஞ்சிற் புண்ணும்," என்றவாறு மனம் புண்படச் சிந்தனை செய்து, ஓலைப்பாய் முடைவதுபோலச் சொற்களைச் சேர்த்துக் கவிமுடைவாரை இன்றுங் காணலாம். இவ்வாறு முடைந்து தோற்றுவித்ததுங் கவியெனப் பெயருறுமேனும், அதனை இயற்றியோர் தாம் கொண்ட சிரமவசத்தாராகிக் குரூபியான மகனை நோக்கி, யீன்றாள் மகிழ்வதுபோலத் தம் முடையதென்ற அபிமானத்தால் மகிழ்தல் கூடும். உலகத்தார் கண்டு களித்தல் சாலாது. 'எல்லார்க்கு மொவ்வொன்றெளிது,' என்பவாகலின், கவிதாசக்தி யுடையார்க்கே கவி பாடுதல் எளிதாம். ஏனையோர் இவ்வுண்மை யுணராது கவிபாடப் புகுதல் வீணாம். கவிபாடப் புகுவோர் தமக்கு அச்சக்தி யுண்டா என்பதை யாராய்ந்த பின்னரே பாட வேண்டும். பாடுவிப்போரும் அச்சக்தியுடையாரைக் கொண்டே பாடுவிக்கவேண்டும். அன்றேல், இருவர் செயலும் அவமாம். "செய்வினை திருந்தச்செய்," என்பதைக் கவிபாடுவோரும்,

> "இதனை இதனா லிவன்முடிக்கும்,' என்றாய்ந்
> ததனை யவன்கண் விடல்."

என்பதைப் பாடுவிப்போரும் சிந்திக்கக் கடவர்.

இக்காலத்தில்,

"...தேட்டுதற்கோ அறிவில்லாத் துரைக ளுண்டு;
தேசமெங்கும் புலவரெனத் திரிய லாமே."

என்றவாறு, சற்றே இலக்கிய இலக்கணங் கற்ற வரும், கல்லாதவரும் தமது சக்தியை யறியாது, ஆசை யாலும், பொறாமையாலும் தூண்டப்பட்டுத் தனிக் கவிகள், சிறு நூல்கள், காவியங்கள் ஆகியவற்றைப் பாடப் புகுகின்றனர். வாழ்த்துக் கவிகளும், சரம கவிகளும் எத்தனை எத்தனை தோன்றுகின்றன? இருளிலா மதியும், அருளிலா அறமும், பொருளிலாக் கவியும் ஒரு நிகரனவேயாம். இருளறு மதியும், அருளுறு அறமும் போலப் பொருளுறு கவியே கவியாகும். அதனைப் பாடுவோரே கவிஞராவார்.

8. அறிவுடைமை

அறிவின் தன்மை:— அறிவானது, மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவிகளை வாயில்களாகக் கொண்டு நிகழும் சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தங்களில் வரையறை கடந்து, மயங்கிச் செல்லப்புகும் மனத்தை அதன் எண்ணப்படி விடாது தடுத்து, நன்மையின்கண் நாடிச் செல்லச் செய்யும் இயல்பினது. இவ்வியல் பிற்றாய அறிவு இல்வழி மனமானது நன்மை, தீமைகளைப் பகுத்துணரும் ஆற்றலின்றித் தான் எண்ணியவாறே யாண்டுஞ் சென்று, தோயாதவற்றைத் தோய்ந்தும், உண்ணாதவற்றையுண்டும், காணாதவற்றைக் கண்டும், முகராதவற்றை முகர்ந்தும், கேளாதவற்றைக் கேட்டும், பழியும், பாவமுங்கொண்டு, அல்லற்பட்டுக் கெடுவதாகும்; மெய், வாய் முதலியன தத்தமக்கு வரும் நன்மை, தீமைகளை யறியாமல் பற்பல பொருள்களையும விரும்பிச் செல்லுங்கால், 'இவ்விருப்பம் பொருந்தாதது; இது பொருந்துவது,' என்று அறிவித்துப் பொருந்தாதவற்றை உடனே நீக்கிப் பொருந்துவனவற்றில் அவற்றைச் செலுத்துவது அறிவேயாகும். இதனை,

> "சென்ற விடத்தாற் செலவிடாத் தீதொரீஇ
> நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு."

என்ற தேவர் திருவாக்கால் தெளியலாம்.

பன்னாளாக அரிதின் முயன்று தான் தெளிந்ததொரு பொருளைப் பிறர் யாரும் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளுமாறு விளக்கமுறச் சொல்லுவிப்பதும், அங்

னமே பிறர் கூறும் அரும்பொருள்களை எளிதில் அறிந்துகொள்ளச் செய்விப்பதும், இவ்வறிவின் தன்மைகளாம்; அறிவு நிரம்பாதவர் தாமறிந்ததொரு நுண் பொருளைப் பிறர்க்கு விளக்கும் வலிமையைப் பெறார்; பிறர் கூறும் நுண் பொருள்களை ஆராய்ந்தறியவும் ஆற்றல் பெறார். ஆகவே, அன்னார் தாம் பிறர்க்குப் பயன்படாமையோடு, தாம் பிறராலும் பயனுறாராவர். இதனைற்றான்,

> " எண்பொருள வாகச் செலச்சொல்லித் தான்பிறர்வாய்
> நுண்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்றார் பொய்யில் புலவர்.

அன்றியும், யார் யார் என்ன என்ன கூறினும், அக்கூற்றுக்களில் பொய்ம்மையை நீக்கி உண்மையையுணர்த்துவதும் அறிவேயாம். அறிவில் வழிப் பிறர் கூறிய பொய்ப் பொருள்களையும் மெய்ப் பொருள்களாகக் கொண்டு, பற்பல பாவத் துறைகளிற் புக்கு, இடர்ப் பாடெய்த நேரும். அறிவுள்வழி பொய்யைக் கடிந்து, மெய்யை யறிந்து, அதன்வழிச் சென்று நன்மை செய்தலமையும். இக்கருத்தை,

> " எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும், அப்பொருள்
> மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்னும் திருவாக்கால் தெளிதல் சாலும்.

அறிவின் பெருமை:— நமக்குப் பெருமை தருபவைகளிலெல்லாம் தலைமை பெற்றது அறிவே யாகும். உலகமெல்லாம் தம்மை வணங்கும்படி சிங்காதனத்திருந்து செங்கோல் செலுத்தும் முடியுடை வேந்தரே

யாயினும், அறிஞரை மிகவும் உபசரித்தும், வணங்கியும், அவர்க்கு வேண்டுவன புரிந்தும், அவர் கூறியவாறே நடப்பர். "கோனோக்கி வாழுங் குடியெல்லாம்," என்ற வண்ணம் உலகமெல்லாம் தம் ஆணையை எதிர் பார்த்திருக்கும்படி உன்னத நிலையிலிருக்கும் பேரரசரும் அறிஞருரைமை உச்சிமேற் கொண்டு போற்றுவாராயின், இதன் பெருமையை அளவிடல் எளிதாமோ? "அறிவுடை யொருவனை யரசனும் விரும்பும்," என்பது முதலிய முதியார் கூற்றுக்கள் பல வுள்ளன. அறிவில்லா மக்களைக் கொச்சை மக்களென்றும், அம்மக்களைப் பெறுதலினும் பிள்ளைப் பேறின்றி யிருத்தலே நலமென்றும் பொருள் படுமாறு,

"அச்சமுள் ளடக்கி யறிவகத் தில்லாக்
கொச்சை மக்களைப் பெறுதலி னக்குடி
எச்சமற் றேமாந் திருத்தல் நன்றே."

எனப் பெரியார் கூறுவர். எல்லாப் பேறுகளினும் அறிவறிந்த மக்கட் பேறே மிகச் சிறந்ததா மென்பதனை நன்குணர்ந்தே,

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற."

எனக் கூறி யருளினர் தேவர். இங்கே, 'யாமறிவதில்லை' எனத் தம்மேல் வைத்துத் தாமே கரி கூறிப் போதலை நோக்குங்கால் தேவர்க்கு இதனைப்பற்றி யுளதாய மனவுறுதிப்பாடு நன்கு புலப்படுவதாகும்.

அறிவின் வகை:— அறிவு இயற்கையறிவு, செயற்கையறிவு என இரண்டாகும்.

இயற்கை யறிவானது ஐயறிவு, பகுத்தறிவு என இரண்டாம்; செயற்கை யறிவானது, நூலறிவு, தத்துவ அறிவு என இரண்டாம்.

ஐயறிவு :— ஐயறிவாவன, மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவி என்னும் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழி யாக உணரத் தக்க சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்பவைகளாம்.

பகுத்தறிவு :—பகுத்தறிவாவது, நெருப்புச் சுடும்; வெயில் காயும்; நீர் குளிரும், அமிழ்த்தும்; பாம்பு விஷமுடையது; புலி கொல்லும் என்பன வாதிய விஷ யங்களைப் பகுத்துணர்ந்து கோடலாம். இவ்வியற்கை யறிவு இறைவனால் தரப்படுவது. ஆறறிவுடைய மக் கட்கே யன்றி, மிருகம் பக்ஷி முதலிய பிற வுயிர்கட் கும் இவ்வறிவுண்டு. இயற்கையறிவில் ஓரறிவேனும் இல்லாத உயிர்கள் இல்லை. உயிர்ப் பொருள்கள் எவையோ, அவை யெல்லாம் இயற்கை யறிவில் ஒன்றையாவது பெற்றே யிருக்கும். ஆகவே, இயற்கை யறிவு எல்லாவுயிர்கட்கும் பொதுவாக அமைந்திருத்தல் தெளியத்தகும்.

நூலறிவு :— நூலறிவாவது, இளமை தொட்டே ஆசிரியரை யடுத்துக் கல்வி பயில்வதால் வருவது. இது நாளுக்கு நாள் கல்விப் பயிற்சியின் ஏற்றத் தாழ்ச்சிக் கேற்ப வளர்ந்து வரும். ‘புண்ணியமிது; பாவமிது; மோக்ஷ நிலை இத்தகையது; நரக நிலை இத்தகையது; இதை இதைச் செய்ய வேண்டும்; இதை இதை விலக்கவேண்டும்; இன்னவ ரிடத்து இன்னவாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்; இன்னது

செய்யிற் புகழுண்டாம்; இன்னது செய்யிற் பழியுண்டாம்,' என்பனவாதியவற்றை யுணர்த்தி மனத்தைப் பண்படுத்துவதும், அந் நிலைக்கண் நிறுத்துவதும் இந்த நூலறிவேயாம்.

"தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி: மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு."

என்பவாகலின், நூற் பயிற்சியானே அறிவு வளர்ச்சியுறுமென்பதும், இவ்வறிவு பல்வகை யுயிர்த்தொகுதிகளுள்ளும் மக்கட்கே யுரியதாகு மென்பதும் பெறப்படும். அன்றியும்,

"இருவிழிகள் வாண்முகத்தி லிருந்தாலும்
வானிரவி யெழுந்தா லன்றிக்
கருதுநிலப் பல்பொருளுங் காண்டலரி
தாம்உலகிற் கண்போல் யாரும்
பெருகியசெல் வமுமறிவும் பெற்றாலும்
நூற்கேள்வி பெறுவார்க் கன்றித்
திருவளர்புண் ணியபாவம் இம்மைமறு
மையும்வீடுந் தெரியா வன்றே."

என ஆன்றோர் கூறுமாற்றால், இயற்கை யறிவுடன் நூலறிவுஞ் சேர்ந்தால் மட்டுமே ஏற்ற பலனுண்டாமென்பதும் புலனும்.

தத்துவ அறிவு:— இது நூல்களா லறிந்துகொண்டவற்றை அறிந்தமட்டில் விடாது நாடோறும் பயின்று அநுபவத்திற் கொண்டு வருதலானும், சற்குருவையடைந்து, வழிபாடு புரிந்து பெற்றுக்கொள்ளும் உபதேச வகையாலும், குரு உபதேசித்தவாறு ஒழுகுவதாகிய சரியை, கிரியை, யோகங்களாலும் வருவதாம்.

இவ்வறிவுதான் பிறவியை நீக்கி மோக்ஷத்தைத் தரத் தக்கது. இதனை,

"பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்பதா லறியத் தகும்.

அறிவின் பயன்:—எதிர்காலத்தில் வரத்தக்க இன்ப துன்பங்களை முன்னே யுணர்த்தித் துன்பம் வராமற் காப்பதும், இன்ப வரவை விரைந்து பெறச் செய்யத் தக்க பேராற்றலும் இவ்வறிவிற்கே யுளவாம். அன்றியும், பிறவுயிர்கட்கு வரும் சுக துக்கங்களை யெல்லாம் தமக்கு வருவனவாகக் கருதிப் பிறவுயிர்கட்கு இடுக்கண் களையவும், இன்பம் எய்துவிக்கவும் முன்னிற்கும் தகைமையை யுடையது இவ்வறிவே யாகும். ஆகவே, தனக்கும், பிறர்க்கும் துன்பமெய்தாது தடுக்கவும், இன்பம் எய்தப் புரியவும் யாவர்க்கும் இன்றியமையாது வேண்டுவது இவ்வறிவே யாகும். இப்பெருமைகளை யுணர்ந்தன்றோ,

"எதிரதாக் காக்கு மறிவினார்க் கில்லை
அதிர வருவதோர் நோய்."

எனவும்,

"அறிவின னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தன்னோய்போற் போற்றாக்கடை?"

எனவும் பொதுமறை முழங்குவதாயிற்று? "அறிவை யறிவது பொருளென அருளிய பெருமானே," எனவும், "அறிவறிந்த மக்கட்பேறு," எனவும் பெரியோர்

கூறுவதுங் கவனிக்கற்பாற்று. அறிவுடைமையாற் ருன் எல்லாப் பயனும் எய்தத்தகும்.

அறிவின்மைக் கேடு:— எல்லாவித வறுமைகளினும் பெரியதொரு வறுமை அறிவின்மையே யாகும். ஒருவனுக்கு எந்தப் பொருள்களில்லாவிடினும், அறிவு மாத்திரம் இருப்பின், ஏனைய பொருள்களின்மையால் மனந்தளராது. உலகத்தாரும் அறிவுடையவரைக் கண்டுழிப் பொருளிலரெனக் கருதி அவமதியார். எத்தனை செல்வமிருப்பினும், அறிவுச் செல்வம் இல்லையேல், ஏனைச் செல்வங்களாலடையும் பயனையடைய முடியாது. உலகத்தாரும் அறிவிலாச் செல்வர்களையொரு பொருட்படுத்தி மதியார். எல்லா வுறுப்புக்களினும் சிறந்துள்ளகண் முதலிய பொறிகளில்லாவிடினும், பழியில்லை. அறிவில்லையேல், பெரும் பழியேயாம். மாரனைப் பழிக்கும் பேரழகெய்தினும், அறிவிலாராயின், அவரழகு மண் பாவையின் அழகோடொக்கு மல்லது வேறில்லை. இதற்கு,

"அறிவின்மை யின்மையு ளின்மை; பிறிதின்மை
யின்மையா வையா துலகு.

"அறிவுடையா ரெல்லா முடையர்; அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனு மிலர்.

"நுண்மா ணுழைபுல மில்லா னெழினலம்
மண்மாண் புனைபாவை யற்று,"

என்பனவாதிய பிரபலப் பிரமாணங்கள் பலவுள்ளன.

இருவகை யறிவின் ஒற்றுமை:— இயற்கையறிவே சிறந்ததென்பரொரு சாரார். செயற்கை யறிவே

சிறந்ததென்பரொரு சாரார். இங்ஙனம் ஒன்றை விட்டொன்றைச் சிறந்ததாகக் கூறுதல் நிலை பெறாது. மனிதராய்ப் பிறந்தார் எவர்க்கும் இருவகை யறிவும் இன்றியமையாச் சிறப்பினவே யென்ப தொருதலை. இயற்கை யறிவு உடல்போல்வதாயின், செயற்கையறிவு உயிர்போலும். இயற்கையறிவு கண்ணொளி போல்வதேல், செயற்கையறிவு கதிரொளிபோலும். உயிர்ச்சார்பின்றேல், உடல் பிணமாம். கதிரொளி சாராதேல் கண்ணொளி பயன் படாது. உடலைச் சார்ந்தே உயிர் உலகிலுலவ வேண்டும். கண்ணொளியைச் சார்ந்தே கதிரொளி பயன் படும். குருட்டுக் கண்ணருக்குக் கதிரொளி யென்ன பயன் செய்யும்? இவ்வாறே இயற்கையறிவும், செயற்கை யறிவும் ஒன்றோடொன்று கலந்துநின்ற போதுதான் பெரும்பய னுளதாவதல்லது வேறில்லை. இயற்கை யறிவில்லாதவர்கள் எத்தனை நூல்களைக் கற்பினும், பெரும்பயனெய்தார். நூலறிவில்லாதவர் எத்தனை இயற்கையறிவைப் பெற்றிருப்பினும், உலகம் ஒப்பாது. ஆகவே, இந்த இருவகையறிவும் இன்றியமையாதன வென்பதே தேற்றம்.

"நுண்ணிய நூல்பல கற்பினு மற்றுந்தன்
உண்மை யறிவே மிகும்."

என்று இயற்கையறிவின் வலிமையை வற்புறுத்திக் கூறிய திருவள்ளுவதேவரே,

"கல்லாதா னொட்பங் கழியநன் றாயினும்,
கொள்ளா ரறிவுடை யார்."

என்று செயற்கை யறிவின் அவசியத்தையும் கூறி யருளுவாராயினர். இவற்றால் இவ்விருவகை யறிவும் எல்லோரானும் வேண்டப்படுவனவே யென்பது தேவர்க்குங் கருத்தாதல் பசுமரத்தாணிபோல நாட்டப்படும். இங்ஙனங் கொள்ளாது, 'இயற்கை யறிவே பெரிது; செயற்கை யறிவே பெரிது.' எனத் தத்தமக் கேற்பக் கூறிக் கலாம் விளைத்தல் முறையன்றாதலும் தெளியத்தகும்.

முழுமுதற் கடவுட்கு அறிவே உருவமென்று பெரியார் கூறுப. ஆகலின் அறிவைப் பெறத்தக்க செயல்களை யாவரும் கைக்கொள்ளவேண்டு மென்பதும், யாவரும் தத்தம் அறிவினும் தத்தம் மக்களறி வுடைமை பெரிதாதலைக் காண்புழிப் பெருமகிழ்ச்சி கொள்வரென்பதும் கவனித்தற் குரியன.

"தம்மிற்றம் மக்க ளறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது."

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற."

9. உபந்நியாஸம்

இக்காலம் தமிழ் நாட்டின் பல பாகங்களில் சபைகளும், உபந்நியாஸங்களும் அடுத்தடுத்து நிகழ்கின்றன. தமிழ் மக்களிடம் உபந்நியாஸவிருப்பமும், சிரவணவிருப்பமும் வளர்கின்றன. இக்காலத்தை **உபந்நியாஸகாலம்** எனினும் இழுக்காது. இது பொழுது ஆரம்பக் காலமாதலின், உபந்நியஸிப்போரும் சிரவணஞ் செய்வோரும் கவனித்தற்குரிய விஷயங்கள் பலவுள. அவற்றுள் உபந்நியஸிப்போர் கவனித்தற்குரியவற்றை மட்டுமே யாம் இவண் கூறப் புகுந்தோம்:

உபந்நியஸிப்போர், தாம் எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைப் பற்றி நீள நினைந்து, ஆன்றோர் கருத்துக்களைத் தழுவிப் பாகுபாடு செய்து, தம்மனத்துள்ளேயமைத்துக்கொண்டு, பேசப் புகுதல் வேண்டும்.

"காலமும் இடமும் வாலிதி னோக்கிச்
சிறந்துழி யிருந்துதன் தெய்வம் வாழ்த்தி,
உரைக்கப் படும்பொருள் உள்ளத் தமைத்துக்
கோள்வோன் கோள்வகை அறிந்(து), அவனுளங் [கோள,"

என்று நன்னூலாசிரியராகிய **பவணந்தி முனிவர்** கூறும் போதகாசிரியரிலக்கணத்தை மேற்கொண்டு, எடுத்த விஷயத்தை விட்டுப் புறஞ்செல்லாது, பேச வேண்டும். எடுத்த விஷயத்தை விட்டு வேறொன்றைப் பற்றுதல், "மற்றொன்று விரித்தல்," என்னும் குற்றமா மென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

பருந்தும், நிழலும் மணியும், ஒளியும்போன்று சொல்லும், பொருளும் தாம் கொண்ட கருத்தை விளக்குவனவாக, மரபு பிறழாது பேசவேண்டும்.

"எப்பொரு ளேச்சொலி னெவ்வா றுயர்ந்தோர்
செப்பின ரப்படிச் செப்புதன் மரபே."

என்பது ஈண்டு நினைத்தற்குரியது. கருத்தின் தன்மையைப் பல் வகைச் சொற்களாற் கூறலாமாயினும், அவற்றுள் 'இதுவே சிறந்தது,' என்று ஆன்றோர் கொள்ளுமாறு குறித்த பொருளை அதன் பிரதிச் சாயலாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவது போலச் சிறிதும் வேறுபடா வண்ணம் ஏற்ற சொற்களாற் கூற வேண்டும். சொற்கள் செஞ்சொல், ஆக்கச்சொல், குறிப்புச் சொல் என மூவகைப்படும்.

செஞ்சொல், இடுகுறி காரணவகைகளால் நேராகவே குறித்த பொருளைத் தருவது. ஆக்கச்சொல், அச்சொல்லின் சம்பந்தம் பெற்று, இலக்கணையாக ஆகுபெயர், அன்மொழித் தொகை முதலியவற்றால் குறித்த பொருளைத் தருவது. குறிப்புச்சொல் இவ்விரண்டு மன்றி, வேறாகத் தோன்றிச் சொல்லின் சம்பந்தம் பற்றாது, மாறுபடுபுகழ்நிலை, புகழாப்புகழ்ச்சி முதலிய வாற்றால் யாதானு மொரு குறிப்புப் பற்றிக் கருதிய பொருளைத் தருவது.

பேசுவோர் கல்வி, கேள்விகளால் நூல் வழக்கும், உலக வழக்கும் தெரிந்து, பாஷாஞானமுதிர்ச்சி யுடையார்க்கே இச்சொற்களை யுபயோகிக்கும் திறமை யுண்டாம். திசைச்சொல், இரட்டைக்கிளவி, அடுக்குத் தொடர் முதலியவற்றையும் இடமறிந்து, அமைத்துப்

பேசவேண்டும். குறில், நெடில், வன்றொடர், மென்றொடர், இடைத்தொடர் ஆகியவற்றைச் சமயோசிதமாகத் தொடுத்து, எதுகை, மோனை, மடக்கு முதலிய செய்யுளிலக்கணங்களை இடையிடையே செறித்து, இன்றியமையாத சந்திகளை விடாது, மலர்ந்த முகத்தோடு அவையோர் செவியில் அமிர்ததாரை புக்காற் போன்ற இனிய குரலுடன் பேச வேண்டும்.

சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம், சந்திவழு, முடிபுவழு முதலிய பிழைகளை நீக்க வேண்டும். சொல் வழுவாவது, ஒருமொழியின் இயற்கையமைப்பை யறியாது, இழிசனர் வழக்கை கொண்டு கூறல். பொருள் வழுவாவது, ஆக்கியோர் கருத்துக்கும், ஆன்றோர் கொள்கைக்கும் மாறுபடப் பிறிது பொருள் கூறல். சந்தி வழுவாவது, ஒற்று மிக வேண்டிய இடத்து மிகாமையும், இயல்பாகவேண்டிய இடத்து ஒற்றுமிகுதலும் முதலியவாகக் கூறுதல். முடிபு வழுவாவது, எழுவாய், பயனிலைப் பிறழ்ச்சி. இத்தகைய குற்றங்கள் படப்பேசினல், பேசும்போதே அவைக்களத்தறிஞர் அருவருப்புறுவர்; அதனைக் கண்டு ஏனையரு மதியார். 'இத்தகைய குற்றங்களுடன் பேசப்படும் உபந்நியாஸமானது பேசுவோர்க்குப் பழிப்பும், அவையினர்க்கு வெறுப்பும் விளைப்பதாகும். கேட்போ ருள்ளம் வேட்குமாறு சொற் சுவையும், பொருட் சுவையும், தொடை நயமும், ஓசை இன்பமும் அமையப் பேச வல்லவனே உபந்நியாஸம் வல்லவனாவான். அவன் புரியும் உபந்நியாஸமே உலகைத் தன் வசப்படுத்தும். இதனைற்றான்.

கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையவாய்க் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாஞ் சொல்."

எனவும்,

"விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்."

எனவும் கூறினர் பொய்யில்புலவர்.

"இடைதெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
நடையறிந்த நன்மை யவர்."

என்னுந்தேவர்வாக்கு ஈண்டுக் கவனித்தற்குரியது. இதன் பொருள் 'சொல்லின் நடை தெரிந்த நன்மையவர்—தாங் கூறுஞ் சொற்கள் பொருள் பயக்கு முறையை யுணர்ந்த நல்லோரிடைதெரிந்து—அவையின் செவ்வியும், நடையின் செவ்வியும் அறிந்து, நன்குணர்ந்து சொல்லுக. தாம் சொல்லுதலானும், அவையார் கேட்டலானும் விளையும் நன்மையினை யுணர்ந்து சொல்லவேண்டும்,' என்பதாம். அவையின் செவ்வியறிதலாவது, சிறிய கண்ணாடியில் பெரிய மலையைக் காட்டல் போலச் சொற் சுருக்கத்திற் பொருட் பெருக்கம் அடங்கி விளங்கக் கருதிய பொருள் வெளிப்படுமாறு இழுமென வொலிக்கும் விழுமிய ஓசையோடு, கேட்டார் மனம் அசைவற்றுத் தம்பித்து நிற்கச் சுருங்கச் சொல்லல், விளங்க வைத்தல், நவின்றோர்க்கினிமை, நன்மொழி புணர்த்தலாகிய அழகு வாய்ப்பப் பேசுமுறையறிதல். இனி நன்குணர்தலாவது, அறம் பொருளின்பம் வீடு என்பவற்றுளொன்றாய் விழுப் பயன் சித்திக்குமாற்றைக் கருதல். இவற்றை யெல்லாம் நன்கு தெரிந்து, 'கருதிய பொருள் அதுவோ ?

இதுவோ?', என, மயங்க வைக்கு மொழிகளையும், நின்று பயனில்லாத வெற்றுரைகளையும் விலக்க வேண்டும். அடியிற் கரும்பு தின்பது போன்று, போகப் போக மதுரங் குறைந்து, முடிவில் சுவையற்றொழிவதாகிய 'சென்று தேய்ந்திறுதல்,' என்னுங் குற்றத்துட்படாது, நுனியிலிருந்து கரும்பு தின்பது போன்று, கேட்கக் கேட்க இனிக்கும்படி உபந்நியஸிக்கவேண்டும். குறித்த பொருளின் தன்மையின்னதென்று தாம் தமது சொற்களானே விளக்குதலுடன், ஆன்றோர் கொள்கையு மிதுவென்று உதாரண வாயிலாகவும் காட்டுதல் இன்றியமையாத தொன்றாகும். அங்ஙனம் காட்டினாற்றான், குறித்த பொருள் பசுமரத்தாணி போல நிலைநாட்டப் பெற்றதாகும். நெடுநேரம் பேச விரும்பி, வீணாரவாரச் சொற்களைப் பெய்தல் நன்றன்று.

> "பலசொல்லக் காமுறுவர் மன்றமா சற்ற
> சிலசொல்லல் தேற்றா தவர்,"

என்பர் தேவர்.

பேசுவோனது இயற்கை யறிவும், நூலுணர்ச்சியும் அவன் பேச்சினாலே வெளிப்பட்டுவிடும். சட்டியிலுள்ளதுதான் அகப்பையில் வருமாதலால், பேசுவோர் தமது ஆற்றலினும் அதிகமாகப் பேசவேண்டுமென்று எவ்வளவுதான் முயன்றாலும் பயன்படாது. ஆதலின், எதையும் முதலில் தாம் நன்கு ஆராய்ந்து, தெளிந்து கொண்டு பேசப் புகுவதே நலமாம். சிலர் தமது இயற்கைப்போக்கைத் தாமே மதியாது, பிறரைப்போலப் பேசவேண்டுமென்னும் ஆசைவயப்

பட்டுத் தம்மியல்பை மாற்றிப் பிறரைப்போலப் பேசப் புகுகின்றனர்.

"கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி
தானு மதுவாகப் பாவித்துத்—தானுந்தன்
பொல்லாச் சிறகைவிரித் தாடினாற்போல,"

அவர்க்கது பரிபவத்தையே விளைவிப்பதாகும். ஆதலின், எவரும் தத்தம் இயற்கை யமைப்பின் வழி அறிவை விருத்தி செய்து, பொருள்களை ஆராய்ந்து, உபந்நிய ஸித்தலே தக்கதாம்.

"நாநல மென்னு நலனுடைமை யந்நலம்
யாநலத் துள்ளதூஉ மன்று."

என்பவாகலின், நா நல மென்கிற சொல் வன்மையானது சிலர்க்கு மட்டுமே இயல்பாக அமைந்துறும். நளபாகம்,வீம பாகம் என்பவை எல்லார்க்கும் வருமா? எட்டாப்பழத்துக்குக் கொட்டாவி விடுதலால் யாது பயன்? எந்தச்செயலும் அவரவர் தத்தம் சக்தியறிந்து மேற்கொண்டால் மட்டுமே பயனுறும். இதனை யறியாது, 'செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்,' என்பதை நினைந்து, பல்காற் பழகினல் நல்வாக்கு வந்துவிடுமென நம்பிப்பேசப் புகுவாரு முண்டு. இவர் பேச்சானது கவித்துவசக்தி யியற்கையி லமையப் பெறாதார் காரிகை கற்றுச் சொற்சேர்க்கைதோறும் இலக்கண விதியைப் புகுத்தப் பார்த்துப் பாடுகிற செய்யுளைப் போல்வதேயாம். இவைகளையெல்லாம் நோக்கி யன்றோ, "வார்த்தை பதினாயிரத்தொருவர்," என்றார் முதியோர்.? பேசுதற்குக் கூறிய அனைத்தும் வசன நடை எழுதுதற்கும் ஏற்புடையவாகும். பேசுந்

திறமையை நன்குபெற விரும்புவோர் முயற்சி வலியாற் பெறுதலும், ஏகதேசத்திலுண்டு. அன்னவர் "அறையிலாடி அம்பலத்திலாடு," என்ற வண்ணம், முதலிற் பேரவைக்கண் புகாது, சிற்றவைகளிற் புக்குப் பல்காலிடைவிடாது ஊக்கத்துடன் பயிற்சி செய்துவரின், பெறுதலுங்கூடும். 'முயற்சி திருவினையாக்கும்,' என்பதை யாம் மறுக்க வரவில்லை. தொடக்கத்திலேயே பேரவைக்கண்புக்குத் தாமும் பரிபவப்பட்டுப் பிறர் காலத்தையும் வீணாக்காமை வேண்டியே உபந்நியாஸசக்தியைப் பற்றி இத்துணையும் கூறினேம்.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால் பெறப்பட்டவை உபந்நியாஸசக்தியும், நூலுணர்ச்சியும் பெற்றவரே பேரவைக்கண் பேசப் புகவேண்டுமென்பதும், அன்னவரையே அவையினர் தெரிந்தெடுத்தல்வேண்டுமென்பதும், இங்ஙனங் கருதிச் செய்யாவழிப் பயன் பெறுதலருமையென்பதும், பிறவுமாம்.

10. பிரசங்கமும் வியாசமும்

சென்னைமுதல் தூத்துக்குடி வரைச் சில வருஷ காலமாக அநேக நகரங்களில் சபைகளும், பிரசங்கங் களும் நடை பெறுகின்றன. ஜனங்களுக்குள் முன்னில்லாத ஒருவிதப் பரபரப்பு இவ்விஷயத்தில் தோன்றி யிருக்கின்றது. இது மிகவும் நல்ல காரியமே யாகும். இது போலவே பத்திரிகைகட்கு வியாசு மெழுதுவதற்கும் பலர் முற்படுகின்றனர். இதுவும் நன்றே. சபையில் பேசுவதற்கும், பத்திரிகையில் எழுதுவதற்கும் நம்மவர்கட்குப் பிரியம் தோன்றுவது பிற்காலத்தார் க்ஷேமத்துக்குப் பெரிதும் துணை யாகும். ஆனால், "செய்வினை திருந்தச் செய்," என்று கூறிய ஔவைப் பிராட்டியாரின் அமுத வாக்கை ஒவ்வொருவரும் எக்காரியத்திலும் மறக்க வொண்ணாது. காரியத்தில் பிரவர்த்திப்பவர் யாவ ராயினும், இத்திருவாக்கை நினைத்துக்கொண்டே தொடங்குவாராயின், அக்காரியத்தால் தமக்கும், பிறர்க்கும் நன்மை யுண்டா மென்பது நிச்சயம்.

இதனையுணராது, பொறுமையாலும், ஆசை யாலும் தம்மாலாகாத காரியத்திற் பிரவர்த்தித்துச் சிலர் முட்டுப்படுகின்றனர்; 'நாமும் சபையேறிப் பேசிவிடவேண்டும்,' என்று சிலர் கிளம்புகின்றனர். சபையில் எழுந்ததும், 'இன்னவாறு தொடங்கி, இன்னவாறு முடிப்பது,' என்று, யாது மறியாது விழிக்கின்றனர். இச்சமயம் இவர்க்குத் துணை செய்வது அவை யடக்கமே. என்னை? பிரசங்கத் துக்கு நியமித்த காலம் 30 நிமிஷம் என்றால், 25

நிமிஷம் அவை யடக்கங் கூறிவிட்டு, 'எடுத்த விஷயம் பேசுதற்கு நேரம் இல்லையே! என் செய்வேன்! என்று சொல்லி, முடித்து விடுகின்றனர். பின்னுஞ் சிலர், தோத்திரக் கவிகளையோ, சுலோகங்களையோ கூறிப் பொருள்விரிக்க ஆரம்பிக்கின்றனர். இவைகள் கற்கவேண்டிய நூல்களை முறையாகக் கற்காமையால் விளைவன. வேறு சிலரோ ஆண்களும், பெண்களும் நிறைந்த சபையில் * இடக்கரடக்கல் இன்னதென்றறி யாது, விஷயத்தாலும், சொற்களாலும் தகாதவற்றை யுரைத்து, அருவருப்பை விளைவித்துவிடுகின்றனர். இவர்களெல்லாம் பண்டிதர்கள் என்னும் பட்டத்தைக் கட்டிக்கொள்ளவிருப்பமுள்ளவர்களே யன்றிக்கட்டிக் கொண்டவர்களல்லர். பண்டிதர்கள் என்னும் பட்டங் கட்டிக்கொண்டு வருபவருள்ளுஞ் சிலர், பிரசங்க முறையறியாராகின்றனர்.

"தாங்கள் எதைப்பற்றி யுபந்நியஸிக்கிறீர்கள்?"
"எதையாவது வைத்துக் கொள்வோம்."
"ஆனாலும், ஒரு பேரைக் கூறுங்கள்."
"நீங்களே கூறுங்களே?"
"இல்லை தாங்களே கூறுங்கள்."

"நான்தான் சொன்னேனே! எதை வேண்டு மானாலும் பேசலாம்."

"ஞானத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறீர்களா?"
"ஞானமா? (தலையசைத்து) இதைப்பற்றி இப் போதே யென்ன? பேசுகிறபோது பார்ப்போமே!"

* சொல்லத் தகாததை வேறு சொல்லாற் சொல்லுதல்

"சரி; தங்கட்கு எவ்வளவு நேரம் வேண்டும்?"

"எவ்வளவு நேரமானாலுஞ்சரி. அவர்களுக் கெவ்வளவு நேரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது?"

"அவர்களுக்கு அரைமணி நேரம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது."

"எனக்கும் அரைமணிநேரம் இருந்தாற்போதும். என்னவோ ஒருவருக்கானபடி நமக்குமாகட்டுமே?"

"தாங்கள்தான் முதலில் பேசவேண்டும்."

"இல்லை அவர்களே முதலில் பேசட்டும்; அல்லது நீங்களே முதலிற் பேசுங்கள்."

என, இவ்வாறு பேசுகின்ற வித்துவான்களு மிருக்கின்றார்கள். எடுத்த விஷயத்தை விட்டு, அநாவசியமான கதைகளைச் சொல்லிப் பொழுது கழித்து விட்டு, "ஐயையோ! நேர மாயிற்றே! இன்னம் ஒரு மணி நேரம் வேண்டும். நான் எடுத்துக்கொண்டது மிகவும் பெரிய விஷயம். இதைப்பற்றி மூன்று நாள் அல்ல; முப்பது நாள் வேண்டு மானாலும் பேசலாம். எனக்கு எப்படியாவது தயவு செய்து ஒரு மணி நேரம் கொடுக்கவேண்டும். நான் மிக்க ஆசையோடு வெகு தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன். எடுத்துக் கொண்டது மிகவும் நல்ல விஷயம். ஒரு மணி நேரமாவது கொடுங்கள்," என்று கெஞ்சுவாரொரு சிலர். 'பிரசங்கத்தை நிறுத்துங்கள்,' என்பதற்கறிகுறியாக, ஜனங்கள் கைதட்டியும், வாயாற்சொல்லியும் ஆரவாரித்தால் அதனைத் தமது பிரசங்கத்தில் ஜனங்கட்கு உளதாகிய விருப்பம் வெளிப்படுவதாகக் கொண்டு, மேலும் பொழுது கழிப்பர் சிலர். இவர்களெல்லாம் பல முறை சபைகளிற் சென்று, தக்கார்

பிரசங்கங்களைக் கேட்டுத்தாமும் அவர்கள்போற் செய்யப் பழகி, அதன் பின்னர் அவையேறல் நன்று.

உபந்நியஸிப்பவர் எழுந்து, கடவுளைத் தியானித்து, அவைக்கு அடங்கி, தாம் எடுத்த விஷயத்தை முன்னரே தம் மனத்தில் பாகுபடுத்தி வைத்து, இனிய தொனியுடனும், மதுர மொழியுடனும் முன் பின் முரணுமல் தக்க உதாரணங்களை அவசியமான போது கூறிப் பிரசங்கிக்க வேண்டும். சபையோர் அமைதி குறையுமாயின், பிரசங்கம் சபையால் விரும்பப்படவில்லை யென்று உணர வேண்டும். குறித்த காலத்துக்குள் எடுத்த விஷயத்தை முடிக்கத் தக்க நிலையில் பாகுபாடு செய்து, அளவுடன் பேசவேண்டும். தாம் கூறும் எந்த விஷயமும், எந்தக் கதையும் எடுத்த விஷயத்தோடு சம்பந்தப் பட்டனவாகச் சபைக்குத் தெளிவுறத் தெரியும்படி கூற வேண்டும். சபையோர் யாவரிடத்தும் தமது பார்வையைச் செலுத்த வேண்டும். முகமலர்ச்சியும், சமையத்துக் கேற்ப வலியுறுத்தல், இரக்கம், அநுதாபம், கோபம், அருவருப்பு, மகிழ்ச்சி முதலிய மெய்ப்பாடுகளும் தோன்றுமாறு ஆங்காங்கு ஏற்ற சொற்களையே யுபயோகிக்க வேண்டும். எழுவாய், பயனிலை யாதிய இலக்கணமுறை வழுவாமல் காக்கவேண்டும், இவ்வாறு பிரசங்கஞ் செய்வார்களாயின், சபையோரை வசீகரிப்பது நிச்சயமாகும். சபையைத் தன் வசப்படுத்தாத பிரசங்கத்தால் யாதொரு பயனு முண்டாகாது. அது வீண்காலப் போக்காகவே முடியும், இதனுல்தான்,

"விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது
சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்."

என்றார் பொய்யில் புலவர்.

இனி வியாச மெழுதுவதைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். பத்திரிகைகளில் வியாசம் எழுதுபவர்கள் எழுதுவதற்கு முன்னமே எடுத்த விஷயத்தைப் பற்றி, நீள நினைந்து, ஆன்றோர் கொள்கைக்கு மாறுபடாமலும், படிப்பவர்க்கு அறிவைத் தருவதாகவும், படிக்கும்போது மகிழ்ச்சியை விளைவிப்பதாகவும், பிறர் யாருக்கும் துவேஷத்தை விளைவிக்காததாகவும், இலக்கணப்பிழை இல்லாமல் நல்ல சொற்களைப் புணர்த்தியும் எழுதவேண்டும். எதையும் நன்கு ஆராய்ந்து, துணிந்து எழுதவேண்டும். பயனற்ற விஷயங்களைப் பலபட விரித்துப் பக்கங்களை நிரப்பலாகாது. யார்க்கும் பொருள் விளங்கும்படி தெளிவான செந்தமிழ் நடையில் எழுதவேண்டும். நவீனக் கொள்கைகளை விளக்க வரினும், பிராசீனக் கோட்பாடுகட்கும், இவற்றுக்கு முள்ள தாரதம்மியம் இன்னவென்று மரியாதை முறை கடவாமல், "ஞயம் படவுரை," என்ற முதுமொழியைப் பின்பற்றி, எழுதவேண்டும். சிலர் தத்தம் மனம்போனவாறு என்னென்னவோ எழுதித் தமது காலத்தையும், பிறர் காலத்தையும் வீணாக்குகின்றனர்.

பிரசங்கிக்கவும், வியாசம் வரையவும் தொடங்கும் மித்திரர்கள் மேற்கூறியவற்றைச் சிந்தித்துத் தங்கள் மனமுயற்சியால் உலகிற்கும், தங்கட்கும் நன்மையுண்டாகும்படி நிறுத்த மொழியாற்குறித்த பொருளை விளக்கிப் புகழ் பெற்று வாழ்வார்களாக.

---

11. பிரசங்க மரபு

ஒருவர் தாம் பன்னாள் வருந்திக் கற்றுங் கேட்டும் உய்த்துணர்ந்த நுண்ணிய விஷயங்களைப் பல்லோர் நிறைந்த அவைக் களத்தின்கண் 'ஞயம்பட வுரை, என்றவாறு தொடுத்து, இனிது விளங்க, முறைப்படுத்திக் கூறுதலே பிரசங்க மெனப்படும். இது புராணப் பிரசங்கம், விஷயப் பிரசங்கம் என இரு வகைத்தாகும். பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் ஆகிய நூல்களை முற்று மாதல், ஒவ்வொரு பாகத்தை யாதல் படித்துப் பொருள் கூறுவதே புராணப் பிரசங்கமாம்.

அறம், பொருள், ஈகை, அன்பு, பதியியல், பசுவியல், பாசவியல் முதலியவற்றுள் யாதானு மொரு விஷயத்தைப் பற்றிப் பல திறப்படுத்தி விரித்துக் கூறுதல் விஷயப் பிரசங்கமாம். இங்ஙனம் கூறுமிடத்து, எடுத்த விஷயத்தை வசனக் கிரமமாகத் தொடங்கி, ஆங்காங்கு வேண்டிய மேற்கோள்களைக் காட்டிப் பிரசங்கித்து முடிப்ப ரொரு சாரார். இவ்வாறன்றி, எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை விரித்துக் கூறுதற்கு இடந் தரத் தக்க ஆன்றோர் திருவாக்காகிய யாதானுமொரு செய்யுளின் அடியாகவே பலபட விரித்துப் பிரசங்கிப்பர் பிறிதொரு சாரார். விஷயப் பிரசங்கம் மேற்கூறிய இரு வகையாலும் செய்யப் பெறுவதே யாயினும், தெள்ளிய ஆலின் சிறுபழத் தொருவிதையினின்று பல் கிளை கிளைத்துப் பரந்துயர்ந்தடர்ந்து, நால்வகைச் சேனை நராதிபர் வதிக்கச் சால நிழல் தருந் தகைமை போலக் குறள் வெண்பாவாதியவற்றில் ஒரே ஒரு செய்யுளைக் கூறி,

அதினின்று பலபட விரித்துரைத்தல் நன்கு கற்ரூர்க்கு மட்டும் எளிதாமன்றி, ஆடு குழை தின்ரூற் போன்று, அங்கொன்று மிங்கொன்றுமாகக் கற்று, அவ்வளவிற்ரூனே, 'அவைக் களம் புக்குப் பிரசங்கிப் பேம்,' எனப் புகும் போலிப் பிரசங்கிகட்கு எளிதன்று. அன்னூர் இங்ஙனம் செய்யப்புகினும், இனிது நிறைவேருது; அத்தகைய பிரசங்கம் ஏதமே விளைவிக்கும்.

பிரசங்க சாமர்த்தியம் மிக்க ரூ. சோமசுந்தர நாயகரவர்கள் 'அங்கிங்கெனுதபடி', என்ற ஸ்ரீ தாயுமானவர் கவியை எடுத்துக்கொண்டு, மூன்றுநாள் விடாது பிரசங்கித்தமையைப் பெங்களூர் வாசிகள் இன்றும்கூட வியந்து கூறுகின்றூர்கள். நாயகரவர்கள் மதுரையம்பதி முதலிய பல இடங்களில் இவ்வாறே ஒரு கவியைப் பீடிகையாகக் கொண்டு, தொடங்கி, ஒருநாள் முழுதும் பிரசங்கித்துள்ளார்கள். ஆறுமுக நாவலரவர்கள், சபாபதி நாவலரவர்கள் முதலியோரும் இங்ஙனமே பல இடங்களில் பிரசங்கித்துள்ளார்கள். இரு பெரும்பொருட்கும் ஒரு பெருங்குரிசிலாகி விளங்கிய ஸ்ரீமான் பாஸ்கர சேதுபதி மஹாராஜா அவர்கள் சைவ சமயாசாரியர்களருளிய தமிழ் வேதச் செய்யுட்களி லொன்றைப் பீடிகையாகக் கொண்டு, மூன்றுமணி நேரம், நான்குமணி நேரம அமுத வருஷம் பொழிந்தாற்போலப் பிரசங்கித்து வந்தார்கள். அம்மன்னர் பெருமான் சபையில் சாமக்குளம் வேங்கடரமண தாசர் என்னும் வழங்குபெயர் பூண்ட சுப்பிரமணிய சர்மா அவர்கள்,

"சிவாய நமவென்று சிந்தித் திருப்போர்க்
கபாய மொருநாளு மில்லை—உபாயம்

இதுவே மதியாகு மல்லாத வெல்லாம்
விதியே மதியாய் விடும்.''

என்னும் செய்யுளை யெடுத்துக்கொண்டு நான்குமணி நேரம் பிரசங்கித்தார்கள். இப் பிரசங்கத்தை வியந்த அம் மன்னவர் கோமான் சர்மா அவர்கட்கு வலிய கலியுக அரதத்தாசாரியர் என்ற பட்டமும், பல்வகைப் பரிசு முதவினர்கள். இந்தப் பிரசங்கத்தை முழுவதும் எழுதி, வாங்கித் தூத்துக்குடிச் சைவப்பிரகாச சபையார் ஒரு புத்தகமாக அச்சிட்டு, வெளியிட்டிருக்கின்றனர். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் அக்கிராசனதிபதியாகிய ஸ்ரீ. பொ. பாண்டித்துரைசாமியவர்கள் கம்பராமாயணத்தி லொரு செய்யுளை யெடுத்துப் பலமணிநேரம் பிரசங்கித் ததை நம்முடன் பலரறிவர். நாட்டுக்கோட்டை வணி கர்குல மணியாகிய மகிபாலன்பட்டி, வித்துவான், ஸ்ரீ. மு. கதிரேசச் செட்டியாரவர்கள் மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபைக் கூட்டங்களிலும், மற்றும் பல சபைகளிலும் இவ்வாறே ஒரு கவியைத் தொடங்கிப் பன்முறை பிரசங்கித்து வருகிறார்கள். இவ்வாறே சிறந்த வித்துவ மணிகள் பலரும் ஒரு கவியை ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு, நெடுநேரம் பிரசங்கித்து வருதலான், இது பிரசங்க மரபா மென்பது கற்றறிந்த பெரியோர்கட் குத் தெற்றென விளங்கும். இது நிற்க,

பலர் கூடிய சபையகத்துப் புக்கு ஒரு விஷயத் தைப் பிரசங்கித்தலென்பது எளிதன்று. "ஆர்த்த சபை நூற்றொருவர்; வார்த்தை பதினாயிரத்தொருவர்,'' என்றவாறு, சபையார் மகிழ்ந்தேற்பப் பிரசங்கிப்பவர் மிகச் சிலரேயாவர். இக்காலத்திலோ, பிரசங்கிக்கும்

சக்தி சிறிது மில்லாதவருங்கூட, வலிந்து தாம் பிர சங்கிக்க வருகின்றனர். ஒரு சபையில் பத்துப்பேர் பிரசங்கிகளாக வருவாராயின், அவருள் இரண்டு பேராவது பிரசங்க முறை தெரிந்தவராக அமைத லருமை. சிலர் தாமெடுத்த விஷயத்தின் தொடக்க முடிவு தெரியாது மடமட வென்று சம்பந்த மற்ற பல விஷயங்களை, "ஒரு நிமிஷத்திற்கு மூந்நூறு வார்த்தை பேசினர்! ஐந்நூறுவார்த்தை பேசினர்!" என்று கூறத் தக்கவாறு கூச்சலிட்டு, அவப் பொழுது போக்குகின்றனர். இவ்வித அசம்பாவி தங்களை யெல்லாம் அடியோடு களையவேண்டும். பிர சங்கிப்பார் சிந்திக்க வேண்டுவன பல வுள.

தம்மளவறிதல்:—ஒரு விஷயத்தைத் தொடங்கு முன்விஷயத்தைப் பற்றித் தாம் முன்னர்த் தெரிந் திருக்கும் அளவைக் கவனித்து, 'இவ் விஷயத்தைப் பேசு நமக்கு வலிமை யிருக்கின்றதா? என்பதைப் பற்றி முன்னர் யோசிக்க வேண்டும்.

சபையளவறிதல் :— 'இக்கூட்டத்துள்ளார் நம்மி னும் மிக்காரா. ஒப்பாரா,?' என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு, மிக்காராயின், அவர்களில் வேறு சிலர் முதலிற் பிரசங்கித்த பின்னர், அன்னவர் போக்கைப் பின்பற்றி முரணுது பேசப் புக வேண்டும். ஏனையராா யின், பெரும்பாலும் தாமே முந்து கிளத்தல் இழுக் காகாது.

விஷயத்தைக் கருதல்:— தொடங்கு முன்னரே எடுத்த விஷயத்தை மனத்தமைத்து, பலதிறப் பாகு பாடு செய்து, தொகை வகை விரி என்ற முறைப்படி பேச வேண்டும். விரித்துக் கூறுமிடத்துப் பருந்தின்

வீழ்ச்சிபோல முடிவுநிலை தவறாது எடுத்த விஷயத்தை விட்டுப் புறம்போகாமை வேண்டும். எத்தனை பெரிய விஷயமேயாயினும், தமக்குக் குறித்த காலத்துக்குள் இனிது முடிக்குமாறு முன்னரே முறைப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். 'விஷயம் பெரிது! காலம் பற்றாது!' என்று கூறுதல் கூடாது. கால நிர்ணயம் செய்யும் போதே விஷயத்துக்கேற்ப நிர்ணயிக்க வேண்டும்.

பேசு முறை:—சபையேறியவுடன் சபைக்குப் பணிவுடைமையும், கம்பீரமும் முகத்திற்றோன்ற, இனிய ஓசையுடன் தொடங்கவேண்டும். சபையோர் முகத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். மட்டுமின்றிக் கை கால் ஆட்டும் அங்கசேஷ்டையைத் தவிர்க்கவேண்டும். மிகு மந்தமும், மிக்க அவசரமுங் கொள்ளாது, சாந்த மாகவும் சபையினுள்ளா ரனைவரும் கேட்கும்படியும் விஷய நிலைக்கேற்ப இடையிடையே எடுத்தல், படுத்தல், நலிதலாகிய சுரபேதத்துடன் பிரசங்கிக்க வேண்டும். சபையார் கண்ணுங்கருத்தும் பிரசங்கியினிடமும், விஷயத்திலும் விருப்பத்துடன் பொருந்துமாறு உபந்நியாசிப்பவர் சபையை வசீகரிப்பிக்க வேண்டும்.

"அவையறிந் தாராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
தொகையறிந்த தூய்மை யவர்."

என்ற தேவர் திருவாக்கைப் போற்றி, அவையை யறிந்து ஆராய்ந்துகொண்டே பேசவேண்டும். தாம் கற்றவற்றையெல்லாம் காட்டிவிட வேண்டுமென்று, எண்ணி, எடுத்த பொருட்கு இயைபற்ற பலவற்றையும் விரித்துப் பொழுதுபோக்கல் பெரிதும் இழுக்காகவே முடியும். இங்ஙனம் அதிகமாக விரிக்கப் புகுந்தால், தொடர்ந்து கூறும் இடந்தெரியாது

திகைத்துத் தடுமாற நேரும். அப்போதுதான் சபையார்களுக்குள் பலவிதப் பேச்சும், சத்தமும், அவமதிப்பும் உண்டாகும். தொடக்கத்தில் நூறுபேர் கூடியிருந்தால், முடிவில் நாலைந்து பேர்களே மிகப் பொறுமையுடன் இருப்பவராவர். சபையார்கள் அமைதியற்றுப் போதற்குக் காரணம் பிரசங்கியின் குற்றமேயன்றிச் சபையின் குற்றமன்று. சபையார்க்கு அங்கீகாரமல்லாத விஷயங்கள்கூடப் பிரசங்கியின் சொற் சாதுரியத்தால் அங்கீகாரமாகவே உறுதிப்படும். இது பல சபைகளில் இன்றுங் கண்கூடாகக் காணலாம். வக்கீல்களின் பேச்சு வல்லபத்தில் ஈடுபட்டு, நியாயாதிபதிகள், தாங்கள் முன் கொண்ட கருத்தை மாற்றி, வேறு விதத் தீர்மானஞ் செய்வதையும் யாவரு மறிவர், இது பற்றியன்றே,

> "விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது
> சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்."

என்றார் செந்நாப்போதாரும். ஆதலால், பிரசங்கிகளாக வரும் ஒவ்வொருவரும் "நாம் இச்சபையில் பேசியதாகப் பேரிருந்தால் போதும்," என்று கருதிச் சபை யேறாது தீர்க்காலோசனையுடன் தமது ஆற்றலின் அளவை யறிந்தே பிரசங்கிக்க முற்படவேண்டும். பிரசங்கிகளைத் தெரிந்தெடுக்குஞ் சபையார்களும் இவைகளையெல்லாம் சிந்திக்க வேண்டும். இருவகையாரும் தக்க ஆலோசனையுடன் தமது கடமையைச் செய்வார்களாயின், சபைகட்கும், பிரசங்கிகட்கும் நலமுண்டாம்.

12. சங்கங்கள்.

நாகரிகம் வளர, வளர ஊர்கடோறும் சங்கங்களும், பிரசங்கங்களும் ஏற்படுகின்றன. சில வருஷங்களுக்குள் பல சங்கங்கள் தோன்றின. இவற்றுள் மாதக் கணக்கிலொழிந்தன சில வருஷக் கணக்கிலழிந்தன பல; எஞ்சி நிற்பன சிற்சில. இங்ஙனம் தோன்றி மறைவதற்குக் காரணம் இவற்றை ஸ்தாபிப்பவர்கள் சுத்தமனத்துடன் முயலாமல், அழுக்காறு, அவா, வெகுளி முதலியவை காரணமாகத் தொடங்குதலே யன்றி வேறில்லை. சுத்த மனத்துடன் ஸ்தாபிக்கப் பெற்றவைகளே நிலை நிற்பன. அவையும் முயற்சி நலத்துக்கேற்ப விளக்க முறுகின்றன. இங்ஙனம் விளக்கமுறும் சபைகளும் அவற்றை நடத்துவோர்களின் மதி, வலிமை முதலியவற்றால் உலகுக்குச் சிறந்த பயன் விளைவிப்பனவாகும்.

சங்கங் கூட்ட வேண்டுமென்று நினைப்பதும், சந்தைக் கூட்டம் போலப் பலர் கூடுவதும், வரம்பின்றி மனம் போனவாறு உச்சத் தொனியுறப் பிரசங்கிப்பதும் வீண்செய்கையே யன்றிப் பிறிதில்லை. ஒரு சபையை ஏற்படுத்து முன்னர், "இச் சபையை எதன்பொருட்டு ஏற்படுத்துவது? இச் சபையார் செயற்பாலன யாவை? அவற்றைச் செய்தற்கும், செய்வித்தற்கும் உரியவர் யாவர்? இதன் கடைப்பிடியான கோட்பாடு யாது? இது நெடுங்காலம் நடைபெறுமா? வருவாய்க்கு வழியெது?" என்பன வாதிய பலவற்றையும் நன்கு சூழ்ந்து, ஸ்திர புத்தியுடன் ஏற்படுத்த வேண்டும்.

இங்ஙன மன்றி, 'வரவரப் பார்ப்போம்,' என்று தொடக்கத்தில் உற்சாகத்துடன் விரிவாக நடத்தினால் பின்னர், இடுக்கண்பட்டு வருந்த நேர்ந்துழி, மேற்கொண்ட கருமங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் குறைக்கவும், ஒழிக்கவும் வேண்டி வரும். நீட்டிக் குறைத்தவுடன் பழிப்புக்கிடமாகி, அழிவிற்கும் காரண மேற்படும். இங்ஙனம் முறை பிறழ்ந்து நடத்தப் பெற்றமையால், ஒழிந்துபடும் சபைகள் தாம் கெட்ட மட்டில் நில்லாது, பின்னர்த் தோன்றும் சபைகட்கு மன்றோ என்றும் மாறாத பெரும் பழிப்பைத் தருவன வாகும்? இந்நிலை மிகவும் பரிதாபமே!

"சங்கம், சபை, பொது," என்பன ஒரு பொருளன 'சபை,' என்ற போதே, ஒருவர்க்குச் சொந்த மன்றென்பதும், பலர்க்கும் உரிமையுடையதென்பதும் போதரும். ஆதலின், ஒரு சபைக்குத் தலைமை வகித்து, அதனை நடத்தும் பொறுப்பைக் கொள்பவர் சுயநலங் கருதாமலும், தம்புகழ் பேசாமலும், பொது நலப் பிரியராகி, அச்சபை சம்பந்தப்பட்டமட்டில் உறவினர், அயலார், பகைவர் என்று பிரியாப் பிரியங் கொள்ளாது, அவரவர் புரியும் தொழில்களையே கவனித்து, விருப்பு, வெறுப்புக் கொள்ளாமலும் நீதி தவறாமலும், நடத்திவரவேண்டும். சபையின் பொருளில் ஒவ்வொரு காசு செலவிடும்போதும், 'இச்செலவு செய்வது அவசியமா? நியாயமா?' என்று தீர்க்காலோசனை செய்தே செலவிட வேண்டும். சபையின் அங்கத்தினரோ, பிறரோ, யாவராயினும் பொதுப் பொருளின் வரவு செலவைப் பற்றிக் கேட்டால்

அதற்கு விடை யளிக்க வேண்டும். அங்ஙனம் கேட்பவரெல்லாம் தமக்கு நலஞ் செய்பவராகக் கருத வேண்டும். இன்னோரன்ன நற்குண நற்செய லுடையாரே, சபைத் தலைமை யுறுதற்குப் பாத்திர ராவார். இத்தகையார் நடத்தும் சபைகளே வளர்ச்சி யுற்றுப் பிரகாசிக்கும்.

---

13. கஷ்டத்தாலடையும் நன்மை

எல்லா வுயிர்களும் இன்பத்தை விரும்புதலும், கஷ்டத்தை வெறுத்தலும் இயற்கையே. மாந்தர் சிலர் இன்பம் வந்தபோது தம்மை மறந்து களிப்புறு கின்றனர்; கஷ்டம் வந்தபோது முகம் வாடித் தலை கவிழ்ந்து வருந்துகின்றனர். இன்பத்தையே யனுப விப்பவர் பிறர் குறை குணங்களை யுள்ளவாறறியும் ஆற்றலிலர்; கடவுளையு மறப்பார்; தம்மையே மதிப் பார்; உலகியலையு மறியார். துன்ப முற்றவரோ, தம் மைத் தாமே நொந்துகொள்வதுடன், கடவுளைப் பிரார்த்தித்துப் பக்தி பண்ணுவர்.

துன்பமுற்ற காலத்திற்றான் தம்மைச் சார்ந்த வர்கள், பந்துக்கள், முதலாயினோர் குணங்களை யுள்ளவாறறிதல் கூடும்; தம்மிடத் துள்ள தீய செயல்களையும், தீய குணங்களையும் விலக்க வேண்டுமென்ற எண்ண முண்டாகும்; சரீரச் சோம் பல் நீங்கும்; கைப்பதனைக் கட்டியென்றுண்ணும் மன அமைதி பிறக்கும்; பிறர் குற்றங் கண்டு சீற்றங் கொள்ளாது, பொறுமைக் கொள்ளத் தக்க மன நிலை வரும்; அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவைபோல் உற்றுழித்தீரும் உறவினர் கூட்டுறவு தொலையும்; ஜீவ காருணிய மிகக சீரியர் சேர்க்கையே கிட்டும். பசி, பிணியாதியவற்றாற் றுன்புற்றவர் அத்துன்ப முறுதற்கு முன்பு தாங் கொண்டுள்ள செருக்கை வெறுப்பர்; தம்மைப்போல் வருந்துபவர்பால் இரக்கங் கொள்வர். இன்னும் பல நன்மைகளுளவாம். இது பற்றி யன்றே ஆசிரியர் பொய்யில் புலவர்,

"கேட்டினு முண்டோ ருறுதி : கிளைஞரை
நீட்டி யளப்பதோர் கோல்."

என்றருளினர்.

துன்ப அநுபவமானது, தீச்செயல்களை விலக்கி, நற்செயல்களையும், நற்குணங்களையும் கற்பிக்கும் பாடசாலை போன்றதாகும்.

இங்ஙனமாக, எத்தனையோ நன்மைகளைப் பயக்கத்தக்க கஷ்டாநுபவத்தை யடையுங்கால், அதையும் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்ளலும், மனஞ் சலிப்புறாமையும் அவசியம் வேண்டப்படும். இது பற்றியன்றே,

"நன்றுங்கால் நல்லவாக் காண்பவர், அன்றுங்கால்
அல்லற் படுவ தேவன் ?"

என்றார் பெரியார் ?

இன்ப துன்பங்கள் அவரவர் செய்த நல்வினை, தீவினைக்குத் தக்கபடி வருவனவாதலின்,

"ஏதுவர வேண்டு மதுவருக ; எம்மைவிடுத்
தேதகல வேண்டு மதுவகல"

என்றவாறு, இன்பம் வரினும்,துன்பம் வரினும் மனத்திருப்தியோடு அனுபவிக்கத் தொடங்கினல், துன்பமும் இன்பமாகவே அமையும். இந்நிலையிலிருப்பவர்கள் ஒருபோதும் துக்கமுறமாட்டார்கள்.

"மாயையின் மயங்குகின்றோம் ; மயக்கின்மேல் மயக்கும் வைத்தாம்," என்றவாறு, இவ்வுலக வாழ்க்கையாந் துன்பத்தை அனுபவிக்கும் நாம், இத

னுள்ளும் மற்றுமொருவகைத் துன்பத்தைக் கொண்டு மனஞ் சலியாது,

"ஏது வரினு மெமக்கேற்ற தேயென்ற
மூதறிவு கோண்டின்ப மூழ்கலே நன்றாகும்,"

என்ற வண்ணம், இன்ப துன்பங்களை யொன்றாகப் பாவித்து, விருப்பு, வெறுப்பின்றி, அநுபவிக்க வேண்டும். இங்ஙனங் கொள்ளுவோமாயின், சித்த சுத்தி யுண்டாகி, நித்தியானந்தப் பெருவாழ்வை யடைதற்குப் பாத்திர ராவோம். இதுவே இருவினை யொப்பு எனப்படும்.

14. அறச் சிறப்பு

ஆன்மாக்கள் தாம் செய்த வினைப்பயன்கட் கேற்ப, எழுவகைப் பிறப்பினுள் யாதானுமொன் றைப்பெறும். அவ்வகைப் பிறப்புக்களுள்ளே மானிடப் பிறவியெடுத்தல் மிகவும் அரிது. இம்மனிதப் பிறவி யின் உயர்வை யறியாது, வறியனுமொரு பிறவிக் குருடன் கையில் வந்த பெருவிலை மணி போலவும், மழலை தேருச் சிறியனுமொரு மதலை கையிற்கொண்ட மணிவள்ளம் போலவும் இதனருமையை மதியாது பாழாக்குவார் பலராவர். இம்மனிதப் பிறப்பின் அருமை,

''எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவியே
யாதினும் அரிதரிதுகாண்.

எனத் தாயுமானவர் கூறுமாற்றால் எளிதில் புலனும்.

இத்துணை அருமை வாய்ந்த மானிடப் பிறவியைப் பண்டை நல்வினைக்கீடாகப் பெற்றவர்கள் அடைய வேண்டுவனவற்றை வடநூலார் 'புருஷார்த்தம்' என் பர். அது நான்கு வகைப்படும். அவை தர்மார்த்த காம மோக்ஷ மெனப்படும். அவற்றைத் தமிழ் நூலார் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பர். அவற்றுள் தலை யாய அறத்தின் சிறப்பே இவண் கூறப்படுவதாகும்.

பொருள்:— அறம் என்பது அறு + அம், எனப் பிரிக்கப்பட்டுப் பகுபதமாய், அறுதல் என்று பொருள் தந்து, தானெய்திய எல்லாப் பொருள்களையும் பிறர்க் குப் பயன்படுமாறு செய்வதே அதுவாதலின், எப் பொருள்களிடத்தும் அவாவறுதல் என்பதையுணர்த்தி

கிற்குமென்பர் ஒரு சாரார். வரையறுக்கப்பட்டமை யால், அறம் எனப்பட்ட தென்பாருமுளர். எப்பொருள் கொள்ளினும் நன்றே. ஒன்றினுக்கொன்று ஏற்றத்தாழ்வன்று.

தர்மம் என்பது தாங்குவது எனப் பொருள்தரும். ஒருவர் தம்பாலுள்ள பொருள்களைப் பிறர்க்குபகரித்தலால் பிறரைத் தாங்குவதென்றும், அதன் பலன் அதனைச் செய்தாரை இம்மை, மறுமை, வீடு என்ற மூன்றிடத்தும்தொடர்ந்து, துணைசெய்தலால், தம்மைத் தாங்குவதென்றுங் கொள்ளக்கிடக்கிறதென்பர்.

இனி உயிர்களெல்லாம் இன்பத்தையே விரும்பும் இயல்புடையன. இஃது ஓரறிவு முதல் ஆறறிவுவரை பெற்ற சகல பிராணிகளிடத்துங் காணப்படும் பொது வியற்கையாம். இவ்வின்பம் இம்மையின்பம், மறுமை யின்பம், வீட்டின்பம் என மூன்றிறப்படும்.

இம்மை யின்பம்:—இம்மை யின்பமாவது, இவ்வுலகில் மனைவி மக்களாதி சுற்றத்தாரோடு கூடியிருந்து, செல்வம், கல்வி, அதிகார முதலியவற்றாற் சிறந்து, எல்லாரும் புகழுமாறு கவலையின்றி வாழ்தலாம்.

மறுமை யின்பம்:—மறுமை யின்பமாவது, இச்சரீரம் நீங்கியபின் இன்பத்துக் கிடமாகிய தேவராக்கையைப் பெற்றுத் தேவபோகந் துய்த்தலாம்.

வீட்டின்பம்:—வீட்டின்பமாவது, காலவரையறைக் குட்பட்டுக் குறித்தகாலங் கழிந்தவுடன் மீட்டும்பிறவிக் கேதுவாகும் இவ்வின்பங்களைப் போலாது, என்றும் மாறாது, நிரதிசய இன்பநிலையான பாரமார்த்திய சுத்த சைதன்னிய மோக்ஷ இன்பமாம்.

இம்மூவகை இன்பங்களையே இம்மை, அம்மை, வீடு எனக் கூறுப.

அறச் சிறப்பு:— மேற் கூறிய மூவகை இன்பங் களையும் ஆன்மாக்கட்குத் தரவல்லது அறமேயாம். பொருளின்ப வீடுகளையும் தானே தரத் தக்கதாத லாற்றான், புருஷார்த்தங்களில் தானே (அறமே) முதற்கண் கூறப்படுவதாயிற்று. அறம் செய்தவர் பொருளின்ப வீடுகளை யடைவர். அறம் செய்யாத வர் ஒரு போதுமவற்றை யடையார். இதனை,

"அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை."

"தருமமே யுலகம் போற்றச்
சகலகா ரணம தாகும்;
தருமமே யழியா தென்றுந்
தாபர மாகி நிற்கும்;
தருமமே தனைவேட் டோர்க்குச்
சவுக்கிய மனைத்து நல்கும்;
தருமமே முத்தி சேருஞ்
சாதன மென்றுட் கோள்வான்."

"சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூங்
காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு?"

"தருமமா வதுவே யின்பந்
தருமலாற் றரும நீக்குங்
கருமம், ஆவதுபோற் றோன்றிக்
காட்டினும், பசுமட் பாண்டத்
தருமையா நிரப்புந் தெண்ணீ
ரனைத்துமப் பாண்டத் தோடும்

ஒருமையாம் கேடுத லேபோன்
றோருகணத் தழியு மன்றே ?"

என்பவற்றாலறியலாம். அன்றியும், "அறன் இம்மை, மறுமை, வீடு என்னும் மூன்றனையும் பயத்தலால், அவற்றின் வலிமைமிக உடைத்து," என்பர் பரிமேலழகர்.

" தேங்குவிண் போகமுஞ் சிறந்த முத்தியும்
ஈங்குறு மாக்கமு மினிது நல்கலால்,
ஓங்கிய வறத்தினை யுளமுன் மூன்றினும்
பாங்குற ரித்தலும் பரிந்து செய்தியால்."

என்பதுங் காண்க,

அறப்பகுப்பு:—அறப் பகுப்பு ஒழுக்கம், வழக்கு, தண்டம் என மூன்றாம். இம்மூன்றனுள் வழக்கும், தண்டமும் கால தேய வியற்கையா னறியத் தக்கன; உலகநெறி நிறுத்துதலே பயனாக வுள்ளன. இவ்விரண்டனிலும் சிறந்ததாய், நூலுணர்ச்சியானும், பெரியாருபதேசத்தானு மறியப்படுவதாய், உயிர்க்குறுதி பயத்தற்சிறப்புடையது நிலைநின்ற ஒழுக்கமென்பதேயாம்.

ஒழுக்கம்:—ஒழுக்கம் விதித்தனசெய்தல், விலக்கினஒழிதல் என இருபிரிவிற்று. இவற்றுள்விதித்தன செய்தலாவது, அற நூல்களிலே ஆன்றோர்களால் விதிக்கப்பட்டவாறு நடத்தலாம். ஆயின், இவ்விதிக்குச் சற்றே விலக்குண்டு. அதாவது, விதித்த வண்ணம் நடக்க வேண்டு மாயினும், இயன்றவரை செய்யலாம். இல்லறம் பொருளளவிற்கேற்பவும், துறவறம்

யாக்கை நிலைக்கேற்பவும் செய்யலாமென்பது சான்றோர் கோட்பாடாகும். விலக்கியவற்றை விலக்கியே தீரவேண்டும். விலக்கியவற்றுள்ளும் இயன்றவரை விலக்குவேன்,' என்பது சாலாது. ஆகவே, பொருளின்மையானும், யாக்கைத் தளர்ச்சியானும், விதித்தன செய்தலில் சிறிது குறைபாடுறினும், தோஷமாகாதென்பதும், எக்காரணத்தானும் விலக்காதொழிதல் தோஷமாமென்பதும் பெறப்படும். இவ்வொழுக்கமாகிய அறமே இங்குப் பேசப்படுமென்பதுங் கவனித்தற் குரியதாம்.

''ஒல்லும் வகையா னறவினை யோவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்.''

என்பதும் திருவள்ளுவர் வாக்கு,

அறச் செயல்கள்:—அறச்செயல்கள், அன்பு, நட்பு, வாய்மை, செய்ந்நன்றியறிதல் பெரியோர்ப்பேணல், பக்தி, ஈகை என்பன முதலாகப் பலபட விரிந்துள்ளன. ஆயினும், இவற்றுளெல்லாம் தலையாய அறம் ஈகையே என்பது பெறப்படும். ஏனைய அறங்களெல்லாம் இதனுள்ளடங்கு மென்பது கருதியே, அறமாதி புருஷார்த்தங்களைத் தொகுத்து, ஒரு வெண்பாவிற் கூறவந்த ஔவைப் பிராட்டியார் 'ஈதலறம்' என, முதன்மை தந்தருளினர்.

அறஞ்செய்யு முறை:—காலமு மிடமுங் கருதி, நற்சிந்தை, நற்சொல், நற்செயல்களாகிய திரிகரண சுத்தியுடன் அறஞ்செயல் வேண்டும். மாரிக்காலத்தே, கங்கைநதிக் கரையிலே தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தால் யாது பயன்? தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தல் அறமே

யாயினும், காலமு மிடனுங் கருதாது செய்யப்பட்டமை யால் பயனிலதாயிற்று. கோடைக் காலத்தே நீரற்ற வழியில் நீர்ப் பந்தல் வைத்தலே அறமெனப்படும். ஒருவர் ஓரறச் செயலைச் செய்யுங்கால், பிறர் செய் தலைக் கண்டு பொறாமை கொள்ளாமலும், தமக்கு அவ்வறச் செயலால் உலக மதிப்பு வர, அம்மதிப்பால் பிறிதொரு பெரும்பயனை யடையக் கருதாமலும், நமது கடமை இது,' என்ற எண்ணத்துடன் செய்ய வேண்டும். அங்ஙனஞ் செய்யுங்கால், இனிய சொல் லுடன் செய்ய வேண்டும்; வெட்டெனப் பேசி, வெடு வெடுத்துச் செய்தல் கூடாது. பிறர் செய்யும் சங் கடஞ் சகியாது, கோபாவேசத்துடன் வெறுப்புற்றுச் செய்தலுங் கூடாது. ஆகவே, திரிகரண சுத்தியுடன் செய்வதே அறமாகும். இதனை,

"மனத்துக்கண் மாசில னாத லனைத்தறன்;
ஆகுல நீர பிற.
"அழுக்கா றவாவெகுளி யின்னாச்சொ லான்கும்"
இழுக்கா வியன்ற தறம்.

என்பனவற்றாலறிக.

தக்கன் செய்தது அறமாகிய யாகமே யாயினும் அவன் அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச் சொல் இவற்றை யுடையனாய்ச் செய்தமையின், அவ்வறமே மறமாகி, அவனுக்குக் கேடு விளைத்தமையும், சண்டேசுர நாயனார், சாக்கிய நாயனார் செயல்கள், செயலளவில் மறம் போற்றோன்றினும், மன மாசற்றுச் செய்யப் பட்டமையால் அறமாயினமையும் பிரத்தியக்ஷமாம். ஈதல் அறமே யாயினும், பெறுகின்றவர் தகுதியைக்

கருதிச்செய்ய வேண்டும். மதுபானம் செய்வா ஞெரு வன் யாசிக்க வரின், அதற்குப் பொருட்கொடை யுத வின், அதனுல் வருவது அறமாகாது. இதனுற்ருன், 'பாத்திர மறிந்து பிச்சையிடு, என வுலக வழக்கினும்,

"நன்ருற்ற லுள்ளுந் தவறுண் டவரவர்
பண்பறிந் தாற்ருக் கடை."

எனச் செய்யுள் வழக்கினும் பெரியார் கூறி வைத்தன ரென்க.

அறஞ் செய்யுங் காலம்:—உடலும், பொருளு மிருக் கும்போது நினைத்த உடனே அறஞ் செய்ய வேண் டும். 'இது போது நமக்கு வயது கொஞ்சந்தானே! இன்னுஞ் சின்ஞட் சென்றபின் அறஞ் செய்வோம்' எனக் கருதல் கூடாது. உடலை விட்டுயிர் நீங்குங் காலம் உணர்தற்கரிது. அதனை யுணர்ந்தார் யாரு மிலர். 'குடும்ப சம்பந்தமாகச் செய்யத்தக்க சில காரியங்களைச் செய்து முடித்தவுடன், தருமஞ் செய் தலிற் றலைப்படுவாம்', எனக் காலந் தாழ்த்தலும் கூடாது. உடலுள்ளளவை குடும்பக் காரிய மொழியா தாதலின், தம்பாலுள்ள பொருள் சிறிதளவாதல் கருதி, வாணிபத்தானும், பிறவற்ருனும் அப்பொருளைப் பெருக்கி, அது பெருகிய பின் செய்யலாமெனக் கருத லுங் கூடாது. நீரில் அலைபோன்று, செல்வம் நிலை பெருதாதலின், எக்காரணத்தாலும், 'பிற்செய்வாம்' என்று கருதாது, உடலும், பொருளுமுள்ள பொழுதே அவற்றினளவிற் கேற்ப, அறச் செயல்களைச் செய்ய முற்படவேண்டும். இதனை,

"இளமையு நில்லா; யாக்கையு நில்லா;
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமு நில்லா;
புத்தே ளுலகம் புதல்வருந் தாரார்;
மிக்க வறமே விழுத்துணை யாவது."

"'நாளைச் செய்குவ மறம்,' எனிலின்றே
கேள்வி நல்லுயிர் நீங்கினு நீங்கும்;
இதுவென வரைந்து வாழுநா ளுணர்ந்தோர்
முதுநீ ருலகின் முழுவது மிலையே."

"பெருங்கட லாடிய சென்றார், 'ஒருங்குடன்
ஓசை யவிந்தபி னாடுதும்,' என்றற்றால் :
'இற்செய் குறைவினை நீக்கி அறவினை
மற்றறிவாம்,' என்றிருப்பார் மாண்பு."

"ஆறிடு மேடு மடுவும்போ லாஞ்செல்வ
மாறிடு மேறிடு மாநிலத்தீர்,—சோறிடும்;
தண்ணீரும் வாரும்; தருமமே சார்பாக
உண்ணீர்மை வீறு முயர்ந்து."

என்பவற்றா லறியலாம். மேலும்,

"'அன்றறிவாம்,' என்னா தறஞ்செய்க; மற்றது
போன்றுங்காற் பொன்றாத் துணை."

எனத் தேவரும், "செய்த வுடம்பழியவு முயிரோ டொன்றி வினை யுடம்பினுஞ் சேறலின், பொன்றாத் துணை யென்றார்," எனப் பரிமேலழகரும் வகுத்தன பாராட்டற்பாலன;

அறஞ்செய்தற்குரியார் :— எல்லா மாந்தரும் அறஞ் செய்தற் குரியரேயாயினும், இல் வாழ்க்கை நடத்து பவர்களே இதற்கு முக்கிய அதிகாரிகளாவார்கள். "அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை," எனத் தேற்றேகாரங் கொடுத்துக் கூறியதும்,

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின், இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது."

என்பதால், அறமே இல்வாழ்க்கையின் பயனும் எனக் கூறியதும்,

"அறத்தாற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றின், புறத்தாற்றிற்
போஒய்ப் பெறுவ தெவன்?"

என்பதால், அறத்தொடு கூடிய இல்வாழ்க்கை துறவறத்தினுஞ் சிறந்ததாமெனக் கூறியதும் தேவர் திருவாக்குக்களாம். அன்றியும், இல்வாழ்க்கையைக் கூறுதற்கு முன்னர், அறன்வலி யுறுத்தலைக் கூறியதும் இக் கருத்தை வலியுறுத்தாநிற்கும்.

அறஞ் செய்யாமைக் கேடு:— அறத்தைப் போல் ஆக்கந்தருவது பிறிதொன்றில்லை அறஞ் செய்யாமையைப் போல் கேடுதருவதும் பிறிதொன்றில்லை. முற்பிறப்புக்களிற் செய்த அற விசேடத்தால், இப் பிறப்பிற் பல்வகைச் சிறப்பு முற்றவர்கள் இங்கும் அறத்தை மறவாது செய்வார்களாயின், இனிவரும் பிறப்புள்ளும் மிக்க சிறப்பெய்துவர்; அதனை மறந்து செருக்குற்று வாழ்வரேல், பல்வகைத் துயர்க்கும் நிலைக்கள மாவர்.

"அறத்தினூங் காக்கமு மில்லை ; அதனை
மறத்தலி னூங்கில்லை கேடு."

எனவும்,

"மின்போ லழியு முடல்கொடுநல்
வினைசெய் தழியா வுடம்பெய்தி,
இன்போ டமர்த லாயிருப்ப
யாக்கை வருந்து மென்றெண்ணி

அன்போ டறஞ்செய் திலையாம
லருந்தி வாளா விருக்குமவன்
தன்போன் மருள ரிலையென்றுன்
றண்பூம் பொழில்வைத் தளிக்கின்றுன்."

எனவும் வருவனவற்ருல் அறஞ் செய்யாமைக் கேடு எளிது தெளியப்படும். இதுபற்றித்தான் நமது பாலப் பருவத்திலேயே, 'அறஞ்செய விரும்பு,' என்று நம் மூதியோர் நமக்குப் போதிப்பாராயினர். 'அறஞ்செய்,' என்று மட்டுங் கூருது, 'செய விரும்பு,' எனக் கூறிய மதி நுட்பம் மிகப் பாராட்டற் பாலது. விரும்பிச் செய்யாமல், கடன்கழிக்கச் செய்வதாகக் கருதி மேற் கொண்ட அறச் செயல் பயனுடைத்து ஆகாமையை விளக்கவே, 'விரும்பு' எனக் கூறியவாரும்.

அறத்தை வளர்த்தவர்:—உமையம்மையார் முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் புரிந்தார்; கண்ணபிரானுர் கீதையில் அறமுரைத்தார்; சிவபிரானும் வடவாலின் கீழிருந்து நால்வருக்கு உபதேசித் தருளினுர். 'அன்ருலின் கீழிருந்தங் கறஞ்சொன்னுனை,' என்பது காண்க. இவற்ருல், அறம் செயல் கடவுளுக்கு முரித்தெனல் பெறப்படும். முப்பத்திரண் டறங்களை,

"ஆதுலர் சாலை சோலை
ஆவின்வா யுறைகண் ணுடி
ஓதுவார்க் குணவு தண்ணீர்
உறுபந்தர் மடந்த டாகங்

"கோதிலா வுரிஞ்சி சுண்ணங்
கொலையுயிர் விடுத்த லேறு

மாதலைக் கேண்ணேய் கண்ணேய்
மருந்துநன் மகப்பால் சோறு,"

"அறுசம யத்தோர்க் குண்டி
அழிந்தோரை நிறுத்த லட்டுண்
பிறரறங் காத்த லையம்
பேண்மணம் மகப்பே றுய்த்தல்
நறியதீன் விலங்கூண் வண்ணன்
நாவிதன் சிறைச்சோ றுதி
மறுதலத் தறமேண் ணான்கு
மனையறத் திவ்வூர் நல்கும்.''

என்னுந் திருக்குற்றாலப் புராணச் செய்யுட்களாலறிக.

இரு வகை யறம்:— அறம், காமிகம், நிஷ்காமிகம் என இரு வகைப்படும்.

காமிக அறம்:—காமிக அறமாவது, பலனை யபேக்ஷித்துச் செய்யப்படுவது. புதல்வரைப் பெறக் கருதிப் புத்திர காமேட்டி செய்தலும், இந்திர பதவியை விரும்பி, நூறு அசுவ மேதம் புரிதலும், பிணி நீக்கம் முதலிய கருதி, அன்ன சத்திராதி வேறு பல அறங்களைச் செய்தலும் காமிக அறங்களாம். இப்பலன் யாவும் அழிதன் மாலையன. இவை பந்தப்படுத்துவன வாதலால், பொன் விலங்கு போலு மென்ப,

நிஷ்காமிக அறம்:— 'என் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே,' என்றவாறு, 'அறஞ்செய்தல் நமது கடமை,' எனக் கருதி, பலனை யபேக்ஷியாது, 'வீடும் வேண்டாவிறலின் விளங்கினார்,'' என்ற வண்ணம், எல்லா அறங்களையும் ஈசுவரார்ப்பண மாகவே செய்தல் நிஷ்காமிக அறமாம். சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள்

ஈசுவரார்ப்பணமாக யாகத்தை நிறைவேற்றியதும், அப்பூதியடிகள் நீர்ப்பந்தலாதிய அறங்களைத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பேரால் செய்ததும், கர்ணன் தான் செய்த புண்ணிய மனைத்தையும் கொடுத்ததும், சிவனடியார்கள் சிவபூஜா காலங்களிலே உடல் பொருளாவிகளையும் சிவார்ப்பணம் செய்து வருதலும் பிரத்தியக்ஷமாம்.

" வேண்டாமை யன்ன விழுச்செல்வ மீண்டில்லை;
யாண்டு மஃதொப் பதில்."

என்பவாகலினும், 'அற்றது பற்றெனி லுற்றது வீடு,' என்பவாகலானும், எவ்வகைப் பற்று மற்ற பெருநிலைக் கட்படுதலான், இந்த நிஷ்காமிக அறமே சிறந்ததென்பது பெறப்படும்.

வடநூலார் பகுப்பு;—வட நூலார் அறத்தை இஷ்டம், பூர்த்தம், தானம் என மூவகையாகப் பகுத்தனர்.

இஷ்டம்:—இஷ்டம் என்பது, உலக மெல்லாம் வாழக் கருதி, அவ்வாழ்வு நிலை பெறும் வண்ணம் வேத விதிப்படி ஆகுதி மந்திராதிகளால் வேள்வி மூலம் கடவுளர்களைப் பூஜித்தல்.

பூர்த்தம்:—பூர்த்தம் என்பது, சகல உயிர்கட்கும் இன்பப் பேறும், துக்க நிவிர்த்தியும் வரக் கருதி, நீர்ப் பந்தல், அன்ன சத்திரம், வித்தியா சாலை, மருத்துவச் சாலை முதலியன ஸ்தாபித்தல்.

தானம்:—தானம் என்பது, வறியராய் வருந்துவோர்க் கிரங்கி, அவரது தகுதிக் கேற்ப வேண்டும் பொருளைத் தத்தஞ் செய்து, அவர்களைச் சுகத்துடன்

வாழ்வித்தல். இம்மூன்றனையும் முறையே வேள்வி, ஒப்புரவு, தக்கார்க்கீதல் எனக் கூறுவர் தமிழ் நூலார்.

இனிச், சைவ சமயத்தினர் அறத்தைப் பாச அறம், பசுவறம், பதியறம் எனப் பாகுபடுத்திக் கூறுவர்.

பாச அறம்:— பாச அறமாவது, தாய் தந்தை மாதியார்க்குச்செய்யும் சிராத்தாதிச் செயல்களும், பந்துக்கட் குதவி செய்தலும், இவை போல்வன பிறவுமாம்.

பசுவறம்:— பசுவறமாவது, நீர்ப்பந்தல் அன்ன சத்திராதிகள் ஸ்தாபித்துப் பிற உயிர்கட் குபகரித்தலாம்.

பதியறம்:— பதியறமாவது, குரு லிங்க சங்கம வழிபாடு, திருக்கோயில் கட்டுதல் முதலியனவாம். இவை முறையே ஒன்றற்கொன்று பெரும்பயன் செய்வனவாம்.

" இன்சொல் விளைநிலனா, ஈதலே வித்தாக,
வன்சொற் களைகட்டு, வாய்மை யெருவட்டி,
அன்புநீர் பாய்ச்சி, அறக்கதிர் ஈனவோர்
பைங்கூழ் சிறுகாலைச் செய்."

என்னும் அற நெறிச் சாரக் கவியால் அறம் விளைதற்கு நிலமும், வித்தும், அதற் கிடையூறு செய்யும் களையும், உரமும், நீரும், செய்யத் தக்க காலமும் நன்கறியலாம்

15. வாய்மை

வாய்மை எனினும், உண்மை யெனினு ஒக்கும். வாய்மை என்பது, வாயின் தன்மையாம். உள்ளதை உள்ளவாறு கூறுதலே அது. இதனால், உண்மை பேசுதற்கென்றே வாய் அமைக்கப்பட்டதென்பது ஆன்றோர் கொள்கை. இதனை,

“ பேயன்ன புறச்சமயப் பிணக்குநூல் வழியனைத்தும்
பிழையே யன்றி,
வாயன்மை தெளிந்துசைவ சித்தாந்த வழிதேறி
யதீத வாழ்விற்
போயண்மி யஞ்செழுத்துந் திருநீறுங் கண்டிகையும்
பொருளாக் கொண்ட,
நாயன்மார் திருக்கூட்டஞ் சென்றிறைஞ்சும் பெரும்
நான்பெற் றேனால்.” [பேறு

என்னும் திராவிட மாபாடிய கர்த்தராகிய மாதவச் சிவஞான யோகிகள் திருவாக்கில் வாயன்மை எனற்கு உண்மையல்லாமை எனப் பொருள் தரக் கூறியருளினமை யுணர்த்தா நிற்கும்.

வாய்மையின் பொதுத் தன்மை:—புறப் பொருள்களிலுள்ள அழுக்கைப் போக்கிப் புறப் பொருள்களை நமது முகக் கண்ணுக்கு விளக்குகின்ற சோமசூரியாக்கினி யென்னும் முச்சுடர்களாலும் நீக்க முடியாத ஐயந்திரிபு அறியாமை யென்னும் அக விருளை நீக்கி, உண்மைப் பொருளை நம் அகக் கண்ணுக்கு விளக்கிக் காட்டும் மணி விளக்குப் போல்வதும் இவ்வாய்மையேயாம்.

"புறத்தூய்மை நீரா னமையும்; அகத்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும்.

"எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல : மாந்தர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு."

என்பன தேவர் வாக்கு. இது மெய்ச்சிந்தை, மெய்யுரை, மெய்யொழுக்கம் என மூன்று வகைப்பட்டு நிகழ்வதாகும்.

மெய்ச்சிந்தை:— கடவுளியல்பு, புண்ணிய பாவத் தன்மை, மோக்ஷ நரக வியல்பு, பிறப்பிறப்பின் முறை இத்தகையவான அரியவற்றைப்பற்றி வேதாகமமாதி உள்ளவாறுணர்ந்து பற்றுக் கொள்ளலே மெய்ச்சிந்தையாம்.

மெய்யுரை:— அறிந்த விஷயத்தை அறிந்த படியே கூறுதல் மெய்யுரையாம்.

மெய்யொழுக்கம்:— தாம் மேற்கொண்ட கருமத்துக்கேற்ற கோலமும், கோலத்துக்கேற்ற நடையும் கோடலே மெய்யொழுக்கமாம்.

ஆகவே, மனம் வாக்குக் காயங்களாகிய திரிகரணங்களானும் உண்மையாகவே நடக்க வேண்டுமென்பது பெறப்பட்டது. இவற்றுள் வாய்மை யென்பது, மெய்யுரையைப் பற்றியே பெரும்பாலும் வழங்கப்படு மென்க.

மெய்யுரை விளக்கம்:—அறிந்ததொன்றை அறிந்தவாறே கூறுதல்தான் மெய்யுரை யென்பது மேலே யுணர்த்தப்பட்டது. "ஆயின்,

"வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின், யாதொன்றுந்
தீமை யிலாத சொலல்"

எனவும்,

"பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்."

எனவும் தேவர் விதி வகுத்தனரே! இதனால், 'அறிந்ததை அறிந்தவாறே கூறுதல்தான் மெய்யுரை.' என்பது எவ்வாறு பெறப்படும்?" என்னின், கூறுதும்; எல்லாச் செயல்களும் அவை தருகின்ற பயனை நோக்கியே நல்லன, தீயன எனப் பகுக்கப்படும். செயலளவாற் றீயனவாகத் தோன்றி, நன்மை பயப்பனவும், செயலளவால் நல்லனவாகத் தோன்றித் தீமை பயப்பனவும் உண்டு. களவு, ஐம்பெரும் பாவத்துள் வைத்தெண்ணப்பட்டுக் கடியப்பட்ட தொன்றே யாயினும், அக்களவு நன்மை பயப்பதாயின், தீமை யாகாது. தன் சுற்றத்தாரோடு பிணக்குற்ற பேதைப் பெண்ணொருத்தி சினப் பெருக்கால் தன்னுயிரை விடுப்பக் கருதி, விடத்தைச் சேர்த்து வந்து, யாரு மில்லாத வேளையி லெடுத்துண்ண வேண்டி ஒரு தனியிடத்தில் அவ்விடத்தை மறைத்து வைத்தனள். இஃதறிந்த ஒருவன், அவளுயிரைக் காப்பது கருதி, அவளறியாமல் அவ்விடத்தைத் திருடிச் சென்று, உகுத்தான். பின்னர் அவள் தான் கருதியவாறு யாருமில்லாத சமையத்தில் தான் வைத்த விடத்தைப் பார்த்தனள். அங்கு அஃது இல்லை. அப்பொழுது சற்று வருந்தினள்; பின் வரவரக் கோபந் தணிந்தது. உயிர் துறப்பதாகக் கொண்ட எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டனள். இங்கே விடத்தைக்

களவு செய்யாவிடில், அப்பெண் இறந்துபடுதலுறுதி. அவளுயிரைக் காப்பது வேண்டியே, அவன் விடத் திருடலுற்றான். இக்களவு செயலளவாற் களவே யாயினும், பயனளவால் ஓருயிரைக் காத்த புண்ணி யமே யாயிற்று.

இது போலவே செயலளவால் வாய்மையாகத் தோற்றப் படுவனவெல்லாம் வாய்மை யாகாமையை யும் காட்டுதும்; சாத்தனென்பவனைக் கொல்லக் கரு திக்கொற்றன் என்பவன் ஆயுத பாணியாகத் துரத்தி வருகிறான். சாத்தன் பயந்து, விரைந்து, ஓடிச் சென்று, ஒரு முடுக்கு வழியில் மறைந்தான். அந்த இடத்தில் தேவனென்பவன் நின்று, சாத்தன் ஓடி மறைந்ததையும், கொற்றன் கொலைக் கருத்தனாகத் துரத்தி வருவதையும் கண்டிருக்கிறான். ஆயுத பாணி யாக வந்த கொற்றன் தேவனை நோக்கி, "முன்னே ஓடி வந்த சாத்தன் எவ்வழிச் சென்றனன்? என வினவுகின்றனன். இந்நிலையில் தேவன் கூறத் தக்க விடை யாது? சாத்தன் சென்ற வழியைக் கூறி னால், கொற்றன் சென்று சாத்தனைக் கொன்று விடுவான். அப்பொழுது சாத்தன் கொல்லப்படு வான். கொற்றன் கொலைப் பாவத்துக்கு உட்படு வான். ஆதலின், சாத்தன் ஓடி யொளித்த வழி யைக்கூறாது, வேறொரு கவர் வழியைக் காட்டி, 'இந் நெறியிற்றான் சாத்தனோடுகின்றான்,' எனக் கூறி னால், அவ்வழியிற் சிறிது தூரஞ் சென்று, சாத்தனைக் காணாது கொற்றன் மீள்வன். அப்பொழுது சாத்த னும் பிழைப்பன். கொற்றனும் கொலைப் பாவத்தி

னின்று மீட்கப் படுவன். இது எத்துணைப் புண்ணி யச் செயல் பார்த்தீர்களா?

இவ்விதமாக யாருக்கும் தீங்கு நிகழாமல் எல் லார்க்கும் நன்மையே விளையும்படி பேசுவதுதான் வாய்மை யெனப்படும். இந்த நிலையைக் கருதித்தான், 'யாதொன்றுந் தீமை யிலாத சொலல்,' எனவும், 'புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்கு மெனின்,' எனவும் தேவரும் கூறுவாராயினர். யாருக்கும், எவ்விதத் தீமையும் உண்டாகாமலும், எல்லோருக்கும் நன் மையே தருவதாகவும் சொல்லப்படுவதுதான் வாய் மையாம். இங்ஙனமன்றித் தனக்கேனும், தன்னைச் சார்ந்தார்க்கேனும் நன்மை பயக்கக் கருதியும், தன் மாற்றார்க்குத் தீமை பயப்பது கருதியும் தானறிந் ததை மறைத்துக் கூறுவது வாய்மை யாகாது.

வாய்மையின் பயன்:—வாய்மை யுடையோர் இம் மைக்கண்ணே எல்லாச் சிறப்புக்களையும் அடைவர்; எல்லாராலும் புகழப்படுவர். அவர்க்குக் கிட்டாத அரும் பொருள் எதுவு மில்லை. வாய்மையானது இம் மையில் நன்மை தருவதுடன் மறுமைப் பேற்றையும் தரும்; வீடு பேற்றையும் தரும். சுருங்கச் சொல்லின் ஒருவனுக்குச் சகல நன்மைகளையும் தருவது வாய்மை யேயாம். இதனால், எக்காலத்தும், எக்காரணத்தாலும் வாய்மை தவறா தொழுக வேண்டும். இதனை

"வாய்மையின் வழாது மன்னுயி ரோம்பினர்க்
கியாவது முண்டோ வெய்தா வரும்பொருள்?"

என்னும் **சிலப்பதிகாரத்** தானும்,

"பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை யெய்யாமை
எல்லா வறமுந் தரும்."

என்னும் வாயுரை வாழ்த்தானும் அறிக.

வாய்மைச் சிறப்பு:—வாய்மை யென்னுமிப் பேரறத்தைக் கைக்கொண்ட வொருவன் வேறு அறங்களைச் செய்யாவிடினும், எல்லா அறங்களையும் செய்தவனாவன் என்பதை;

"பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று."

என்ற உத்தர வேதமே வலியுறுத்துவதாம். அன்றியும்,

"தூஉய்மை யென்ப தவாவின்மை; மற்றது
வாஅய்மை வேண்ட வரும்."

என்பதில் வாய்மை என்ற சொல் பரம்பொருளைக் குறித்து நிற்பது நோக்கத் தக்கதாம்.

அரிச்சந்திரனும், அவன் மனைவியும், மகனும் வாய்மை வழுவாமையையே பேரறமாகக் கொண்டு, எத்தனையோ பெருந்துன்பங்கள் அடுக்கடுக்காக வரவும் மனந்தளராது, அவ்வாய்மையே தாம் பெற்ற பெரும் பேருகக் கருதி யிருந்தமையால், இற்றைக்கும் அழியாப் புகழுடம்புடன் வாழ்கின்றூ ரென்பது சிந்திக்கற்பாலதாம்.

"தருமத்தைச் செய்; சத்தியத்தைப் பேசு," என்று வரையறுத்து விதி வகுத்து வேதங் கோஷிப்பது கொண்டும் இதன் சிறப்புப் பசுமரத்தாணிபோல் நிலை நாட்டப்படு மென்க.

"இம்மை யம்மைவி டேனமறை
புலங்கொள வியம்பும்
மும்மை யுந்தரு முறையுடைத்
தெனுநிலை முரணி
எம்மை யாழ்வயிற் றடக்கிமீட்
டுமிழ்கலா வெரிவாய்
வெம்மை கூர்நர குய்க்கினும்
மெய்ம்மையை விடேமால்."

"உவமந் தீர்ந்திடு வாய்மையோன்
றேயுறி னுலகில்
தவமுந் தானமு மொருங்குறச்
செய்தலிற றலையாய்ப்
பவம கன்றுநான் மறைமுடி
வாகிய பரம
சிவன ரும்பதம் பெறும்படி
யுயர்த்திடுந் தெரியின்."

"மெய்யே சிறந்த பெருநலமாம்;
மெய்யே யவையு நிலைபெறுத்தும்;
மெய்யா லழல்கால் கதிர்பிறவுந்
தத்தந் தொழிலின் விலகாவாம்;
மெய்யே யவைக்கு மிருப்பிடமாம்;
மெய்யே மெய்யே சிவமாகும்;
மெய்யே பிரம பதமுமெனப்
புகன்றான் வினைதீர் காசிபனே."

"உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகி னுலகத்தார்
உள்ளத்து ளெல்லா முளன்."

16. பொய்ம்மைத் தீமை

மேலே கூறப்பட்ட வாய்மையின் மறுதலை பொய்ம்மை யெனப்படும். தீமையென விலக்கப்பட்ட எல்லாப் பாவங்கட்கும் தாய்போல இருந்து, அப்பாவக் குழவிகளைப் பெற்று, வளர்த்துப் பரிபாலிப்பதான பொய்யைப் போல, மக்கட்குத் தீமை பயப்பது வேறில்லை. வாய்மையினுள்ளே அடக்கிக் கூறலா மாயினும், இதன் கொடுமையை நோக்கியே வேறு வைத்துக் கூறத்தொடங்கினம்.

பொய்யென்பது ஒருவன் சொல்லியதொரு விஷயம் அவன் கூறியவாறில்லாதிருக்கவேண்டும். 'நிகழாததொன்றை நிகழ்ந்ததாகக் கூறுவேன்,' எனச் சிந்தித்தல் வேண்டும். சிந்தித்தவாறு சொல்லவேண்டும். அவ்வாறு சொல்லியதைப் பிறன் கேட்கவேண்டும். இந்நான்குங் கூடிய வழியே பொய்யாகுமென்பர். இந்நான்குமின்றிப் பொய் தோன்றுவதில்லை யென்பதையும் காட்டுதும். ஒருவன் ஒன்றைக் கூறினல், அவன் கூறியவாறு நிகழாதிருப்பின் அது பொய்யாகாது. 'இன்னவாறு நிகழ்ந்ததொன்றை இன்னவாறுமாற்றியுரைப்பேன்' என, மனத்தாலொருவன் சிந்தித்த பின்னரே வாயாற் கூறலமையும். ஆதலின், மனநினைப்பில் முதலில் தோன்ருது பொய் பிறத்தலமையாது. மனத்தாற் சிந்தித்த ஒருவன் அம்மட்டிலடங்கி, வாயாற் கூருது விடுவனேலது, பொய்யாகமாட்டாது. வாயாற்கூறினுைமினும், பிறனெருவன் கேட்டலில்லையாயின், அவன் கூற்ருல் யாருக்குந் தீங்கில்லை. பிறனெருவன் கேட்டால் மட்டுமே அப்

பொய்யைக் கேட்டவன் அதனை மெய்யெனக்கொண்டு, அதற்கேற்பச் செய்து கேடுறுவன். ஆதலின், பிற னொருவன் கேட்க இல்லாதபோது, அதாவது யாரு மற்ற இடத்தில் எவன் என்ன பொய்யைக்கட்டி யுரைப்பினும், அப்பொய்யால் யார்க்கும் எவ்விதத் தீங்குமில்லையாதல் பெறப்படும், இதனை

"அற்றன் ருத லதுதான் மனஞ்செய்தல்
சொற்றன் மாட்டு நிகழ்த்தல் பிறனோர்த்தன்
மற்றித் தன்மை படுமே லதுவன்றே
குற்றப் பொய்யென் றுரைத்தார் குணமிக்கார்."

என்பதாலறிக.

வாக்கின் குற்றம்:— பொய், குறளை, வன்சொல், பயனில்மொழி என வாக்கின் குற்றம் நான்குவகைப் படும். இவற்றுள் அறக் கொடியது பொய்யே யாதல் பற்றி, இதனையே முதற்கண்ணமைத்து,

"பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில்
சொல்லெனச் சொல்லிற் றோற்றுவ நான்கும்,"

என **மணிமேகலை** கூறும்.

விளையாட்டாகவும் பொய் கூறலாகாது :—'பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை,' என்பவாதலின், எக்காலத்தும் பொய் கூறலை விலக்கவேண்டும். ஒருவருக்கும் தீங்கு பயவாதென்றெண்ணி, விளையாட்டாகவேனும் பொய் கூறலாகாது. இதைப்பற்றிய கதையொன்றுண்டு. ஒரு சிறுவன் ஊர்ப்புறத்தே நின்று, 'புலி வந்துவிட் டது! புலி வந்துவிட்டது!!" என்று விளையாட் டாகக் கதறினன். அம்மொழி கேட்ட சிலர் ஆயுத

பாணிகளாக ஓடோடி வந்து, அச்சிறுவனைக் கிட்டிப் பார்க்க, அவன் நகைத்துக்கொண்டே சேய்மைக்கட் சென்றான். இவ்வாறு சில வேளை பரிகாசம் செய்து வந்தானாக, ஒரு நாள் மெய்யாகவே புலி யொன்று வந்துவிட்டது. சிறுவன் நடுநடுங்கி, வழக்கப்படி, "புலி வந்திருக்கிறது! புலி வந்திருக்கிறது!" எனப் பதறிக் கதறினான். அவன் என்ன கதறியும், யாரும் துணைசெய்ய வந்திலர். பக்கத்தி லிருந்தவர்கள் ஆயுத பாணிகளாக நின்றும், அச்சிறுவன் விளையாட்டுப் பையன் என்றும், பரிகசிக்கின்றானென்றுங் கருதி, வாளா இருந்தார்கள். புலி ஒரே பாய்ச்சலில் அச் சிறுவனைப் பற்றிப் பெருந்துயர் விளைத்தது. ஆதலின், விளையாட்டாகவேனும் பொய் கூறலாகாது. இக்கதையைக் கிராமப் பள்ளிக்கூடங்களில் சொல் லிக் கொடுப்பதுண்டு. இதனால், விநோதங் கருதிப் பொய் கூறினுந் தீங்காகு மென்பது தெளியத் தக்கது.

"பொருளுலோ பத்தி னானும்
புரிதரு விநோதத் தானும்
மருடப வுயிரை யோம்பி
வாழுதற் பொருட்டி னானும்,
இருளுறு மொருபொய் கூறின்,
எடுத்திடு பவங்க டோறுந்
தெருடப வந்து பற்றிச்
செயிர்மிக விளைக்கு மன்றே?

என்பது நம் பெரியார் கூற்றாம். ஒருவன் பொய்ய னென்று பிறர் கருதப்பட்ட பின்னர், அவன் உறுதி யாக மெய்யே கூறினும், அவன் கூற்றை யெவரும் மெய்யெனக் கொள்ளாது, பொய்யெனவே கொண்டு,

அவமதித்து அகல்வரென்பதும் இதனாற் பெறப்படு வது ஆயிற்று.

பொய்யின் கொடுமை :— "கள்ளும் பொய்யுங் காமமுங் கொலையும், உள்ளக் களவுமென் றாரவோர் துறந்தவை," எனப் பஞ்சமா பாதகத்துள் ஒன்றாகக் கூறப்படுவதாயினும், அவ்வைந்தனுள்ளும் அறக் கொடியது பொய்யேயாகும். எல்லாப் பாவச் செயல்களையும் மறைத்து வைத்துப் பாதுகாத்தற்கு வலிய அரண் இப்பொய்யே. எத்தகைய பாவஞ் செய்தாலும், பின்னர் இப்பொய்யைக் கொண்டே அதனை மறைப்பது உலகியல். இதனால் எல்லாப் பாவங்களையும் பாதுகாப்பது இது வெனப்படும். கொலை முதலிய ஏனைப் பாவங்கள் பாவவுணர்ச்சியேயின்றி, விலங்காதிகளாலும் செய்யப்படும். பொய்யோ, பகுத்தறிவுள்ள மனிதனால் மட்டும் வேண்டுமென்று கருதியே பேசப்படும். ஏனைப் பாவங்களெல்லாம், ஒருவன் உடல் வலியும், பொருட் பெருக்கமும் கொண்டிருக்கும் வரையே செய்யப்படும். பொய்யோ, மனமொன்றுள்ள வரை பிறிது துணை வேண்டாது தனித்தியங்கித் தீங்கியற்றும். ஏனைய பாவங்களெல்லாம் பிறிதொரு பொருளுமுடனிருந்தால் மட்டுமே செய்யப்படும். அஃதாவது, கொல்லப்படுமொரு பிராணியும், கொல்லற்குரிய கருவியும் பெற்றாலன்றிக் கொலை நிகழாது. குடிக்கப்படும் கள் முதலிய இல் வழிக் குடி நிகழாது. தனக்கு வேண்டும் பொருளும், உடையாரில்லாச் சமயமும் கிடைப்பினல்லது களவு நிகழாது. இங்ஙனமே எல்லாப் பாவங்களும் யாதானும் பிறிதொரு பொருட் சேர்க்கையாலே நிகழ்வனவாம். பொய்யோ, இங்

னம் வேறு துணை சிறிதுமிலதாயினும், மன வுணர்ச்சி யுள்ளவரை நிகழ்வதாகும். பொய்யாகிய பெருந் துணையைக் கொண்டுதான் ஏனைய பாவங்களெல்லாம் வளர்வன வாகும். இவ்வாறு மேலே கூறப்பட்டவற்றால் பொய்யின் கொடுமை அளவிடற் கரிதெனல் புலனும்.

பொய்யின் வகை:— பொய்யுணர்வு, பொய்யுரை, பொய்யொழுக்கம் எனப் பொய் மூவகைப்படும்.

பொய்யுணர்வு :— உயர்ந்தோ ருண்டெனக் கருதும் வீடு பேறு முதலியவற்றை இல்லை யெனக் கருதலும், அங்ஙனங் கருதியதைப் பிற ரறியா வாறு மறைக்கத்தக்க வஞ்சகங்களை யோசித்தலும், பிறவும் பொய்யுணர்வாம்.

பொய்யுரை:— இதனை மேலேவிளக்கிக் காட்டினும்.

பொய்யொழுக்கம்:— தான் கொண்ட வேடத்துக் கேற்ப வொழுகாது, நல்லன போலப் பிறர்க்குக் காட்டி, மயக்கித் தீயன புரிதல் பொய் யொழுக்கமாம்.

இவற்றுள் பொய் யுணர்வானது தன்னைக் கொண்டானை மட்டுங் கெடுப்பது. இதனாற் பிறர்க்கு நேரே தீங்கில்லை. பொய்யுரை, பொய்யொழுக்கம் ஆகிய இரண்டும் உடையானையும் கெடுத்து, உலகத்தையும் கெடுப்பனவாம். ஆதலின், இவ்விரண்டும் மிகக் கொடியன வென்பது பெறப்படும். இவ்விரண்டனுள்ளும் பொய் யொழுக்கத்தை மிகக் கடிந்து கூறுப. "வேட நெறி நில்லார் வேடம்பூண் டென் பயன்? வேடநெறி நிற்பார் வேடமெய் வேடமே," "பொய்தீ ரொழுக்கம்," எனவும், "பொய்யடிமை

யில்லாத புலவர்," எனவும் மெய் யொழுக்க முடை யார் போற்றப்படுவர்.

"நெஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணா ரில்."

எனப் பொய்யொழுக்க முடையாரைக் கடிந்து கூறுப.

ஆகவே, மன மொழி மெய்களாற் பொய்யாது வாழும் வாழ்வே வாழ்வாகும்.

"ஓங்குபெரு ஞானியர்போற் பேசுவார்,
அவருண்மை வேடம் போலப்
பாங்குபெற வுடற்புனைவார் ; சற்கருமம்
புரிவார்தம் பக்க மெய்தி,
'நீங்குக' என் றுரைப்பார்;இந் நிலமேலாம்
பிரமத்தி னிலையே,' என்பார்;
ஈங்கிவர்க டாங்கெடுவ தன்றிமற்றே
ரையுங்கெடுக்கு மெண்ணம் பூண்டார்."

"மிக்கவறி வுடையாரைப் போன்றும், உடற்
பற்றனைத்தும் விடுத்தார் போன்றும்,
தக்கவழக் கிடத்தினுயர் திணைவினையஃ
றிணைவினையாச் சமையச் சொற்றும்,
தொக்கபடர்க் கைப்பெயர்முன் னிலைப்பெயரா
கிடவுரைத்தும் சூழ்வ தெல்லாம்
பக்குவமின் மடவோரை மயக்கியவர்
கைப்பொருளைப் பறித்தற் கன்றே?"

"பொய்ம்மையே பாவ மெல்லாம்
விளைதரு பூமி யாகும் ;
பொய்ம்மையே பிறவி யெல்லாம்
புகப்புரி வித்துமாகும் ;

போய்ம்மையே வறுமை யெல்லாம்
போதரப் புரிவதாகும் ;
போய்ம்மையே நரக மெல்லாம்
புகுதரப் புகுத்தா நிற்கும்.''

"போய்யுளான் மறந்தோர் மெய்ம்மை
புகலினும், போய்ம்மை யாகும்.
உய்யுமா றென்று மில்லை ;
உறுதியேன் பதுஞ்சா ராது;
கோய்யுமா மலர்ப்பூஞ் சோலை
சூழ்துவ லயத்து நாளும்
நையுமா றேதுசெய் தாலும்
போய்நவி லாமை வேண்டும்,''

"இம்மை நலனழிக்கும் ; எச்சங் குறைபடுக்கும்;
அம்மை யருநரகத் தாழ்விக்கும்; — மெய்ம்மை
அறந்தேயும் ; பின்னும் அலர்மகளை நீக்கும்
மறந்தேயும் போய்யுரைக்கும் வாய்.''

"தன்னெஞ் சறிவது போய்யற்க : போய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்.
வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்து மகத்தே நகும்.''

"தான்கேடினுந் தக்கார்கே டெண்ணற்க ; தன்னுடம்பின்
ஊன்கேடினும் உண்ணார்கைத் துண்ணற்க;—வான்கவிந்த
வையக மெல்லாம் பேறினு முரையற்க
போய்யோ டிடைமிடைந்த சோல்.

17. நட்பு

நட்பு எனினும், நட்டல் எனினும் ஒக்கும். இருவர் மனம் ஒன்றுபட்டுக் கலந்து நிகழ்வதே அதுவாகும்.

நட்பின் தோற்றம்:—நட்பென்பது புணர்ச்சி, பழகுதல், உணர்ச்சியொத்தல் என மூவகைப்படும். இவற்றுள் முதலிரண்டும் இயற்கை நட்பெனவும், இறுதியது செயற்கை நட்பெனவும் கூறுவர். இயற்கையாவது வேண்டுமென ஆராய்ந்து தேடிக்கொள்ளாமல், இயல்பாகவே வருவது; செயற்கையாவது வேண்டுமெனக் கருதிப் பல்லாற்றானும் ஆராய்ந்து, தெளிந்து, தேடிக்கொள்ளப்பட்டு வளர்வது.

புணர்ச்சி:-புணர்ச்சியாவது பிறப்பின் முறையாற் சுற்றத்தாராயினார்பால் இயல்பாகவே வருவதான மனப்பற்று. இந்த நட்பு அறிவு வளர்ச்சியில்லார் கண்ணும் காணப்படும்; அன்றிச் சிற்சில பக்ஷி மிருகங்கள்பாலும் காணப்படும்.

பழகுதல்:—பழகுதலாவது ஒரு தேயத்தாராதலானும், ஓர் ஊரினராதலானும், தாம் அடுத்தடுத்துப் பல்காற் பழகுதலால் ஒருவர்மீ தொருவர்க்குளதாகும் மனப் பற்று. இது வேற்றுச் சாதியார்பாலும் பழக்க மிகுதியால் வருவதொன்றாம். ஆதலின், இது புணர்ச்சியின் வேறாக வைத்துக் கருதப்படுவதாயிற்று. இவ்விருவகை நட்பும் நுணுகிய அறிவுடையார் மாட்டு மட்டும் நிகழ்வனவாக அமையாமல், எல்லாரிடத்தும் நிகழ்வனவாதலின், இயற்கை நட்பெனப்படும்.

உணர்ச்சியொத்தல்:— உணர்ச்சியொத்தலாவது இருவர் மனம் ஒன்றுபட்டுக் கலப்பெய்துவதால் வருவது. இஃது ஒருவன் வேண்டுமென்றே பல வகையுபாயங்களானும் ஆராய்ந்து, தெளிந்த பின்னர், இருவரும் மனவொற்றுமையுடன் நிலைத்திருக்கச் செய்யும் பேராற்றலுடையது. தானாக ஆய்ந்தாய்ந்து தேடிக்கொள்ளப் படுவதாதலின், இது செயற்கை நட்பெனப் பட்டது. இவண் இந்த நட்பைப் பற்றியே இனிப் பேசப்படுமென்க.

மனக் கலப்பு:— தனித் தனியாகச் செல்லத் தக்க இருவர் மனம் ஒரு தன்மைப்பட்டு நிற்பதே மனக் கலப்பாம். அது பாலும், நீரும் கலப்பது போல்வது. மனங்கலந்து நட்புக் கொண்டவர்களைப் பற்றிக் கூறுமிடத்துப் பாலும், நீரும் கலந்த நிலையையே யொப்பிடுவர். இதன் கருத்தாவது, பாலுடன் நீரைக் கலந்தவுடன் பாலானது தன் தன்மையை நீருக்குக் கொடுக்கின்றது. பால் வேறு, நீர் வேறு காண்டலரிது. இங்ஙனங் கலந்தபின் அடுப்பி லேற்றிக் காய்ச்சினால், நீர் சுவறுண்டு போகும். உடனே பால் பொங்கி நெருப்பில் விழும்; நீர் தெளித்தால் பொங்குதலடங்கிவிடும். இத்தோற்ற மெவ்வாறுளதெனில், ஒருவன் தன்னிற் றாழ்ந்தானொருவன் தன்னோடு நட்புக் கொண்டாலும், தன்னைப் போலக் கருதல்போல் பால் தன் தன்மையை நீருக்குத் தருவதெனவும்; தன்னைப்போ லாக்கிப் பெருமைப்படுத்திய பாலுக்கு ஆபத்து வந்ததை அதன் நண்பனான நீர் அறிந்து, பால் சுவறு முன்னே தான் சுவறுதலுறக் கருதியது போல, நீர் சுவறுகின்றது எனவும்; தன் நண்ப

னுகிய நீரை நெருப்புச் சுவறச் செய்ததைப் பொறாது தானுந் தன் நண்பனைத் தேடி நெருப்பில் விழக் கருதி எழுந்து கிளம்பியது போலப் பால் பொங்குவதெனவும்; அது கண்ட நண்பனுகிய நீரானது 'நீ நெருப்பில் விழாதே! நான் இதோ வந்துவிட்டேன்!' என வருதல்போல நீர் தெளிக்கப் படுகின்றதெனவும்; தன் நண்பன் வரவால் தான் மகிழ்ந்தடங்குவது போலப் பால் பாத்திரத்துள்ளடங்குவதெனவும்; நண்பர்களிப் பெற்றியராக இருக்க வேண்டு மெனவும் கூறுவார்.

நட்பின் திட்டம்:—

"இனைய ரிவரெமக் கின்னம்யா மென்று
புனையினும் புல்லென்னு நட்பு."

என்றவாறு, நான் அவர் என்று இருவராகக் கருதப் படுதலின்றி, நண்பன் செய்த செயலெல்லாந் தான் செய்ததாகவே கருத வேண்டும். இவ்வாறு நட்புக் கொண்டவருள் துரியோதன கர்ணர்களையே உதாரணங் காட்டல் சாலும். துரியோதனன் மனைவியும் கர்ணனும் பொழுது போக்கின் பொருட்டு ஏதோ விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவ்விளையாட்டில் துரியோதனன் மனைவி தோல்வியுற்றிருந்த சமயத்தில் அங்கே துரியோதனன் வரவே, அதனை யறிந்த அம்மங்கை எழுந்து ஓடப்பார்த்தனள். கர்ணன் நீ தோற்றுப்போய் ஓட விட மாட்டேன்!' என்று அவள் முன் சேலையைப் பற்றி யிழுத்தான். இழுத்தமையால், அம்மேகலையில் அமைந்த மணிகள் சிதறின. துரியோதனனும் வந்தான்; தன் மனைவியின் முன் தானையைப்பற்றி யிழுத்துக்கொண்டு

தனியிடத்தில் கர்ணன் இருப்பதைக் கண்டான். துரியோதனனைக் கண்ட கர்ணன் சற்றுத் திகைத்து நடுங்கினனாக, அதனையறிந்த துரியோதனன் "சிதறுண்ட இம்மேகலை மணிகளைக் கோக்கவா? பொறுக்கவா? யானெது செய்யவேண்டும்?" என்றனனாம். பிறனொருவன் தன் மனைவியின் முன்றானையைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு ஏகாந்த இடத்தி லிருக்கக் கண்டபோது யாரே மனஞ் சகிப்பார்? இது பற்றித்தான்,

"'மடந்தைபொற் றிருமே கலைமணி யுகவே
மாசறத் திகழுமே காந்த
இடந்தனிற் புரிந்தே யானயர்ந் திருப்ப,
'எடுக்கவோ? கோக்கவோ?' என்றான்;
திடம்படுத் திடுவே லிராசரா சனுக்குச்
செருமுனைச் சென்றுசெஞ் சோற்றுக்
கடன்கழிப் பதுவே யெனக்கினிப் புகழுங்
கருமமுந் தருமமும்,' என்றான்."

என்று பாராட்டிக் கூறினர் வில்லிபுத்தூரார். இங்ஙனம் இராம பிரான் சுக்கிரீவனை நட்புக் கொண்டபோது,

"'மற்றினி யுரைப்ப தென்னே?
வானிடை மண்ணில் நின்னைச்
செற்றவ ரென்னைச் செற்றார்
தீயரே யெனினும், நின்னோடு
உற்றவ ரெனக்கு முற்றார்;
உன்கிளை யென(து); என் காதற்
சுற்றமுன் சுற்றம்; நீயே
இன்னுயிர்த் துணைவன்,' என்றான்."

என்றதும், பின் விபீஷணன் வந்த போது,

"குகனோடு மைவ ரானோம்;
முன்புபின்பு குன்று சூழ்வான்
மகனோடு மறுவ ரானோம்;
எம்முழை அன்பின் வந்த
அகனமர் காத லைய!
நின்னொடு மெழுவ ராளோம்;
புகலருங் கானந் தந்து
புதல்வராற் பொலிந்தா னுந்தை."

என்று கூறியதும் கருதற்பாலன. இவற்றுள் விபீஷணனை நோக்கி உந்தை என்று தசரதனைக் கூறிய நட்புரிமைத் திறம் மிகவும் வியக்கற் பாற்றேயாம்.

பிரிவில் வருந்துவது:— நட்பினரைப் பிரியும்படி நேரிட்டால், அதுவே பெருந்துக்கமாம். 'பசைந்தாரிற் றீர்தலிற் றீப்புகுத னன்று,' என்பது இதனை யுணர்த்தும். "பேயோடு பழகுறினும் பிரிதலரி தரிதென்று தூயோர்கள் புகழ்வரால்,'' என்பதுங் காண்க. ஒருவன் தண்டனைப் பட்டுச் சிறைச் சாலையில் சில வருஷமிருக்கையில், அவன் சில எலிகளை வளர்த்து வந்து, தண்டனைக் காலங் கழிந்தவுடன் சிறைச்சாலையை விட்டு மீளுங்கால், அந்த எலிகளைப் பிரிய மிக வருந்தினனென்பது ஆங்கிலங் கற்றார் பலரும் அறிந்த கதையாகும்.

உயிரையுந் துறப்பது:— தசரதச் சக்கரவர்த்தி யுயிர் நீத்ததை யறிந்த சடாயு நட்புரிமையாற் புலம்பி யழுதிரங்கி, நெருப்பிற் குதித்து, இறக்கப் புக்கதனை

" மருவினிய குணத்தவரை யிருசிறகா
லுறத்தழுவி, ' மக்காள் ! நீரே

உரியகடன் வினையேற்கு முதவுவீர்.
உடலிரண்டுக் குயிரோன் ருனான்
பிரியவுந்தான் பிரியாதே யினிதிருக்கு
முடற்பொறையாம் பிழை பாரா,
தெரியதனி னின்றேபுக் கிறவேனேல்
இத்துயர மறவேன்,' என்றான்."

என்னும் கம்பர் வாக்காலறியலாம். சடாயு, இராம லக்குவர் பிரார்த்தனைக் கிணங்கி, அவர்க்குத் தூனை செய்யவே சின்னாள் உயிருடனிருந்து, சீதையின் பொருட்டு இராவணனொடு பொருதி, உயிர் நீத்ததும் உலகப் பிரசித்தமாம். அன்றியும், கோப்பெருஞ்சோழன் உயிர் நீத்தலும், அது கேட்ட அவன் நட்பாளரான பிசிராந்தையாரும் உடனிறந்தமையைத் திருக்குற ளுரையானும், தொல்காப்பிய வுரையானுந் தெளிக. இன்னோரன்ன சரிதங்களால் உயிரினுஞ் சிறந்தது நட்புரிமை யென்று கொள்ளத் தகும்.

நட்பினர் கடமை:—இச்சகம் பேசும் கொச்சை மக் களைப் போலாது, தீய வழியிற் செல்லுங்கா லிடித் துரை கூறித் தடுத்து நல்வழியிற் செலுத்தலும், ஊழால் துன்ப மெய்தியக்கால் நீரற்ற குளத்து ஆம் பலாதி மலர்கள் போலத் தாமும் துன்ப மெய்தலும், உடலா லிருவரேயாயினும், உயிரால் ஒருவரே போன்ற லும், அறிவின் ஒற்றுமை பெறுதலும், நுனியிலிருந்து கரும்பு தின்றாற் போன்று, நாளுக்கு நாள் இன்ப மிக்கெய்தலும், துன்ப முற்றக்கால் உயிரையுங் கொடுத்துதவலும், இவைபோல்வன பிறவும் நட்பி

னர் கடமைகளாம். இத்தன்மையுடையாரே நட்பிற் குரிய ராவார்.

"நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல் மிகுதிக்கண்
மேற்சென் றிடித்தற் பொருட்டு
"உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
இடுக்கண் களைவதா நட்பு."
"அழிதரு நெறியிற் செலவினை விலக்கி
ஆம்வழிச் செலுத்தியூழ் வினையால்
அழிவுவந் தடுப்பி னதற்குட னல்லாந்
தாக்கைவே றன்றியா ருயிர்கள்
ஒழிவகை யின்றி யுணர்ச்சியோத் தருநா
லுணர்தோறு நூனயம் போலக்
கழிமகிழ் நாளும் பயிற்றுறும் வளரக்
கலப்பதே நட்பெனப் படுமால்."

என்பனவற்றால் நட்பினர் கடமைகள் இனையன வென ஒருவா றறிந்து கோடலமையும்.

நட்பின் அவசியம்:— ஒருவனுக்குத் துன்பம் வந்த போது அத்துன்பத்தை வெளி விடாது மனத்துள் ளடக்கி வைத்திருந்தால் மேன்மேற் பொங்கித் துன்ப மெழலால், வருந்தி, மன முடைந்து, பெரும்பிணியாள னாக வேண்டி வரும். அத்துன்பங் குறைய வேண்டு மேல், தன் நண்பனிடம் கூறுவதே தக்க வுபாயம். நண்பனிடம் கூறியவுடன் துன்பத்தின் பாரஞ் சற் றுக் குறையும். நண்பன் கூறும் ஆறுதல் வசனங் களானும், அதனை நீக்கச் செய்யு முபாயங்களானும் அத்துன்பம் அறவே யொழிதலுங் கூடும். ஆகவே, துன்பத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்பவர் நண்பரே யாவர்.

இன்பம் வந்த போதும் அதனை நண்பரிடம் கூறுவதால், அவ்வின்பம் முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகப்படும். இங்ஙனம் துன்பத்தைக் குறைக்கவும், இன்பத்தை வளர்க்கவும் நண்பர்களே யுரியவர்களாவார்கள். 'பகை வெல்லுதல் முதலிய பிற பயன்களும் நட்பாலுண்டாமாயினும், பகையில்லாவிடத்து நட்பாற்பயனின்றாமே!' எனக் கருதல் கூடும். இன்பதுன்பங்களில்லாக்காலம் இல்லையாதலின், இன்ப வளர்ச்சி, துன்ப நிவர்த்தி ஆகிய இடையறாப் பலன் நட்பாலுண்டாதல் கருதி, வலியார் முதல் எளியார் வரை எல்லாரும் தத்தமக்கு ஏற்ற நட்புடையாரைக் கொண்டே வாழ வேண்டும்.

கடவுளார்க்கும் நட்புளதாம்:—கண்ணன் அருச்சுனனையும், குசேலரையும் நட்புற்றதும், சிவபிரான் குபேரனையும், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளையும் நட்புற்றதும் நூல்களானறியலாம். இதனை

" இளமையி னின்னோ டிருங்கலை கற்ற
எழிலிபோல் வண்ணனிற் கண்ட
அளவையே யெல்லாப் பேசரு வளனும்
அளிக்குவன்; அன்னதா லன்றோ,

'பளகறு நேய னொருபவனைப் படைத்தல்
பருந்தனப் போதிபெற்றாற் போன்ம்' என்
றுளமிகத் தெளிந்தோர் புகலுநன் மாற்ற
முண்மையாம்? பொய்ம்மையா காதே,"

" அறிந்து செல்வ முடையானும்
அளகைப் பதியாற் றேழமைகோண்

றேழ்ந்த கல்வி யுடையானும்
ஒருவன் வேண்டு மெனநினைந்தோ
துறந்த முனிவர் தொழும்பாவை
துணைவா ! நினைத்தோ ழமைகொண்டான்
சிறந்த வறிவே வடிவமாத்
திகழு நுதற்கட் பெருமானே ?"

என்னுஞ் செய்யுட்களாலும், "அரனுடைத் தோழன்" எனக் குபேரனும், "தம்பிரான் தோழர்" எனத் திருநாவலூரரும் பேர் பெற்றமையாலும் கடவுளார்க்கும் நட்புரிமை அவசியம் வேண்டுமென்பது செவ்விதினிலைநாட்டப்படுவதாகும்.

நட்பாராய்தல்:—நம்முடன் அடுத்துப் பழகுவாரனைவருமே நட்பாளரெனப்படார். பற்பல பேர்களுடன் பழகி ஆராயப் புகுந்தால், உண்மை நட்பாளராவர் ஒருவ ரிருவர் கிடைப்பது மருமை. 'ஊரிலொருவனே தோழன்', என்பது நம் நாட்டுப் பழமொழி. நட்டற் குரியரா யடுப்பவரைப் பற்றிப் பற்பலவாறாராய்ந்து தெளிந்த பின்னரே நட்புக் கொள்ள வேண்டும். நண்பராகக் கொள்ளுமுன் அவரது குணத்தியல்பையும், குடிச்சிறப்பையும், அவரிட முள்ள குற்றங்களையும் கவனித்தறிய வேண்டும். அவருக்கு நட்பாளராக வுள்ளவர்கள் யாவரெனத் தெரிந்து கோடல் மிகவும் அவசியம். "உன் சிநேகிதனைத் தெரிவித்தால், நீ யித்தகையனெனக் கூறுவேன்," என்று ஒருவர் கூறியதாக ஒரு பழமொழியு முண்டு. சகவாசத்தாலே சகல நன்மை, தீமைகளு மமையும்.

"நிலத்தியல்பா னீர்திரிந் தற்றாகு மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகு மறிவு."

என்பவாகலின், இவ்வாராய்ச்சி இன்றியமையாதது. இத்தகைய ஆராய்ச்சிகளில் நன்மை காணப்பட்டால் மட்டும் பழகத் தொடங்கலாம். தொடங்கிய பின்னர், 'இவர் நம்மிடம் பழக நெருங்குவதன் காரணமென்ன? சுயநலம் பற்றிப் பழக வருகின்றாரா? நம்முடைய இரகசியங்களை யறிய வருகின்றாரா? நட்புரிமை கருதியே அன்பு பொங்கி வருகின்றாரா? என ஆராய வேண்டும். சுயநலம் கருதியவராயின், அன்றே விட்டொழிக்க வேண்டும். உளவறிய வந்தவரா வென்பதை யறியக் கெடுதலில்லாத சில இரகசியங்களைக் கூறிப் பிறரால் அவ்விரகசியம் வெளியாகின்றதா எனப் பார்க்க வேண்டும். வெளியாயின், அக்கணமே நீக்க வேண்டும். நாம் சில தீய காரியங்களைச் செய்வதாகப் பாவனை காட்டி, நம் தாக்ஷண்யத்துக்குட்பட்டு, அந்தத் தீய காரியங்களைச் செய்ய நம்முடன், 'சரி; சரி,' என்று முந்துகின்றாரா? நமக்கு நற்புத்தி கூறி, அடுக்கு மிதடா தென்றுன்ற வேதுவோடறிவு காட்டி பிடித்துரைக்கின்றாரா?' எனக் கவனிக்கவேண்டும். நமக்குப் பெருங்கஷ்டம் வந்ததாகக் காட்டி, அக்காலை நம்மைவிட்டு விலகுகிறாரா? முன்போல நம்முடனிருந்து, நமது துக்கத்தையும், பங்கிட்டுக் கொள்கின்றாரா வென்பதையும் தெரிய வேண்டும். நாம் அவருக்கு வேண்டு நன்மைகள் சில செய்து வருங்கால் சிறு கேடும் செய்து, அதனால் சீறி விலகுகிறாரா; நாம் முன் செய்த நன்மைகளையே

பெரியனவாக மதித்து நட்பு நிலை மாறுபடாது நிற்கின்றாரா எனப் பார்க்க வேண்டும். இத்தகைய பல வழிகளாலும் ஆராய்ந்து, குற்ற மற்றவர்களைத் தெரிந்து நட்புக் கொள்வதுதான் கடைசிவரை நலந் தருவதாகும். இவ்வாறு ஆராய்ந்து கொள்ளாமல், வாயினிக்கப் பேசி வருபவர்களை யெல்லாம் நண்பராகக் கொள்ளல் கேட்டிற்கே யிடனும்.

"நன்மதி யுடைமை குடிகுணங் குற்ற
நல்லினத் தாலுமேத் திறத்தும்
பன்முறை யாய்ந்து நட்பினைக் கோள்க:
பாம்பொடு பழகினும் பிரிதல்
இன்மையாம்; அதனு லாய்ந்தலா லொருவ
ரிடத்துநட் புறேல்; உறினவர்தம்
புன்மையும் பழியும் புணர்ந்திரு பயனும்
போக்குவ துண்மையுத் திரனே."

"குணனுங் குடிமையுங் குற்றமுங் குன்று
இனனு மறிந்தியாக்க நட்பு.

"ஆய்ந்தாய்ந்து கோள்ளாதான் கேண்மை கடைமுறை
தான்சாங் துயரந் தரும்.

"நாடாது நட்டலிற் கேடில்லை; நட்டபின்
வீடில்லை நட்பாள் பவர்க்கு.

"அழிவந்த செய்யினு மன்பரு ரன்பின்
வழிவந்த கேண்மை யவர்."

என்பனவாதிய மேலோர் கூற்றுக்களைச் சிந்தித்து, ஆராய்ந்து, நட்புக் கோடலே சிறந்த நட்பாகும்.

நட்டற்குரியார்:—கல்வியறிவு, இன்சொல், வாய்மை, உற்றுழியுதவல், நல்லோரிணக்கம், கடவுள் பக்தி, பரோபகாரம், நுண்மதி முதலியவை யுடையவரே நட்டற்குரியார். பெருஞ்செல்வரென்று கருதி நட்புக் கோடல் அடாது. செல்வரிற் பல்லோர் அகங்காரத்தால் நட்பின் றன்மையறியாது, பிறரெவரையும் அவமதிப்பாகவே கருதுவர். ஒரு வறியர் வீட்டுக்கு அவர் நண்பரான செல்வர் வரின், மகிழ்ந்து வரவேற்று, 'என் வீடிது. என் மாதா பிதாக்கள் இவர்கள். என் மனைவி இவள். என் மக்களிவர்,' எனச் சகல பொருள்களையுங் காட்டி, மதிப்பாக நடத்துவர். அச்செல்வர் வீட்டுக்கு அவர் நட்பினரான வறியர் வரின், அநாதரவாகப் பேசித் தம் மனைவி முதலியவரை இவ்வறியர் பார்த்தாலும் அடாதெனக் கருதிப் புறம்பாக வைத்துச் சோறிட்டுப் போக்குவர். ஆதலின், செல்வர் நட்பை விரும்பல் தகாது என்ற பொருள்பட,

"யாமாயி னெம்மில்லங் காட்டுந் தாமாயிற்
காணவே கற்பழியு மென்பார்போல்—நாணப்
புறங்கடை வைத்தீவர் சோறு மதனால்
மறந்திடுக செல்வர் தொடர்பு."

என வழங்கும் செய்யுள் கவனித்தற் குரியது.

"யானை யனையவர் நண்பொரீஇ, நாயனையார்
கேண்மை தழீஇக் கொளல்வேண்டும்:—யானை
அறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்: எறிந்தவேல்
மெய்யதா வால்குழைக்கும் நாய்."

என்பதுங் கவனிக்கத் தகும். நட்டற்குரியார் மூவகைப்

படுவர்: தினந்தோறும் தண்ணீர் வார்த்தால்மட்டும் செழிப்புற வளர்ந்தும், இன்றேல் வாடியும் நிற்கும் கமுகமரம்போல, வேண்டும்போதெல்லாம் உதவி செய்து வரும்வரை அன்பு பாராட்டியும், ஒருகாலத்து உதவி செய்யாவிடில் முன்செய்த உதவிகளையெல்லாம் மறந்து, அன்பிற்பிறழ்ந்தும் நடப்பவர் கடைநட்பாளராவர். இத்தகையார் சுயகாரிய துரந்தரரே அன்றிச் செய்ந்நன்றி கொன்ற தீயருமாவர்.

"கோன்றன்ன வின்ஞு செயினு மவர்செய்த
வோன்றுநன் றுள்ளக் கேடும்."

என்றவாறு,முன்பு நன்மைசெய்தவர் பின்பு அதனிற் பெரிய தீமையைச் செய்தாலும், முன்செய்த நன்மையையே நினைத்து, அத்தீமையைப் பற்றிச் சினங்கொள்ளாது, விடுவதே முறையாகவும், பலநாள் நன்மைசெய்தவர் ஒருநாள் நன்மை செய்யாவிடின், அதன்பொருட்டு அன்பு மாறுபடுதல் மிகக் கொடுங்குணமென்க. தொடக்கத்திற் சிலகாலம் தண்ணீர் விட்டுப்பரிபாலித்தால், பின்னர்,நெடுநாள்வரை பலன் கொடுக்கின்ற தென்னையைப் போல, முதலிற் சில நன்மைகளைச் செய்யப் பெற்றுக் கொண்டமைக்காகப் பின்னர்ப் பன்னுள்வரை அன்பு மாருதவர் இடைநட்பாளரெனவும், ஒரு பொழுது விதையை நிலத்திலிட்டு, நீர் வார்த்து வைத்தால், பின்னர்த் தானே வளர்ந்து, பல காலம் பலன் தருகின்ற பனையைப் போல, ஒரு நாட் செய்த வுதவியைக் கருதி, எக்காலத்தும் அன்புமாருதவர் தலைநட்பாளர் எனவும் கூறுவர்.

"கடையாயார் நட்பிற் கமுகனையர் ; ஏனை
யிடையாயார் தெங்கி னனையர்;—தலையாயார்
எண்ணரும் பெண்ணைபோன் றிட்டஞான் றிட்டதே
தொன்மை யுடையார் தொடர்பு.

என்பது காண்க.

நண்பர் குறையைக் கூறுமை:—உலகில் குற்றமற்ற வர் யாருமிலர். எல்லாரிடத்தும் யாதேனு மொருகுறை யிருத்தலியல்பு. பாசரகிதரான இறைவர் மட்டும் பிழையற்றவ ரன்றிப் பாச வசப்பட்டவர்களெல்லாம் குற்றமற்றவர்களாதலசாத்தியம். ஆதலின்,

"நெல்லுக் குமியுண்டு; நீர்க்கு நுரையுண்டு;
புல்லிதழ் பூவிற்கு முண்டு."

என்பதைச் சிந்தித்து, நண்பர்பாற் குறை கண்ட போது இடித்துரைத்துக் கூறித் திருத்த வேண்டும்.பல காலிடித்துரைத்தும், கேளாது, மேலுங் குற்றமே புரிந்து வருவாராயின், "இவர்க்கு நல்லறிவு தந்தருளிக் காக்க," எனக் கடவுளைப் பிரார்த்தித்து, அவர் திருந்தும் வரைத் தாம் விலகி யிருக்க வேண்டும். இங்ஙன மன்றித் தாம் மனமொத்துக் கலந்து, நண்பரின் குற்றங்களை யறிந்து, பின்னர், அக்குறைகளைப் பிறரிடஞ் சொல்லி, நட்டவர்க்குப் பழியுண்டாக்கப் புரிதல் மிகக் கொடுஞ் செயலாகும். எக்காரணத்தாலும் நட்புற்றவர் குறையைப் பிறரறியச் சொல்லுதல் கூடாது. இம்முறையை,

"வேற்றுமை யின்றிக் கலந்திருவர் நட்டக்கால்
தேற்று வொழுக்க மொருவன்க ணுண்டாயின்

ஆற்றுந் துணையும் பொறுக்க; பொறுணயின்,
தூற்றுதே தூர விடல்.”

என்பதனு லறியலாம்.

கூடா நட்பு:—நட்பின் பயனைக் கருதாது தாங் கொள்ளும் பயனை மட்டுங் கருதுவார் நட்பானது மக்கள் உயர்வைக் கருதாது, அவர்களை வஞ்சித்தாதல், கொன்ருதல் பொருளைக் கவரும் கள்வரை ஒப்பதாம். முகத்தெதிரே இனிமையுறப் பேசிப் புறம் பழிப்பார் நட்பினும், பகைவர் மிக நல்லவராவர். தகுதியற்றவர் நட்புக் கொள்ள வரின், அவர்க்கேதேனுங் கொடுத்தாவது நட்புக் கொள்ளாது விடுதல் நன்று. நகைமுகத்தானு மின்சொல்லானும் நட்புரிமை காட்டி, வினை வகையால் மாறு செய்வாரது வஞ்சத்தை வெளியாக்கிப் பகைமை பாராட்டிக் கோடலே மிகவினிது. இத்தகைய தீநட்புக் கொள்ளாது விலக்கல்வசியமென்பதை,

“புறநட் டகம்வேர்ப்பார் நச்சுப் பகைமை
வெளியிட்டு வேறுதல் வேண்டும்:—கழிபெருங்
கண்ணேட்டஞ் செய்யார்; கருவியிட் டாற்றுவார்
புண்வைத்து மூடார் போதிந்து.”

என்பதனு லறிக.

“துரியோதனனுக்குச் சகுனி சேர்ந்ததுபோல” என, நம் நாட்டில் இன்றும் வழங்கக் காண்கின்ருேம். ஜீவகன் தந்தையாகிய சச்சந்தனென்னும் மன்னனுக்கு வாய்ந்த தீநட்பாளனுகிய கட்டியங்காரனென்பவன் நல்லவன்போல நடித்து, மன்னனை யுவப்பித்து, அற்றம் பார்த்து, மன்னனுயிர்க்குக் கேடு சூழ்ந்தானுதலும்

கருதற்பாற்றும். இதனுற்றுன், 'சேரிடமறிந்து சேர்' என்பர் நம் பெரியார். 'நல்லிணக்க மல்ல தல்லற் படுத்தும்' என்பதும் அது. தீயவர் கேண்மை கொள்ளாதிருந்தால் அதுவே பெரியதோரிலாபமா மென்பதை,

"ஊதிய மென்ப தொருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை யொரீஇ விடல்."

என்பதே விளக்கும்.

நட்புக்கொரு புறனடை:— ஒருவர்பால் முகநக நட்பது நட்பன்றுயினும், முக நட்புடையாரது உண்மை நிலை கண்ட பின்னரும் அக்கணத்தே அவர் நட்பை நீக்குத லியலாதாயின், அதாவது அக்கணமே நீக்கி வேருதலே முறையாயினும், அங்ஙனம் செய்தவழிப் பெரியதோரிடுக்கண் சம்பவிக்கு மாயின், தாமும் அவரைப்போல் முக நட்புக் காட்டி, அகநட்புக் கொள்ளாது, அற்றம் பார்த்து, நீக்கிவிட வேண்டும். இதுவே நீதி நூலுடையார் கோட்பாடாம்.

18. பழக்கம்

நற்றமிழ் நாட்டு உத்தமப் பெண்கள் சிகாமணி யான ஔவைப் பிராட்டியார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய 'சேரிட மறிந்து சேர்' என்னும் இச்சிறு வாக்கியம் எவ்வளவு பொருளாற்ற லுடையது! இவ்வாக்கியார்த் தத்தை ஆழ்ந்து, சூழ்ந்து, அறிந்து, அறிந்தவாறே ஒழுகு வோமாயின், நாம் பெறுதற்கரிய பேறு முளதோ? அறிவென்பது மக்கட்கு இயற்கையே யமைந்துளதாயினும், அது விளக்க முறுதற்கு இன்றி யமையாத் துணையாவன கல்வியும், பழக்கமுமாம். விரித்துக் கூறின், அறிவு நெருப்பை யொக்கும்; கல்வி திரியை யொக்கும்; பழக்கம் நெய்யை யொக்கும்.

ஒரு விளக்கு ஒளி விட்டு எரிதற்கு நெருப்பு, திரி, நெய் மூன்றும் வேண்டப்படுவனவேனும், இவற்றுள் இன்றியமையாததும், எப்போதும் வேண்டப்படுவதும் ஆகிய சிறப்பினையுடையது நெய்யேயாகும். நெய் இல்லையேல் எரியானது திரியையும் அழித்துத் தானும் அழியும். நெய் தானிருக்குந்துணையும் எரியையும் திரியையும் பாதுகாக்கும். இவ்வாறே அறிவாகிய எரி யும், கல்வியாகிய திரியும், பழக்கமாகிய நெய்யிருக்குங் காறும் விளக்கமுறும். பழக்கமாகிய நெய்யற்ற விடத்து, அறிவே கல்வியையும் மலினப்படுத்தித் தானும் மலினமுறும். நெய் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சுத்தமாயிருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு எரி விளக்கு ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும்; நெய் அசுத்தங் கலந்து, கெட்டதன்மை பெற்றதாயின், எரியும் ஒளி குன்றிக் கெட்டுபோம்,

இங்ஙனம் பழக்கம் நல்லதாக அமையின், அறிவும், கல்வியும் நன்கு பயன்படும். பழக்கம் தீயதாக அமையின், அறிவுங் கல்வியும் கேடு பயக்கும். ஆதலின், அறிவு விளக்கமுற வேண்டினல், அறிஞர் பழக்கமுற வேண்டுமென்பது பெறப்பட்டது. இதுபற்றியன்றே,

"நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றுகும் மாந்தர்க்(கு)
இனத்தியல்ப தாகும் அறிவு."

என்ருர் தேவரும்? ஒருவன் நூலறிவு கொள்ளானேயாயினும், நல்லோரிணக்கம் பெறுவானேல், எல்லா நலமும் எய்தப் பெறுவான். எத்துணை நூல்களைக் கற்றுள்ளானுயினும், சிற்றினம் சேர்ந்துறுவானுயின் யாதொரு பயனும் பெருன். அதுமட்டோ? சகல தீமையும் எய்தப் பேறுவான். நூலுணர்ந்து பெற்ற அறிவு பழக்கத்தில் சிறுமை, பெருமைகட்குத் தக்கவாறு தீங்கும், நலமும் பயப்பதாக மாறும். பழக்கத்தால் பெறும் அறிவோ, ஒரு நாளும் பிறிதொன்ருல் மாறக் கூடியதன்று. ஆதலின், எப்போதும் நாம் பழகுதற்கு உரியாரை நன்கு தெரிந்து, பின்பே பழகல் வேண்டும். நல்லொழுக்கமும், தெய்வ பக்தியும், இடித்துக்கூறலும், பரதுக்கவுணர்ச்சியும், பரோபகாரமும் ஆகிய நற்குண நற்செயலுடையாரே பழக்கத்துக்குத் தக்கவராவர். நம் கண்ணுக்கெதிரில் தீயவர் பழக்கத்தால் பொருளைச் சிதைத்து, அருளை வதைத்துப் பழிக்கு உடம்பெடுத்த பாவிகளாகி, வருந்தி நொந்துள்ளாரைத் தினமும் காண்கின்ருேம். சாதுசங்கப்பழக்கத்தால், முன்னைய தாழ்ந்த நிலையை விட்டு உயர் நிலைக்கு வந்துள்ளாரையும்

காண்கின்றோம். இவ்வகைகட்குப் புராணேதிகாச முகத்தால் அறியப்படும் உதாரணமும் பலவே.

இன்னும் இப்பழக்கம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இளமைப் பருவத்தில் ஏற்படுகிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு நிலைத்து நிற்கும். ஆதலின், நாம் நற்பழக்கங் கொண்டு, வாழ்வதுடன், நம்பிள்ளைகளையும் இந்த விஷயத்தில் முக்கியமாய்க் கவனித்து வரல் வேண்டும். பழக்கத்தாலே ஒழுக்கமுளதாம். ஒழுக்கமோ, குடிப்பிறப்பினும், கல்வியினும் கோடி பங்கு அதிகச் சிறப்பினையுடையது; உயிரினுஞ் சிறந்தது; ஒப்புயர் வற்றது. இதற்கு ஆதாரமாகிய நல்லோர் பழக்கத்தையே யெப்போதும் கவனத்துடன் கைக்கொள்ளல் வேண்டும். தீயார் பழக்கத்தைக் கனவிலும் விடல் வேண்டும். இப்பழக்கத்தின் வலிமையை முற்றப் பகரவொண்ணாது. தற்காலத்து உயர்குடிப்பிறந்த மாந்தர்பல்லோர் கட்குடியராகித் திரிகின்றனர். கலைவல்லரானபல்லோர் கொலைவல்லராகிக் கெடுகின்றனர். நன்னிதி படைத்திருந்த பல்லோர் எந்நிதியு மில்லாதவராகி ஏங்குகின்றனர்.

"ஆயிரஞ் சொன்னாலு மடங்காத வஞ்சநெஞ்சப்
பேயரோடு கூடிற் பிழைகாண் பராபரமே."

என்ற அருமைத் திருவாக்கைச் சிந்தித்து, நற் பழக்கம் பெற்று,வாழ்வதே வாழ்வாகும்.